görünmeyen adam

H. G. WELLS



Milliyet
YAYINLARI

Milliyet
YAYINLARI

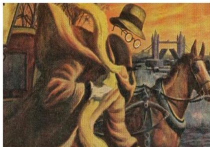
İlk baskı: Aralık 1972

Bu kitap ÖZAYDIN Matbaasında dizilip

The Invisible Man

A Timeless Classic

H. G. Wells



H. G. WELLS

görünmeyen adam

Türkçesi:
Mine ÜNEL

Milliyet
YAYINLARI

Milliyet
YAYINLARI

BİRİNCİ BÖLÜM

YABANCININ GELİŞİ

YABANCI ADAM, yılın son karının yağdığı şubat ayının soğuk bir gününde, dondurucu rüzgâr kar taneciklerini savururken, Bramblehurst İstasyonu doğrultusundan yürüyerek geldi. Kalın eldivenler geçirilmiş ellerinden biriyle küçük bir valiz taşıyordu. Baştan aşağı her yanını örtmüş, şapkasını gözlerine kadar indirmiş olduğu için yalnızca burnunun ucu görünmekteydi. Göğsünde ve omuzlarında biriken karlar, sanki yükünü daha da artırmıştı. Sendeleyerek «Araba ve At» hanına daldı, valizini bir yana fırlatarak:

«Tanrı aşkına sıcak bir oda verin bana,» diye haykırdı.

Ayaklarını yere vurarak üstündeki karları silktikten sonra hanın sahibi Bayan Hall'un arkasından konuk odasına girdi. Kısaca kimliğini açıkladı, ma-

sanın üzerine istenilen parayı bıraktı ve kendisine gösterilen odaya çekildi.

Bayan Hall, ateşi yakıp ona yemek hazırlamak üzere dışarı çıktı. Kış mevsiminin ortasında Iping köyüne, bir yabancının, üstelik sıkı sıkı pazarlığa girişmeyen, eli açık birinin gelmesi duyulmuş şey değildi. Hancı kadın talihinin kendisine güldüğüne inanıyordu.

Yemek hazırlandığında, yardımcısı Millie'yi elinin ağır oluşu yüzünden bir güzel haşladıktan sonra, masa örtüsünü, tabak ve bardakları odaya taşıdı; özenle sofrayı kurmaya başladı. Oda ısınmış olduğu halde yabancı şapka ve paltosunu çıkarmamıştı, arkası Bayan Hall'a dönük olarak pencereden dışarı bakıyordu.

Eldivenli ellerini kavuşturup derin düşüncelere dalmıştı. Üzerinde eriyen karların suyu yerdeki halıya damlıyordu.

«Şapka ve paltonuzu alabilir miyim, efendim? Mutfakta kurutabilirim onları.»

«Hayır!»

Adam, yüzünü dönmemişti. Hancı kadın sözlerinin iyi duyulup duyulmadığını anlayamadığından, yeniden söylemeye hazırlanırken, yabancı, omzunun üzerinden bakarak, kelimelerin üzerine basa basa:

«Üstümde kalmalarını tercih ederim,» dedi. Bayan Hall o sırada, adamın yanları kapalı büyük mavi camlı gözlüğünü ve yüzünü örten paltosunun yakası üzerinden bıyıklarının ucunu gördü.

«Nasıl isterseniz efendim. Biraz sonra burası iyice ısınır.»

Karşılık alamayınca konuşmak için yanlış zaman seçtiğini düşünerek sofrayı aceleyle kurup odadan dışarı çıktı. Yemeği getirdiğinde, adam hâlâ taş gibi dikilmiş duruyordu. Paltosunun kalkık yakasıyle, kıyılarından su damlayan öne eğik şapkası, yüzünü ve kulaklarını saklamaktaydı. Hancı kadın:

«Yemeğiniz hazır efendim,» diye seslendi.

«Teşekkür ederim,» diye karşılık veren yabancı Bayan Hall kapıyı arkasından kapayana kadar yerinden kımıldamadı. Sonra istekle masaya doğru yürüdü.

Hancı kadın mutfağa girdiğinde tabağa vuran kaşık seslerini duyunca bir şey hatırlamış gibi:

«Ah, şu kız,» diye söylendi. «Neredeyse unutacaktım.. Eli ne kadar da ağır.»

Hardal tabağını Millie'nin elinden kaparak, hızla karıştırmaya ve kızı azarlamaya başladı. Millie, yemeği hazırlamış, sofrayı kurmuş, her şeyi yapmıştı ama, hardalın gecikmesine sebep olmuştu. Hem de bir süre handa kalmayı düşünen birinin hardalını zamanında yetiştirememişti. Hardalı koyduğu kabı sarı-siyah renkli çay tepsisine yerleştirerek odanın yolunu tuttu.

Kapıyı vurdu, karşılık beklemeden içeri daldı. Fakat konuğu, hemen yerden bir şey alıyormuş gibi masanın altına eğildi. Kadın tepsiyi sofraya koyarken palto ve şapkasının ateşin karşısında, bir sandalye üzerinde olduklarını gördü. Bir çift ıslak bot,

şöminenin önündeki çeliğin paslanmasına yol açacaktı.

Oraya doğru yönelerek:

«Eh, artık bunları kurutmak için alabilirim her halde,» dedi.

«Şapka kalsın!»

Sesin geldiği yana dönen kadın, adamın başını kaldırmış kendisine bakmakta olduğunu görünce ağzı şaşkınlıktan bir karış açıldı, olduğu yerde donmuş gibi kaldı.

Adam, yanında getirdiği beyaz bir bezle ağzını ve çenesini sarmıştı. Fakat Bayan Hall'u şaşırtan bu değildi. Yabancının alnı ve kulaklarının beyaz bir sargıyla sarılmış, yalnızca, sivri ucu kızarmış burnun ortada kalmış olmasıydı. Bu burun, hana ilk geldiği sıradaki gibi hâlâ kızarık ve parlaktı. Koyu kahverengi kadife ceketinin, kenarlarına keten biye geçirilmiş, boynuna kadar yükselen bir yakası vardı. Gür siyah saçları sargıların arasından garip bir biçimde çıkıyor ve adama korkunç bir görünüş veriyordu. Bayan Hall, sarılı bir baş, örtüyle saklanan bir ağız ve çeneyle karşılaşacağını aklının ucundan bile geçirmemişti.

Adam, kahverengi bir eldiven geçirilmiş elinde tuttuğu peçeteyle yüzünü saklayarak gözlüklerinin arkasından onu süzmekteydi. Yeniden.

«Şapkayı bırakın,» dedi.

Bayan Hall kendini toparlayarak, şapkayı yerine koyarken, utançla:

«Bilmiyorum, efendim. Yani, şey...» diye söze başladıysa da, sustu.

Adam bir kapıya, bir de kadına bakarak: «Teşekkür ederim,» dedi.

«Onları bir güzel kurutayım, efendim. Hemen kururlar.»

Kadın, odadan çıkarken beyaz sargılarla sarılı başa, bomboş bakan gözlüklere bir göz daha attıysa da, adam peçeteyi yüzünden indirmemişti. Ürpererek kapıyı kapadı ve mutfağa döndüğünde kafası karmakarışık olduğundan Millie'ye şimdi neler yaptığını sormadı bile.

Konuk ise, oturduğu yerden kadının uzaklaşan ayak seslerini dinledikten ve pencereye de bir bakış fırlattıktan sonra peçeteyi indirip yemeğini yemeye başladı. Ağzına her lokma atışında, şüpheyle pencereye bakıyordu. Bir türlü rahat edememiş olacaktı ki, kalkıp perdeyi çekti. Oda şimdi karanlıktı. İçi rahatlayarak yerine geçti ve yemeğini bitirdi.

Bayan Hall da mutfakta söyleniyordu:

«Zavallı adam. Bir kaza ya da ameliyat geçirmiş olacak. Tanrım, ne kadar da korktum o sargıları görünce.»

Ocağa odun atarak, yabancının paltosunu askıya geçirdi, ateşin karşısına koydu. «Hele o gözlükleri! Tıpkı bir dalgıca benziyor onlarla! Ya, peçeteyle yüzünü neden saklıyor acaba? Örtünün arkasından sesi ne de garip geliyordu. Belki ağzına da bir şeyler olmuştur.»

Kadın, birden hatırlamış gibi Millie'ye döndü:

«Hay Allah! Daha elindeki işi bitiremedin mi, Millie?»

Sofrayı toplamak için yabancının yanına gittiğinde, adamın ağzına da bir şeyler olduğuna büsbütün inandı. Çünkü, kendisi odadayken adam piposunu içmek için çenesine sardığı ipek atkıyı aşağıya hiç çekmedi. Ara sıra dökülen küllere baktığından, elindeki pipoyu unutmuş olamazdı. Şimdi ısınmış ve karnı doymuş olarak, pencereye arkasını dönmüş bir köşede oturuyor, sesi eskisi kadar sert çıkmıyordu. Şöminedeki ateşin kızıllığı kocaman gözlük camlarında yansımaktaydı.

«Bramblehurst İstasyonunda bazı eşyalarım var. Onları nasıl aldırtabiliriz acaba?»

Kadının verdiği karşılığı başını ağır ağır sallayarak dinledikten sonra: «Yarın mı gelir? Daha önce olmaz mı?» dedi.

Bayan Hall: «Hayır,» diye karşılık verince umudu kırılmış göründü.

«Emin misiniz? Küçük bir at arabası olan biri gidemez mi hemen?»

«Yol çok diktir, bayım. Bir yıl kadar önce orada bir araba devrilmişti. Arabacı ve arabanın sahibi öldüler. Kazalar beklenmedik zamanda geliverir, değil mi?»

Fakat, yabancı konuşmaya istekli değildi: «Evet, öyle,» demekle yetindi.

«Kazalarda yaralananlar çabuk da iyileşmiyorlar. Kız kardeşimin oğlu Tom, tarlada orağın üstüne

düşüp kolunu kesmişti. Üç ay kadar kolu sarılı kaldı. İnanmazsınız belki ama, doğru söylüyorum. Şimdi orağın yakınına bile sokulmaya korkuyorum.»

«Anlıyorum.»

«Ameliyat olacak diye çok korkmuştuk. O kadar kötüydü kolu.»

Yabancı acı bir kahkaha atarak:

«Demek öyleydi,» dedi.

«Öyle, efendim. Kardeşim küçük çocuklarına bakmak zorunda olduğundan bütün iş bana düşmüştü. Sargıları sarıyor, çözüyor ve yine sarıyordum. Acaba bir şey sorsam nasıl karşılarsınız?»

«Bana kibrit getirir misiniz? Pipom söndü.»

Bayan Hall çabucak toparlandı. Bütün anlattıklarından sonra adamın sözünü bu biçimde kesmesi kabalıktı doğrusu. Öfkeyle başını kaldırdıysa da, aldığı iki altın aklına gelince sustu ve kibrit getirmeye gitti.

Odaya yeniden girdiğinde, yabancı kısaca. «Teşekkür ederim,» deyip arkasını döndü, pencereden dışarı bakmaya başladı.

Ameliyat konusundan ve sargılardan hoşlanmadığı gözden kaçmıyordu. Kadın, soracaklarını bir türlü soramayıp canı sıkılmış olarak mutfağa gitti, Millie'yi akşama kadar haşlayarak hıncını ondan aldı.

Konuk, akşam üstü saat dörde kadar orada kaldı. İçeriden çoğu zaman hiç ses gelmiyordu. Her hal-

de, karanlıkta ateşin karşısında piposunu içiyor ya da uyukluyordu.

Birkaç defa şöminedeki ateşi karıştırdığı ve beş dakika kadar odada gezindiği duyuldu. Kendi kendine konuşuyordu sanki. Yerine oturduğunda koltuk gıcırdadı.

BAY TEDDY HENFREY'İN İLK İZLENİMLERİ

AKŞAM ÜSTÜ saat dört sıralarında karanlık iyice çökmüştü. Bayan Hall, konuğunun yanına giderek çay içip içmeyeceğini sormak için hazırlanırken, saat onarımı yapan Teddy Henfrey:

«Ayakkabılarım bu hava için çok inceymiş,» diye söylenerek handan içeri girdi. Dışarıda tipi hızını daha da artırmıştı.

«Doğru, Teddy. Demek torban da yanında. Büyük odadaki eski saata bir bakıver. Çalışıyor, gong çalıyor ama akrebi hep altının üstünde duruyor.»

Bayan Hall yol gösteriyordu. Yabancının oturduğu odanın önüne geldiklerinde kapıyı vurdu, biraz bekledikten sonra araladı.

Adam, ateşin karşısındaki koltukta sargılı başı yana kaymış, uyukluyordu. Odayı, yalnızca şöminedeki alevler aydınlatmaktaydı. Kadın, gözleri güç-

lükle karanlığa alışıp içerisini seçebilmeye başlayınca, yabancı adamın büyük bir oyuk biçimindeki ağzını ve bunun yüzünün alt bölümünü bütünüyle kapladığını bu arada fark etti. Sargılı bir kafa, kocaman gözlükler ve ağız yerine derin bir oyuk, karşılarında oturuyordu. Kapıyı biraz daha açınca, içerinin aydınlanması üzerine adamın yüzünü atkıyla örttüğünü görerek, az önce gördüklerinin gölge oyunundan başka bir şey olmadığını düşündü.

Şaşkınlığı geçince:

«Bu bayın saata bakmasına izin verir misiniz, efendim?» diye sordu.

Adam ağzına götürdüğü elinin arkasından uykulu bir sesle: «Saata mı bakacak? Tabiî, buyurun,» dedi.

Kadın lamba getirmek için odadan çıktığı sırada yerinden kalktı ve gerindi. Az sonra ellerinde lambayla yeniden içeri girdiler. Bay Teddy de, bu sargılı kafalı adamla karşılaşınca şaşkınlığını gizleyememişti.

Yabancı: «İyi günler,» diyerek saatçıyı selâmladı.

Bay Henfrey, daha sonra arkadaşlarına sargılı adamla nasıl tanıştığını anlatırken, «Kocaman gözlükleriyle tıpkı bir ıstakoza benziyordu,» demişti.

«Sizi tedirgin etmediğimizi umarım, efendim.»

Yabancı: «Hayır, hayır,» diye karşılık vererek, Bayan Hall'a döndü: «Yalnızca, bu odanın özel olarak bana ait olduğunu kesinlikle belirtmek isterim.»

«Ben saatın onarılmasını uygun bulacağınızı sanmıştım da..»

«Tabiî. Fakat yalnız kalmalıyım. Tedirgin edilmek istemiyorum.» Yüzünü ateşe dönerek ellerini arkasında kavuşturdu: «Saatın onarımı bitince bana çay getirin. Ama, ilkönce saat onarılsın!»

Bay Henfrey'in önünde sözünün ağzına tıkılmasını istemeyen Bayan Hall, bu defa adamı konuşturmaya uğraşmadan odadan çıkmaya hazırlanırken, yabancı, Bramblehurst İstasyonundaki eşyalarının getirilmesiyle ilgili olarak hazırlık yapılıp yapılmadığını sordu. Kadın da, postacıya haber verdiğini, ertesi gün eşyaların geleceğini bildirdi.

«Demek, en erken ancak yarın ha?»

Bayan Hall soğuk bir tavırla:

«Evet, öyle,» dedi.

«Üşümüş ve yorgun olduğumdan, daha önce size deneysel araştırmalar yaptığımı söylemeyi unuttum. Eşyalarım arasında gerekli araçlarım bulunuyor. Bir an önce onları buraya getirterek çalışmalara başlamak istiyorum. Iping'e gelişimin nedeni de yalnız kalabilmek. Çalışırken, deneyler yaparken, tedirgin edilmekten hiç hoşlanmam. Geçirdiğim bir kaza yüzünden, araştırmalarıma bazen ara vermek zorundayım. Gözlerim çok zayıfladığı için, kendimi odaya kilitleyerek uzun süre karanlıkta oturma gereği duyuyorum. Tabiî, ara sıra. Şimdi iyiyim. Fakat, öyle zamanlarda bir başkasının odaya girmesi beni çok huzursuz eder.. Anlatabildim sanırım.»

«Anladım efendim. Bir şey sorabilir miyim acaba?»

«Şimdilik bu kadar,» diye karşılık alan Bayan Hall, sorusunu sormak için daha uygun bir zamanı kollaması gerektiğini anladı.

Bay Henfrey'in dediğine göre, kadın odadan çıktıktan sonra adam şöminenin önünde ayakta durarak saatın onarılmasını izlemişti. Çalışırken lamba Bay Henfrey'in yanında olduğundan odanın öteki bölümleri karanlıktı. Başını saattan kaldırınca gözlerinin önünde çeşitli renkte benekler uçuşuyordu. Meraklı bir adam oldu. Yabancıyla bir iki kelime konuşabilmek umuduyla, saatın bazı parçalarını sökmüş, fakat o, olduğu yerde kalarak ağzını bile açmamıştı. Adamın bu durumu saatçıyı sinirlendirmekteydi. Bir ara odada kendini yalnız sanmışsa da, başını kaldırdığında kocaman kara gözlükleriyle bir noktaya bakan, kafası sargılarla sarılı adamla karşılaşmıştı. Yeniden işine eğildi. Bir şeyler söylemek zorunluluğu duymuştu. Acaba havaların mevsime göre ne kadar soğuk olduğundan mı söz etseydi? Gözlerini kaldırdı ve:

«Hava..» diye söze başladıysa da, şu karşılığı almıştı:

«Hadi, çabuk ol. İşini bitir ve çık buradan. Yapacağın iş akrebi düzeltmek. Sense oyalanıyorsun!»

Adamın öfkelendiği belliydi.

«Bir dakika daha izin verin,» diyen Bay Henfrey, az sonra işini bitirip gitmişti.

Köye dönerken yağan karın altında kendi kendine:

«Saatı sökmeme bile karıştı. Kim oluyor sanki? Çirkin herif. Eğer polisten kaçıyorsa, kendini çok iyi sarıp sarmalamış doğrusu,» diye söyleniyordu.

Gleesonların köşesinde, az bir zaman önce «**At ve Araba**» Hanının - sahibi Bayan Hall ile evlenen Bay Hall, karşısına çıkmıştı. Iping'in ulaşım işi, Bay Hall'un üzerindeydi. Şimdi de, Sidderbridge kavşağından dönüyordu. Atları sürüş biçimine bakılırsa, Sidderbridge'de biraz kalmıştı. Yanından geçerken:

«Ne haber, Teddy?» diye seslendi.

«Sizin handa bir şeyler dönüyor.»

«Neymiş ki?»

«Git de, kendin gör. Adam kimliğini saklıyor olmalı. Sarınıp, sarmalanmış. Benim evimde biri kalacak olsa, yüzünü görmeden içeri sokmam. Ama, kadınlar yabancılara güvenirler. Sizden bir oda kiralamış, adını bile vermemiş.»

«Doğru mu söylüyorsun?»

«Tabiî doğru söylüyorum. Bir haftalığına tutmuş odayı. Bir haftadan önce başınızdan savamazsınız onu. Dediğine göre, yarın da bir sürü eşyası geliyormuş. Umarım, kutular taşla dolu değildir, dostum.»

Sonra, teyzesini boş bir bavul taşıyan bir yabancının nasıl dolandırdığını anlattı.

«Gidip bir bakayım,» diyen Bay Hall, iyice şüp-

helenmişti. Teddy de, içi ferahlamış olarak kendi yoluna gitti.

Bay Hall ise, 'gidip bir bakmak' yerine, hana döndüğünde Sidderbridge'de gereğinden çok kaldığı için karısından iyi bir azar işitmiş, yabancı üzerine sormaya çalıştığı sorulara önemsiz karşılıklar almıştı. Fakat ne olursa olsun, Teddy'nin içine düşürdüğü şüphe Bay Hall'u rahatsız ediyordu.

«Siz kadınlar her şeyi bilmezsiniz,» dedi.

Bir an önce, yabancının kişiliği üzerine daha çok bilgi toplamaya karar vermişti. Yabancı saat dokuz buçuk sıralarında yatmaya gittikten sonra odaya giren Bay Hall, orada konuğun sözünün geçmeyeceğini karısına ispat etmek için eşyalarını iyice gözden geçirmiş ve adamın üzerinde bir sürü matematik problemleri çözdüğü kâğıdı incelemişti. Gece yatarlarken de, ertesi gün gelecek olan eşyalarının ne olduklarını öğrenmesi için karısını uyarmış, ama, Bayan Hall'dan:

«Sen kendi işine bak. Benim işime burnunu sokma,» karşılığını almıştı.

Her şeye rağmen Bayan Hall o gece düşünde, kendisini kovalayan kocaman, kara gözlüklü beyaz kafalar görmüşse de korkusunu yenmiş, öbür yanına dönerek yeniden uykuya dalmıştı.

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

BİN BİR ŞİŞE

BÖYLECE, şubat ayının dokuzunda, Iping köyüne gelen ve kim olduğu bilinmeyen yabancının eşyaları ertesi gün hana taşındı. Bunlar arasmda her yolcunun yanına aldığı birkaç bavul, yazıları okunamayan kocaman kalın kitaplarla dolu sandıklar ve cam tüpler vardı. Bay Hall arabacıyla gevezelik ederken yabancı, şapkası başında, elleri eldivenli, paltosuna bürünmüş olarak yanlarına geldi. Boynuna sardığı atkısı ağzını ve çenesini örtüyordu. Hall'un bacaklarını koklamakta olan arabacının köpeğini fark etmemişti.

«Hadi içeri taşıyın şu sandıkları. Aslında çok vakit kaybetmiş bulunuyorum,» dedikten sonra arabanın arkasında duran küçük kutuyu almak için basamakları inmeye koyuldu.

Fakat tam o sırada arabacının köpeği, yabancı-

yı görünce hırlayıp eline saldırdı. Köpeklerden korkan Hall, bir çığlık atarak geri çekilmişti. Arabacı:

«Uslu dur,» diyerek kamçısını salladı.

Köpek, dişlerini adamın eline geçirememişti. Yediği tekmeyle havaya uçtuktan sonra, bu defa bacağına doğru atıldı. Yırtılan pantolonun sesini hepsi duydu. Sonra, arabacı kamçısının ucuyle vurunca hayvan acı sesler çıkararak arabanın altına saklandı. Her şey yarım dakika içinde olup bitmişti. Yırtılmış eldivenine ve pantolonuna bir göz atan yabancı hemen geri döndü, merdivenleri çıkarak hana girdi ve yatak odasına yöneldi.

Arabacı elinde kamçısıyle:

«Seni gidi yaramaz, seni. Gel buraya!» diye söylenerek arabadan inerken, köpek tekerleklerin arasına sinmiş, sahibini süzüyordu.

Hall'un şaşkınlığı hâlâ geçmemişti:

«Gidip, ne yaptığına bir bakayım..» dedi.

İçeri girince karısıyle karşılaştı. Olayı ona anlattıktan sonra yukarı kata çıktı. Odanın kapısı aralıktı, vurmadan içeri daldı. Perde kapalı olduğu için içerisi karanlıktı. Elsiz bir kolun kendisine doğru sallandığını ve beyaz sargılar üzerindeki üç tane kocaman deliği görünce, gözlerine inanamadı. Hemen ardından da göğsüne yediği sert bir yumrukla kendini kapının dışında buldu. Kapı arkasından kilitlenmişti. Her şey, göz açıp kapayana kadar oluverdiğinden, Hall bir şey anlayamadı. Havada sallanan şekilsiz bir cisim, yumruk ve arkasından da baygınlık... Kendine geldiği zaman karanlık kori-

dorda yatıyordu, Neler gördüğünü hatırlamaya çalıştı.

Birkaç dakika sonra, hanın önünde toplanan küçük gruba o da katılmıştı. Arabacı, köpeğinin adamı nasıl ısırdığını ikinci defadır anlatıyor; Bayan Hall ise bağıra bağıra, köpeğin, müşterisini tedirgin edişinden yakınıyordu. Her kafadan bir ses çıkmaktaydı.

«Böyle köpekleri beslemek gereksiz. Acaba neden onu ısırdı?» «Gelsin de beni ısırsın bakalım,» diye söyleniyordu.

Hall, basamakların başında durup aşağıdakilere bakarken, az önce başına gelenleri anlatsa kimseyi inandıramayacağını anladı. Ayrıca, hepsini dile getirebilecek yeterlikte kelime bilgisine sahip değildi.

Karısının sorusu üzerine:

«Yardım istemiyor. Eşyalarını içeriye taşıyalım bari,» dedi.

Bay Huxter ileri atıldı:

«Yarayı dağlamak gerek. Yoksa mikrop kapar.»

Bir kadın da köpeği göstererek:

«Ben olsam öldürürüm bu hayvanı,» diyordu.

Köpek birdenbire yeniden hırlamaya başladı.

Yabancı, paltosuna iyice bürünmüş, şapkasını burnunun ucuna kadar indirmiş olarak merdiven başında duruyordu: «Hadi bakalım. Eşyaları hemen içeri taşıyın.» dedi.

Bu arada biri, adamın eldivenlerini ve pantolonunu değiştirdiğini fark etmişti.

Arabacı: «Yaralandınız mı bayım? Köpeğim size saldırdığı için özür dilerim,» dedi.

«Hayır. Hiç bir şeyim yok. Dişleri deriye geç-

memiş. Şimdi hemen eşyaları içeriye alalım.»

İlk sandık, emri üzerine oturma odasına getirildi. Adam hemen, sandığın samanlarını Bayan Hall'un halısının üzerine umursamazlıkla boşaltıp aceleyle çeşitli şişeler çıkarmaya başladı: Küçük, geniş şişeler, toz halinde bir maddeyle doluydu. İncelerinde renkli ya da beyaz sıvılar göze çarpıyordu. Ayrıca, üzerinde 'zehir' yazan ince boyunlu, yuvarlak biçimdekiler; cam tıpalılar, yeşil renkliler; beyaz renkliler; mantar tıpalılar, şarap ve zeytinyağı şişeleri...

Adam bunları aynalı dolabın, pencerenin yanındaki sehpanın, kitaplığın üzerine ve yere, gelişigüzel diziyordu. Bramblehurst'teki eczanede bile bu kadar çok şişe yoktu. Arkadaki sandıklardan da bir sürü şişe çıkmış, saman yığınları neredeyse tavana değecek hale gelmişti. Şişelerin yanında özenle paketlenmiş bir teraziyle deney tüpleri de vardı.

Şişe ve tüp sandıkları boşaldığında yabancı adam, yerdeki saman yığınlarını, sönmüş ateşi, dışarıdaki kitap sandığını ve yukarı yatak odasına taşınan eşyasını unutarak çalışmaya koyuldu.

Adam öyle dalmıştı ki, Bayan Hall, odadaki samanları ayaklarıyla iterek yemek tepsisini gürültüyle masanın üzerine koyunca, odaya bir başkasının girdiğini ancak anlayabildi. Deney tüplerinden başını kaldırdıysa da yine işine döndü. Gözlüklerini çıkarmıştı. Göz oyukları olağanüstü bir derinlikteydi. Gözlüklerini takarak kadına döndü. Donuk bir sesle:

«Kapıyı vurmadan odaya girmemenizi rica ederim,» dedi.

«Vurdum ama duymadınız...»

«Olabilir. Fakat araştırmalarım.. Hemen yapılması gereken araştırmalarım bozulabilir. Sizden rica ediyorum.»

«Tabiî efendim. İsterseniz kapıyı kilitleyebilirsiniz.»

«İyi düşünce.»

«Bir şey sorabilir miyim acaba?»

«Sormayın. Saman yığınlarının temizlenmesi için harcanacak parayı hesabıma geçirin.»

Yabancı adamın bir elinde şişe, ötekinde de deney tüpüyle her an patlamaya hazır bir biçimde durduğunu gören Bayan Hall ürkmüştü. Fakat hemen kendini toplayarak: «Kaç para yazayım?» diye sordu.

«Bir şilin yeter mi?»

«Olur, efendim.»

Öğleden sonra kapısı kilitli olarak hiç ses çıkarmadan çalışan yabancının odasından yalnız bir defa masanın üstündeki şişelerin sarsıldığı, bir cam eşyanın yere vurulduğu ve ardından sert adım sesleri duyuldu. Bayan Hall merakını yenemediğinden ayaklarının ucuna basarak kapıya yaklaşıp içerisini dinledi. Yabancı:

«Sürdüremem artık. Sürdüremiyorum! Üç yüz bin, dört yüz bin... Aldatıldım! Belki ömrüm boyunca araştırma yapmak zorundayım. Sabır! Sabır! Çılgınım ben, çılgın!..» diye söyleniyordu.

Han kapısından gelen ayak sesleri üzerine kadın istemeyerek odanın önünden ayrıldı. Geri döndüğünde, ara sıra masanın üzerine konulan şişelerin çı-

kardığı sesten başka bir şey işitmedi. Yabancı, yeniden işe koyulmuştu.

Kadın çayını götürdüğü zaman, aynanın üzerine sıçramış sarı bir lekeyle köşedeki cam kırıklarını gösterince şu karşılığı aldı:

«Hesabıma geçirin. Tanrı aşkına, üzerime varmayın! Yapılan zararı öderim. Hesabıma yazın.»



ARABACIYLA saatçı, o akşam Iping Hanger Birahanesinde oturmuş konuşuyorlardı. Arabacı, saatçı Teddy'ye bir ara:

«Sana bir şey söyleyeceğim,» dedi.

«Söyle.»

«Hani şu köpeğimin ısırdığı yabancı var ya, zenci o.. Ya da bacakları kara renkte. Pantolonunun ve eldiveninin yırtıkları arasından pembe renkte bir tenin görünmesi beklenirdi, değil mi? Oysa, yalnızca kara bir renk gördüm. Şapkanın örttüğü yere kadar kapkara derili bir adam..»

«Ama nasıl olur? Burnu pespembe.»

«Orası öyle.. Ne düşünüyorum, biliyor musun? Demek yamalı bir teni var. Yarısı kara, yarısı beyaz bir adam. Bu yüzden utanıyor olmalı ki, sarınıp sarmalanmış. Teni benekli bir melez olabilir. Böyle insanlar bulunduğunu duymuştum. Atlarda da vardır ya...»

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

BAY CUSS YABANCIYLA GÖRÜŞÜYOR

YABANCININ yarattığı meraklı havanın okuyucu tarafından iyice anlaşılması için, Iping'e gelişini ayrıntılı olarak anlattım. Kulüp Şenliğinin yapıldığı güne kadar, iki garip olay dışında her şey yolunda gitmişti. Bayan Hall'la aralarında çıkan anlaşmazlıklar bir yana, nisan sonuna kadar parasını düzenli olarak ödemişti. Bay Hall ise, adamın bir an önce çekip gitmesinin daha iyi olacağına inanmaktaydı. Fakat hoşnutsuzluğunu gizlemeye çalışıyor, yabancı adamla karşılaşmaktan kaçınıyordu. Bu konuyu karısına açtığında:

«Yaza kadar bekleyelim. Parasını vaktinde ödüyor. Daha ne istiyorsun?» karşılığını almıştı.

Yabancı kiliseye gitmiyor ve pazar günlerini başka günlerle bir tutuyordu. Bayan Hall'un dediğine göre, çok sıkı çalışmaktaydı. Bazı günler erken-

den işe koyuluyor ve sürekli olarak odada kalıyordu. Bazen de geç uyanıyor, odasında saatlarca söylenerek dolaşıyor, pipo içiyor ya da ateşin karşısındaki koltukta uyukluyordu. Köyün dışında kimseyle haberleştiğini görmemişlerdi. Ara sıra kendini kaybettiği oluyor, o zaman da kırılan şişelerin, yırtılan kâğıtların sesleri duyuluyordu. Kendi kendine konuşması son günlerde daha da artmıştı. Ama, kulağını kapıya yapıştırdığı halde Bayan Hall onun neler dediğini bir türlü anlayamıyordu.

Gündüzleri içeride kalıyor, fakat güneş batarken, hava ister soğuk ister ılık olsun, sıkı sıkı sarınıp sarmalanarak dışarı çıkıyor, ağaçlıklı ıssız yollarda geziniyordu. Kocaman gözlükleri, şapkasının altından görünen sargılı kafası, evlerine dönen işçileri korkutuyordu. Bir gece geç vakit Saatçı Teddy, 'Kırmızı Palto' Meyhanesinden dışarı adımını attığı sırada, aralık kapıdan sokağa vuran ışığın altında yabancının bir kurukafayı andıran görüntüsüyle karşılaştığında ödü kopmuştu. Çünkü o sırada adamın şapkası elindeydi. Akşam olurken kendisine rast gelen çocuklar geceleri korkulu düşler görüyor, ne o çocuklardan, ne de çocuklar ondan hoşlanıyorlardı.

Görünüşü bu kadar garip olan birinin, üzerine bir sürü söylentiler çıkması tabiîydi. Herkes ne iş yaptığını merak ediyordu. Hancı kadına sordukları zaman Bayan Hall gururla:

«Deneysel araştırmalar yapıyor,» demekteydi.

Ne biçim deneyler olduğu sorulduğunda da, yal-

nız kültürlü kişilerin bileceği şeylerden söz eder gibi karşısındakilere yukarıdan bakıyor ve:

«Birtakım şeyler keşfediyor,» diye karşılık veriyordu. Ayrıca, müşterisinin geçirdiği bir kaza sonucunda yüzünün ve ellerinin renk değiştirdiğini, duygulu bir kişi olduğu için örtündüğünü söylüyordu.

Oysa, Bayan Hall'un bulunmadığı toplantılarda adamın polisten kaçan, tanınmamak istediğinden yüzünü gizleyen bir suçlu olduğu söyleniyordu. Bu fikir ilk defa Saatçı Teddy'den çıkmıştı. Buna rağmen, şubatın ortasında ya da sonunda, çevrede herhangi bir suç işlenmemişti. Öğretmen Bay Gould ise, adamın kılık değiştirip patlayıcı maddeler hazırlayan bir anarşist olduğunu ileri sürüyor, zaman buldukça bir detektif gibi onu izleyeceğini belirtiyordu. Fakat, karşılaştığında yabancıyı süzmekten ve kendisini görmemiş olanlara sorular yöneltmekten ileri gidememişti. Bay Gould hiç bir ipucu ele geçiremiyordu.

Bazıları, arabacının dediği gibi teni benekli bir melez olduğuna inanıyor, bazıları da zararsız bir deli olarak kabul ediyorlardı. Bu inanış her şeyi çözümlüyordu. Özellikle tabiatüstü inançları olan kadınlar, nisan ayı başında geçen olaylara bakarak, adamın cinler ve perilerle ilgisi bulunduğuna karar verdiler.

Her ne olursa olsun, Iping halkı, yabancının adı geçince ürpermekten kendilerini alamıyordu. Sessiz bir hayat sürmeye alışık köylüler, adamın varlığıyle

tedirgin olmuşlardı. Geceleri el ayak çekildikten sonra karanlık köşelerde karşılarına çıkıvermesi, akşam olurken pencerelerini ve kapılarını sıkı sıkı kapamaları, mumları ve lambaları söndürmek zorunda kalmaları onlara güç geliyordu. Gündüzleri ise, adamı gördüklerinde bir yana çekiliyorlar, geçmesini bekledikten sonra aralarından birkaç genç paltolarının yakasını kaldırarak şapkalarını yüzlerine indirip taklidini yapıyorlardı. O sıralarda çok sevilen «Gulyabani» adlı bir şarkıyı adamı her gördükleri yerde ıslıkla çalmakta, çocuklar ise ara sıra arkasından «Gulyabani, gulyabani,» diye bağrışmaktaydılar.

Köyün ileri gelenlerinden biri olan sağlık memuru Bay Cuss, merakını yenemeyerek yabancıyla görüşmeye karar verdi. Adamın sargılı kafasını, bin bir şişe efsanesini çok merak ediyordu. Nisan ve mayıs ayları boyunca yabancıyla konuşma fırsatı aramışsa da bulamamıştı. Sonunda daha çok bekleyemeyeceğini anladığından, bir sağlık dergisine abone yazma bahanesiyle Bayan Hall'un hanına gitti. Onun, adamın adını bile bilmediğini duyunca büsbütün şaşırdı.

Hancı kadın, kiracısının adını bilmediğini gizlemek için:

«Adını söyledi ama, ben pek iyi anlayamadım,» demişti.

Cuss adamın çalışma odasının kapısını vurup: «Rahatsız ettiğim için özür dilerim,» diyerek içeri girdiğinde kapı hızla, Cuss'la birlikte odanın önüne

gelmiş olan Bayan Hall'un yüzüne kapanmıştı.

Kadın ilk on dakika içeride yapılan konuşmaları dinleyebilmişse de, daha sonra şaşkınlıkla bir haykırış, kahkaha, kapıya doğru gelen hızlı ayak sesleri duymuş ve Cuss, hayretten gözleri dışarı fırlamış, beti benzi atmış bir durumda kapıda belirivermişti. Ardından kapıyı açık bırakarak, kadına bakmadan merdivenlerden koşa koşa inip sokağa fırlamıştı. Hancı kadın olduğu yerde kalakalmış, gözleri açık kapıya dikili olarak dururken, içeriden yabancının kıs kıs güldüğünü ve ayak seslerinin yaklaştığını işitmişti. Kapı hızla kapanmış ve yine eskisi gibi ortalığa bir sessizlik çökmüştü...



CUSS handan ayrılır ayrılmaz doğruca köyün rahibine gitti.

«Ben bir çılgın mıyım, dersiniz? Deliye benziyor muyum?»

Rahip: «Ne oldu?» diye sordu.

«Handaki adam..»

«Ne olmuş handaki adama?»

«İlkönce bir içki verin bana..»

Sinirlerini bir kadeh ucuz şarapla yatıştırdıktan sonra yabancıyla olan konuşmasını rahibe anlatmaya başladı:

«İçeri girdim ve sağlık dergisine abone olmasını rica ettim. O sırada elleri cebindeydi. Koltuğa oturdu, burnunu çekti. Bilimle uğraştığını duyduğu-

mu söyledim. 'Evet,' diyerek yine burnunu çekti. Soğuk almış olmalıydı ki, hep burnunu çekiyordu. Abone konusu üzerine konuşuyor, sözü uzatarak dikkatle odayı inceliyordum. Her yerde terazi, deney tüpleri, şişeler, kimyasal maddeler vardı. Odayı bir yaban gülü kokusu sarmıştı. Abone olacak mısınız diye sordum. 'Düşüneyim,' dedi. 'Ne türlü araştırmalar yaptığınızı merak ediyorum,' dedim. 'Uzun, çok uzun bir deneme yapıyorum,' diye karşılık verdi. Sorularım adamı öfkelendiriyordu. Kendisine çok değerli bir formül verildiğinden söz etti. 'Tıp alanında mı?' dedim. 'Ne istiyorsun be adam? Neyin peşindesin?' diye bağırdı. Özür diledim. Burnunu çekti ve öksürdü. Formülü bana okuyabileceğini söyledi. Açık pencereden gelen rüzgâr, kâğıtları karıştırıyordu. Birdenbire üzerinde formül yazılı kâğıdın şöminenin içine düştüğünü ve küllerinin de bacadan yukarı uçtuğunu gördük. Yakalamak için kolunu uzattığında ise...»

«Ne oldu?»

«Eli yoktu. Elbisesinin kolunun içi boştu. 'Tanrım! Kolsuz bir adam,' diye düşündüm. Tahta kolunu çıkarmış olacaktı. Fakat bir gariplik olduğunu seziyordum. Ceketinin kolunun içi boş olduğu halde kumaş neden içi dolu gibi dik duruyordu. Ama inanın ki, kolu yoktu. Dirseğine kadar görebildim. Hatta arkadan vuran ışık kumaşın incelmiş dirsek yerinden geçebiliyordu. 'Tanrım!' diye haykırdığımı duyunca olduğu yerde kalıverdi. O kocaman gözlükleriyle önce bana, sonra da ceketinin koluna baktı.»

«Sonra?»

«Hepsi bu kadar. Sesini çıkarmadan elini cebine soktu, 'Bir formül yanıyor diyordum, değil mi?' dedi. Ben de, 'Ceketinizin içi boş kolunu nasıl böyle hareket ettiriyorsunuz?' diye sordum. 'Boş kol mu? Evet, boş kol. Boş olduğunu gördün demek ha?' dedi. Ayağa fırladı, ben de kalktım. Adımlarını ağır ağır atarak yanıma geldi. Gürültüyle burnunu çekti. Yerimden kıpırdamadım. O sarılı kafası, kocaman gözlükleriyle yanıma geldiğinde çok korktum. Kim olsa korkardı. 'Boş kol demiştin, değil mi?' diye sordu. 'Evet,' dedim. 'Tabiî, öyle,' dedikten sonra da kolunu cebinden çıkardı, yeniden göstermek istermiş gibi bana doğru yavaş yavaş kaldırdı. Baktım, içi boştu gerçekten kolunun. Öksürdüm ve bir şey söylemek gerektiği için, 'İçinde kol yok,' dedim. Korkmuyordum artık. Ceket kolu yavaş yavaş burnumun dibine kadar geldi. İçinde kol olmayan bir kumaş parçasının öyle havaya kalktığını görmek çok garipti doğrusu. Sonra da..»

«Evet..»

«Sonra da, sanki iki tane parmak burnumu sıktı gibi geldi bana.»

Rahip gülmeye başladı. Cuss ise üsteliyordu:

«Ama, görünürde hiç bir şey yoktu. Adamın sesi bir çığlık halini almıştı. 'İşte, işte!' diyordu. Şimdi siz gülüyorsunuz ama bir de bana sorun. O kadar ürkmüştüm ki, görünmeyen bileğini bütün gücümle itip, odadan dışarı fırladım.»

Cuss durdu. Ucuz şaraptan bir kadeh daha iç-

tikten sonra birdenbire irkildi: «İterken sanki gerçek bir kolu itmiş gibi oldum. Ama kol yoktu ortada. Kolun hayali bile yoktu.»

Rahip Bunting düşünüyor ve Cuss'ı şüpheli bakışlarla süzüyordu:

«Çok garip bir hikâye. Gerçekten çok garip bir hikâye,» diye mırıldandı.

BEŞİNCİ BÖLÜM

KİLİSEDE HIRSIZLIK

KÖY HALKI, kilisede hırsızlık olduğunu rahiple karısından öğrendi. Olay, bir bayram sabahı, çok erken saatlarda geçmişti. Güneş doğmadan önce yatak odasının kapısının açılıp kapanmasıyle Bayan Bunting uykusundan uyanmış, kocasını kaldırmadan bir süre yatağın içinde oturup çevreyi dinlemişti. Biraz sonra yandaki odada birinin çıplak ayakla gezindiğini, sonra da koridora çıkarak merdivenlere yöneldiğini duymuştu. İşte o zaman yavaşça rahibi uyandırmış, o da gözlüklerini takıp terliklerini giyerek merdiven başına gittiğinde, alt kattaki çalışma odasında birinin yazı masasını karıştırdığını ve birkaç defa aksırdığını işitmişti.

Bay Bunting yatak odasına dönüp eline bir sopa alarak gürültü çıkarmadan alt kata indi.

Sabahın dördü olduğundan karanlık yavaş ya-

vaş kaybolmaktaydı. Evde rahip Bunting'in yürürken çıkardığı, bir de çalışma odasındaki hışırtılardan başka ses yoktu. Tam bu sırada bu sessizliği, çekilen bir çekmeceyle karıştırılan kâğıtların sesi bozmuştu. İçerideki her kimse bir kibrit çakmıştı. Rahip, kapıdaki çatlaktan yazı masasını, açık çekmeceyi ve masanın üzerinde yanan mumu görebiliyordu. Fakat hırsız ortada yoktu. Ne yapacağına karar vermeden kapının önünde dururken, yüzü solmuş bir halde karısı yanına geldi. Rahip hırsızın köyden biri olduğuna inandığı için pek korkmuş görünmüyordu.

Para şıngırtılarını duyduklarında, hırsızın biriktirdikleri altınları bulduğunu anladılar. Rahip çok kızmış, harekete geçmeye karar vermişti. Sopayı sıkı sıkı elinde tutarak hızla odaya dalıp:

«Teslim ol,» diye sertçe bağırmıştı ama, odada kimse yoktu.

Fakat az önce içeride birinin dolaştığından ikisinin de kuşkusu yoktu. Bir an soluklarını tutup bekledikten sonra Bayan Bunting perdelerin arkasına bakmak üzere öbür yana yöneldi. Rahip de eğilmiş, masanın altını inceliyordu. Perdelerin arkası boştu. Bay Bunting sopasını şöminenin bacasından yukarı sokarak, bacayı yokladı. Bayan Bunting çöp tenekesinin içine baktı. Kömür kovasını da yokladılar ve soru soran gözlerle birbirlerine bakmaya başladılar.

Rahip: «Yemin ederim ki..» diye söze başladığında, bakışları muma kaydı ve: «Mum! Mumu kim

yakmış peki?» dedi.

Karısı da:

«Ya çekmece! Para da yerinde yok!» diye haykırdı.

Kapıya doğru giderlerken, koridorda birinin aksırdığını duydular. Hemen dışarı çıktıklarında mutfak kapısı kapandı.

Rahip karısına:

«Mumu getir,» diyerek önden yürümeye başladı. Bu defa sürgülerin aceleyle açıldığını işittiler.

Mutfağa vardıklarında bahçeye açılan kapı aralanmış ve sabahın ilk ışıkları içeriye girmişti. Fakat kapıdan dışarı hiç kimsenin çıktığını görmemişlerdi. Az sonra, görünmeyen eller tarafından kapı ardına kadar açılınca Bayan Bunting'in elindeki mum dışarıdan gelen rüzgârla söndü.

Mutfakta kimse yoktu. Arka kapıyı kapadılar, kileri ve mutfağı yeniden gözden geçirdilerse de hiç bir ize rastlamadılar.

Güneş doğduğunda, karı koca hâlâ olanlar üzerinde tartışıyordu. Rahip belki yirminci defa:

«Ne garip şey,» diyordu ki karısı sözünü kesti:

«Bak, Susie, aşağı iniyor. Mutfağa girene kadar burada bekle de sonra hemen yukarı çık. Seni bu kılıkta görmesin...»

ALTINCI BÖLÜM

ÇILDIRAN EŞYALAR

BAYRAM sabahı erken saatlarda Bay ve Bayan Hall, daha Millie kalkmadan uyanmış, sessizce kilere inmişlerdi. Amaçları, bayram günü içilecek bira fıçılarını gözden geçirmekti.

Daha kilere varmadan Bayan Hall, yukarıda bir şişe unuttuğunu söyleyerek kocasını üst kata gönderdi. Bay Hall, yabancının kapısının aralık olduğunu görüp şaşırdıysa da, karısının istediği şişeyi almak için kendi odalarına girdi.

Yeniden aşağı kata indiğinde ön kapının sürgüsünün açılmış olduğu dikkatini çekti. Adamın oda kapısının aralık oluşuyle Saatçı Teddy'nin söylediklerini birleştirdi. Önceki gece karısı sürgüyü sürerken, kendisi de mumu tutmuştu. Gözleri sürgüde, ağzı hayretten açık, olduğu yerde kaldı. Sonra yine üst kata çıktı ve yabancının oda kapısını tıklattı. Karşılık alamayınca bir kere daha vurup içeri girdi.

Ne göreceğini önceden biliyordu. Yatak ve oda bomboştu. Asıl garip olan, sandalyenin ve karyola demirlerinin üzerine elbiselerin ve sargıların atılmış olmasıydı. Adamın geniş kenarlı şapkası da karyolanın topuzuna geçirilmişti.

Odanın içinde durup çevresine bakarken karısının alt kattaki kilerden sesi çıktığı kadar:

«George, istediğim şişeyi buldun mu?» diye bağırdığını duyunca aceleyle kilere yöneldi.

Kilere inen merdivenlerin başında durarak karısına:

«Janny, Teddy'nin dedikleri doğruymuş. Adam odasında yok. Ön kapının da sürgüsü çekilmiş,» diye seslendi.

Bayan Hall önce önemsemediyse de, daha sonra kendi gözleriyle görmeye karar verdi. Bay Hall:

«Kendisi yok ama elbiseleri burada. Peki elbisesiz nasıl dışarı çıkar bu adam?» diye sordu.

Kilerin merdivenlerini çıkarken ikisi de ön kapının açılıp kapandığını duydular ama, o sırada kapalı olduğu için birbirlerine bir şey söylemediler. Kadın, kocasının önünde yürüyordu. Bir aksırık sesi geldi. Altı basamak arkadan gelen kocası karısının, kadın da kocasının aksırdığını sandı. Oda kapısını hızla açan hancı kadın, gördükleri karşısında:

«Ne kadar garip,» demekten kendini alamadı.

Hemen yanıbaşında biri burnunu çekti. Kadın yana dönüp de kocasının 5 - 6 metre uzakta oldu-

ğunu görünce büsbütün şaşırdı. Eliyle yastığı ve yatağı yoklayarak:

«Yatak da, yastık da soğumuş olduğuna göre en azından bir saat önce kalkmış olmalı,» diye söylendi.

Tam o sırada çok garip bir şey oldu. Yatak çarşafı, yastık, yorgan kendi kendilerine derlenip toparlanarak, karyola demirinin üstüne atladılar. Hemen ardından, yabancının şapkası da yerinden kalktı ve havada bir çember çizdikten sonra gelip kadının yüzüne çarptı. Adamın elbiselerini odanın dört bir yanına fırlatarak kalkan sandalye yabancınınkine benzeyen bir kahkahayla gülerek Bayan Hall'a saldırdı. Kadın çığlık atarak geri döndüğünde, sandalye dört bacağıyla onu arkasından itip odadan dışarı çıkarttı. Az sonra da her yeri derin bir sessizlik kapladı.

Bayan Hall merdiven başında, kocasının kollarında baygın yatıyordu. Çığlık sesine uyanan Millie'yle Bay Hall, kadını güçlükle alt kata taşıdılar.

«Ruhlar basmış odayı. Ruhlardı onlar. Kitaplarda da okumuştum. Masa ve sandalye odanın içinde dört dönüyor, dans ediyorlardı sanki!..»

«Bir yudum daha iç, Janny. İyi gelir.»

«Alma içeri onu. Eğer bilseydim hiç sokar mıydım onu hanıma... O koca gözlüklerinden, sargılı kafasından ve pazar günleri kiliseye gitmemesinden anlamalıydım. Bütün o şişeler, eşyaların içine cinler, periler sokmuş!.. Zavallı eşyalarım!.. Bana saldıran, daha küçük bir çocukken annemin oturup masal

anlattığı sandalyeydi. Üstüme gelip de beni oradan attığını düşündükçe...»

«Bir yudum daha, Janny. Senin sinirlerin bozulmuş.»

Sabah saat beşte Millie'yi, Sandy Wadgers adlı nalbantı çağırtmak için gönderdiler. Eşyaların odanın içinde cirit attıklarını Millie kendisine anlattığında, bilgili bir adam olan nalbant:

«Büyü yapılmış. Size at nalı vermem gerek,» diye düşüncesini açıkladı.

Hana geldiğinde, ötekiler önce kendisinin yukarı çıkmasını istedilerse de, Bay Wadgers koridorda konuşmayı tercih etti. Az sonra çağrılan Bay Huxter da küçük gruba katıldı.

Bay Wadgers:

«Yabancının kapısını kırmaya hakkımız var mı, yok mu? Onu kararlaştıralım,» dediği sırada üst kattaki oda kapısının açıldığını duydular.

Yabancı, sarılıp sarmalanmış olarak ve o kocaman gözlüklerinin arkasından bakarak merdivenlerden yavaş yavaş iniyordu. Koridorun sonuna geldiğinde:

«Şuraya bakın,» diyerek, eldivenli eliyle Bayan Hall'un daha önce aradığı şişeyi kilerin kapısına fırlattı ve çalıştığı odaya girerek kapıyı hızla oradakilerin yüzüne çarptı.

Herkes susmuş, birbirine bakıyordu. Bay Wadgers:

«Bu ne demek oluyor?» derken, Bay Hall atıldı:

«İçeri girip, soracağım. Bakalım ne karşılık verecek?»

Fakat bunu yapmak için Bay Hall'un gücünü toplaması epeyce sürdü. Sonunda kapıyı aralayarak:

«Özür dilerim,» diye söze başladıysa da, yabancı aslan kükremesini andıran bir sesle:

«Cehennem ol!.. Kapıyı da arkandan kapa!» diye haykırdı.

YEDİNCİ BÖLÜM

YABANCININ MASKESİ DÜŞÜYOR

YABANCI, sabahın beş buçuğunda girdiği çalışma odasında, perdeler inik ve kapı kilitli olarak öğleye kadar kaldı.

Bir şeyler yemek için zili üç kere çaldıysa da, Bayan Hall:

«Cehennem olacak mışız ha? Şimdi kendi cehennem olsun!» diyerek aldırmamıştı.

Rahibin evindeki hırsızlık da kulağına geldiğinde, her iki olay arasında bir bağlantı kuruldu. Bay Hall, nalbantla birlikte, düşüncesini öğrenmek üzere muhtara gitti. Adamın çalıştığı odadan, ara sıra küfürler, şişelerin kırıldığı ve kâğıtların yırtıldığı duyuluyordu.

Korktukları halde meraklarını yenemeyenlerin sayısı gittikçe artmaktaydı. Bayram elbiselerini giymiş gençler, çeşitli sorular sorarak ortalığı büsbü-

tün karıştırıyorlardı. Archie adlı bir delikanlı odanın penceresinden içeriyi gözetlemek cesaretini gösterdiyse de, bir şey göremedi. Buna rağmen meraklılar onun yanına gitmekte gecikmediler.

Bayram günü köyün alanında çeşitli eğlenceler düzenlenmişti. Kadınlar, erkekler, çocuklar, renk renk elbiseler içinde dolaşmaktaydı. Alan, bayraklarla süslenmişti.

Yabancı ise, çalışma odasında içeriye süzülen az ışıkla, sarındığı giyeceklerin verdiği tedirginlik içinde, gözünde kocaman gözlükler, önündeki kâğıda bir şeyler yazıyor ve kirli şişeleriyle oynuyordu. Karnı açtı. Ürkmüştü de. Penceresinin altında gürültü eden gençlere birkaç defa ağır küfürler savurdu. Şöminenin yanındaki köşede bir yığın kırık şişe duruyordu. Klor kokusu bütün odayı sarmıştı.

Öğleye doğru çalıştığı odanın kapısını açarak orada bulunanlara aldırmadan:

«Bayan Hall,» diye seslendi.

Az sonra hancı kadın, öfkesi gözlerinden okunarak, soluk soluğa geldi. Kocası daha hana dönmemişti. Elindeki hesap pusulasını gösterip:

«Hesabınızı mı istemiştiniz?» diye sordu.

«Kahvaltımı neden getirmediniz? Yemeğimi neden getirmediniz? Yemeden yaşayabilir miyim sanıyorsunuz?»

«Benim de bilmek istediklerim var, sayın bay. Neden hesabım ödenmedi?»

«Üç gün önce, size bir para beklediğimi söylemiştim.»

«Ben de üç gün önce, paranızın gelmesini beklemeyeceğimi söylemiştim. Beş gündür paramı ödemediğiniz için kahvaltınız gecikmiş olabilir.»

Yabancı, yüksek sesle sövünce orada bulunan adamlar homurdanmaya başladılar.

Bayan Hall:

«Küfürlerinizi kendinize saklasanız iyi olur kanısındayım, efendim,» dedi.

Yabancının kızgın yüzü, daha çok bir dalgıç başlığına benziyordu. Oradakiler, hancı kadının adamın ağzının payını verdiğini düşünüyorlardı.

«Bir dakika, sayın bayan,» derken, adam gerçekten yumuşamış görünüyordu.

«Bana, sayın bayan filan demeyin.»

«Havalenin daha gelmediğini söylemiştim size.»

«Havaleymiş.. Ha ha...»

«Ama cebimdeki para..»

«Üç gün önce cebinizde ancak birkaç kuruş paranız olduğundan söz etmiştiniz!»

«Biraz para geçti elime.»

Bayan Hall iğneli bir sesle:

«Nereden acaba?» diye sordu.

Adam tedirgin olmuştu.

«Ne demek istiyorsunuz?»

«Yani, nereden bulduğunuzu merak ediyorum da. Paraları ödemeden önce bana ve buradakilere, anlayamadığımız, çözümleyemediğimiz birkaç şeyi açıklamanız gerekiyor. Sandalyeme ne yaptınız da bana saldırdı. Odanız boş olduğu halde, kimseye görünmeden nasıl içeri girdiniz? Kapıdan girmediğinize

göre nereden odaya çıktınız? Hem sonra...»

Yabancı birdenbire eldivenli ellerini havaya kaldırarak, ayağını hızla yere vurdu:

«Yeter!..» diye bağırdı. Kadıncağız hemen sustu. «Kim olduğumu, ne olduğumu anlayamazsınız ama, size göstereceğim. Göstereceğim sizlere!..»

Avcuyle, yüzünü sıvazladığında, yüzünün ortasında kapkara bir boşluk oluştu. Öne doğru ilerleyerek:

«Alın!» dedi ve hâlâ adamın yüzüne şaşkın şaşkın bakan Bayan Hall'un eline bir şey tutuşturdu.

Kadın, az sonra ne olduğunu görünce bir çığlık kopararak elindekini yere atıp geriledi. Yabancının parlayan pembe burnu kartonu andıran bir sesle yere düştü...

Adam daha sonra, kocaman gözlüklerini, şapkasını, sargılarını koparak çıkardı. Herkes taş kesilmiş, olduğu yerde kımıldamadan duruyordu.

Bayan Hall ağzı şaşkınlıktan bir karış açık, donmuş kalmıştı. Bir çığlık daha atarak kapıya koşunca ötekiler de onu izlediler. Korkunç bir yara izi, biçimsiz bir yüz göreceklerini ummuşlardı ama, adamın kafasının yok olması karşısında hepsi paniğe kapılmıştı. Sargıların altında hiç bir şey yoktu. Herkes birbirinin üzerinden atlayarak sokağa çıkan merdivenlere koşuyordu. Anlamadıkları bir şeyler anlatan adam, görünmeyen bir adamdı.

Köyün alanındakiler çığlıkları ve bağrışmaları duyup hana doğru baktıklarında, bir insan selinin dışarı çıkmaya çalıştığını gördüler. Saatçı Teddy ye-

re düşen hancı kadının üzerinden atlayarak dışarı fırladı. Millie de duyduğu çığlıklar üzerine mutfaktan koridora çıkmış, başsız adamla burun buruna gelince sesi yettiği kadar bağırmıştı.

Bu arada, alandakiler de hana doğru koştuklarından, kapının önünde sorular soran, karşılık veren ve bilir bilmez fikir yürüten kırk elli kişilik bir kalabalık toplanmıştı. Herkes aynı anda konuştuğu için ne söyledikleri anlaşılamıyordu. Birkaç kişi, baygınlık geçiren Bayan Hall'u yerden kaldırırken:

«Kızın başına bir şey gelmedi ya?»

«Gulyabaniymiş!..»

«Sargılarını bir anda çıkarınca ne oldu biliyor musunuz?..»

«Olmaz öyle şey. İşin içinde bir iş var...» diye fikir yürütüyorlardı.

Aralık han kapısından içeriyi görebilen biri:

«Kızın çığlıklarını duyunca ona doğru döndü adam. Kız eteklerini toplayarak kaçmaya çalıştıysa da, ardından gitmekte gecikmedi. Yeniden koridora döndüğü zaman adamın elinde bir bıçak ve ekmek dilimi vardı. Az önce gördüm onu. Yemin ederim ki başı yoktu. Yalnızca gövdesi ve ayaklarıyle dolaşıyordu. Ne yazık, kaçırdınız, göremediniz bütün bunları.» diyordu.

Bunları söyleyen adam, hana doğru gelmekte olan, öfkesinden kıpkırmızı kesilmiş Bay Hall'a, köyün polis memuru Bay Jaffers'e ve rahibe yol vermek için geri çekildi. Polisin elinde yabancıyı tutuklamak için emir vardı.

Halk, son olaylar üzerine bilgi edinmek için çırpınırken polis:

«Elimdeki emre göre onu tutuklayacağım,» diye bağırdı.

Bay Hall içeri girip çalışma odasının açık kapısı önüne gelince polise:

«Buyurun.. Görevinizi yerine getirin,» dedi.

Önde polis, arkada Hall ve Rahip Bunting, içeri girdiler. Oda oldukça karanlıktı. Yabancı, başsız gövdesiyle bir elinde yarısı yenmiş bir ekmek dilimi, bir elinde peynirle karşılarında duruyordu.

Hall: «İşte o,» diye haykırdı.

Başsız gövdenin üst bölümünden:

«Bu da ne demek oluyor?» diye bir ses geldi.

«Sizi tutuklamam için elimde emir var. Başınız olsun ya da olmasın, sonuç değişmez.»

Gövde geri çekildi:

«Yaklaşmayın.»

Elindeki ekmek ve peyniri öfkeyle yere attı. Sol eldivenini çıkararak polisin yüzüne çarptı. Polis hemen yabancının elsiz bileğini yakaladı ve görünmeyen boynuna doğru saldırdı. Dizine yediği bir tekmenin verdiği acıyla haykırdıysa da, adamın yakasını bırakmadı. Hall az önce eline geçirdiği bıçağı, hakemlik görevini yapar gibi görünen Rahip Bunting'in eline tutuşturduktan sonra ileri atıldı. Yabancıyla çarpıştığı sırada aradaki sandalye devrildi.

Polis Jaffers dişleri arasından:

«Hall, ayaklarını yakala!» dedi. Hall aldığı tali-

matı yerine getirmek için eğilirken göğsüne bir tekme yedi. Başsız adamın polis memurunu boynundan yakaladığını gören rahip elindeki bıçakla kapıya yöneldi. Bu sırada yardımlarına koşan iki kişiyle çarpıştı. Aynı anda aynalı dolabın üzerinden yere düşerek kırılan birkaç şişeden çıkan keskin bir koku odayı kapladı.

Polisi altına almış olduğu halde yabancı:

«Teslim oluyorum,» diye bağırdı. Hemen ardından başsız ve elsiz bir gövde ayağa kalktı. Derin bir soluk alarak:

«Yararı yok,» diye söylendi.

Başsız bir gövdenin konuşması akıl alacak şey değildi. Ama, Iping halkı artık böyle gariplıklere alışmış görünüyordu. Polis Jaffers de ayağa kalkıp cebinden kelepçeleri çıkardı. Fakat duraklayarak:

«Hay Allah! Gördüğüm kadarıyle bunları kullanmama imkân yok,» dedi.

Yabancı, kolunu ceketinin önüne götürdüğünde sanki bir mucize olmuş gibi düğmelerin kendi kendine çözüldüğü görüldü. Sonra da eğilip, elsiz koluyle çorap ve ayakkabılarını çıkarmaya başladı.

Eczacı: «Bakın şu işe.. Karşımızdaki bir adam değil. Yalnızca içi boş bir elbise... Bakın, elimi elbisenin içine sokayım da görün,» dedi.

Fakat tam elini uzattığı sırada bir ses:

«Gözümü çıkaracaksınız. Çekin elinizi,» dedi. «Aslında benim de başım, ellerim, bacaklarım ve bütün organlarım var. Ama, ben görünmeyen bir insanım. Kötü bir şey de olsa ne yapayım. Iping'deki

her budalanın gelip oramı buramı yoklaması için bir neden olamaz her halde bu, değil mi?»

Şimdi düğmeleri çözülmüş giyecek eşyaları havada, görünmeyen bir askıya asılı gibi duruyordu.

Oda, sonradan gelenlerle daha da kalabalıklaşmıştı. Eczacı:

«Görünmez adammış.. Hah.. Kim inanır bu masala,» dedi.

«Görünmez olmak garip bir şey ama, suç değil. Merak ediyorum, polis neden bana saldırdı?»

Polis: «Bu karanlıkta sizi seçmek zor. Ne olursa olsun, elimde tutuklamam için geçerli bir emir var. Benim görevim sizi görünmezlikten değil, hırsızlık suçundan tutuklamak. Bir eve girilmiş ve para çalınmış.»

«Bana ne bundan?»

«Durum gösteriyor ki...»

«Saçma.»

«Ben de ummuyorum ama talimat aldım.»

«Pekâlâ. Geleceğim sizinle. Geleceğim ama kelepçesiz.»

«Kelepçe takmak zorundayım.»

«Kelepçesiz dedim!»

«Özür dilerim ama...»

Bu garip adam yere çömeldi, hiç kimse ne olduğunu anlayamadan ayakkabılarını, çorap ve pantolonunu masanın altına attı. Sonra sıçrayarak kalktı ve ceketini üzerinden çıkardı.

Polis işin nereye varacağını anladığından:

«Dur, dur,» diye bağırdı.

Ceketin bir ucunu yakalayıp çekiştirmeye başladı. Fakat, ceket içi boş olarak elinde kalmıştı. Jaffers yüksek sesle:

«Tutun onu. Eğer üstündeki her şeyi çıkarmaya başlarsa işimiz tamam!» dedi.

Bu defa odadakilerin hepsi: «Tutun, tutun!..» diye bağrışarak şimdi görünen tek giyecek olan gömleğe saldırdılar.

Gömleğin bir kolu, en önde bulunan Hall'a çarpıp onu Zangoç Toothsome'un önüne attı. Bu arada polis ileri atıldıysa da, gömleğini çıkarmakta olan yabancıya istemeyerek yardımcı oldu. Havadan gelen bir yumruk dudağını patlattı. Ardından da, Saatçı Henfrey görünmeyen bir elin yumruğunu yedi.

Ötekiler bir yandan yumruklarıyle havayı dövüyor, bir yandan da:

«Dikkat edin. Kaçırmayın onu. Kapıyı kapatın. Bir şey yakaladım sanırım. İşte burada!..» diye bağırışıyorlardı.

Sanki herkes aynı anda yumruk yiyor gibiydi. Burnuna yediği bir darbeyle canı yanan Rahip Bunting kapıyı açarak dışarı çıkınca, ötekiler de onu izlediler. Fakat, vuruşma sürüp gidiyordu. Phillips'in ön dişi kırılmış, saatçının da kulağının kıkırdağı kopmuştu. Çenesine bir yumruk yemiş olan Polis Jaffers, Eczacı Huxter'le arasına birinin girdiğini sezince, elini uzatıp havada bir şey yakaladı. Şimdi de yüzü mosmor kesilmiş, boyun damarları şişmiş olarak görünmeyen düşmanıyle boğuşuyordu.

Kiminle boğuştuğu belli olmayan ve tek başına

dövüşür gibi görünen polise, ötekiler yol verdiler ve böylece kapının önüne kadar gelindi. Fakat az sonra Jaffers haykırarak dış kapının merdivenlerinden aşağı, başının üstüne düştü ve ancak o zaman parmaklarını gevşetti.

«Yakalayın!..»

«Bırakmayın!..» diye bağrışıldığı sırada, kimsenin tanıyamadığı bir genç ileri atıldı ve havayı kollarıyle yoklayarak görünmeyen bir şeyi yakaladıysa da, az sonra polisin yanına uzanmakta gecikmedi. Yolun alt yanından bir kadın çığlığı duyuldu. Sanki birisi onu tutup yere fırlatmıştı. Bir köpek de, tekme yemiş gibi acı acı bağırarak Eczacı Huxter'in bahçesine daldı. Görünmeyen adam kaçmayı başarmıştı.

Bunları, oldukları yerde kıpırdamadan seyredenler, az sonra paniğe kapılarak, köyün dört bir yanına dağıldılar. Yalnız Polis Jaffers, başını elleri arasına almış, hana giren merdivenlerin en alt basamağında oturuyordu.

SEKİZİNCİ BÖLÜM

YOLDA

SEKİZİNCİ bölümde anlatılanlar çok kısa.

Tabiata âşık bir adam olan Gibbins, bir gün ıssız kırların ortasında yarı uykulu oturmuş düşünürken, arkasında birinin öksürüp aksırdığını ve kendi kendine söylendiğini duyunca geriye bakmış fakat kimseyi görememiş.. Oysa, ancak okumuş bir adamın ağzından dökülebilecek kibarca küfürler sıralanıyormuş o sırada. Ses daha da yaklaşmış ve az sonra hemen yanıbaşına gelmiş. Biraz sonra da gittikçe uzaklaşmaya başlamış.

Gibbins sabahleyin köyde olanları bilmediği halde işin içinde bir gariplik sezmiş ve rahatı da bozulduğu için tepeden hızla aşağı inerek köye yollanmakta gecikmemişti.

DOKUZUNCU BÖLÜM

BAY THOMAS MARVEL

BAY THOMAS MARVEL, yüzü her biçime girebilen, yuvarlak burunlu, sulu ağızlı, kıvırcık sakallı bir adamdı. Bacakları kısa olduğundan, gövdesini öne eğerek yürürdü. Elbiselerindeki kopuk düğmelerin yerine ayakkabı bağları kullanması, onun bekâr bir adam olduğunu belli ediyordu.

Bay Thomas Marvel şimdi Iping'e iki kilometre uzaklıktaki Adderdean yolu üzerinde bir hendeğin kıyısına oturmuş, bacaklarını aşağı sarkıtmıştı. Ayaklarında yırtık pırtık çoraplar vardı, parmakları dışarıdaydı. Çizmelerinin dolaşan bağlarını ağır ağır —aslında her şeyi ağır yapardı— çözmeye uğraşıyordu. Bu çizmeler kendisine büyük geldiği halde şimdiye kadar kullandıklarının en iyisiydi. Önceki çizmeleri tam ayağına göreydi ama, altları ince olduğundan ıslak havalarda giyilemiyordu. Bay Mar-

vel büyük çizmelerden hiç hoşlanmadığı kadar ayaklarının ıslanmasından da nefret ederdi. Elindeki işi bitirdikten sonra iki çift çizmeyi çimenlerin üzerine koyarak seyre daldı. Hava çok güzel olduğundan yapacak başka bir şey düşünemiyordu. Çizmeleri, çimenlerin ve çiçeklerin arasında hiç de hoş görünmüyordu. Arkasında bir ses:

«Fena çizmeler değil,» dediği zaman hiç de şaşırmadı.

«Yoksullara yardım için verilenlerden. Bence dünyadaki en kötü çizmeler bunlar.»

«Hım.»

«Daha kötülerini de giydim. Hatta çoğu zaman yalınayak dolaştığım oldu. Bunların görünüşleri sağlam ama ben hiç sevmiyorum. Çok çirkin, çok. Şansıma bunlar düştü. Bana bunları lâyık gördüler. Ah, şu insanlar!..»

«Buranın insanları çok kötü. Domuz gibi hepsi.»

«Doğru. Tanrım, şunlara bakın. Bana lâyık şeyler mi bunlar?»

Bay Marvel böyle söyledikten sonra, konuştuğu adamın çizmelerini görmek için başını çevirdiğinde, ortada ne ayak ne de çizme görebildi. Bir de soluna döndü; yine kimsecikler yoktu. Elleri üzerine abanarak kalkarken:

«Neredesin?» diye sordu.

«Sarhoş muyum acaba? Yoksa hayal mi gördüm? Kendi kendime mi konuşuyordum yoksa? Ne oluyor?»

Ses: «Korkma,» dedi.

Bay Marvel bacakları üstünde doğrularak sertçe:

«Karnından mı konuşuyorsun? Alay etme benimle. Neredesin sen?» diye karşılık verdi.

«Korkma dedim sana.»

«Biraz sonra kendin korkacaksın, aptal herif. Neredesin? Seni bir elime geçirirsem!..»

Bay Marvel ortaya çöken sessizliği:

«Yoksa toprağa mı gömüldün?» diye sorarak bozduysa da, karşılık alamadı. Uzaklarda bir böcek, 'cık-cık,' diye ötüyordu.

«Alay edecek zaman değil şimdi. Hadi göster kendini,» diyerek yolun dört bir yanına, kırlara bakındıysa da yine kimseyi göremedi.

«İçkiyi çok kaçırmışım demek. Hayal görüyor, sesler işitiyorum,» dedi.

«İçkiyi çok kaçırmadın. Sinirlerine hâkim ol.»

Bay Marvel'in dudakları korkudan bembeyaz olurken: «İçkiden, içkiden,» diye söylenerek yavaş yavaş arkasına dönüp baktı. «Birinin konuştuğunu duyduğuma yemin ederim. Ama konuşan nerede?»

«Doğru işittin.»

«Bak, yine biri konuşuyor.» diyen Bay Marvel, gözlerini kapattı. Birdenbire bir el onu yakasından tutarak sarstı ve:

«Deli olma,» dedi.

«Aklımı iyice kaçırdım her halde. Ruhlar sarmış çevremi. Ne yapacağım ben şimdi?»

«Ruhlar filan yok. Şimdi beni iyi dinle: Benim bir hayal olduğumu sanıyorsun ama değilim.»

«Başka ne olabilirsin?»

«Pekâlâ. Benim hayal olmadığıma inanana kadar seni taş yağmuruna tutayım da gör.»

«Neredesin peki?»

Ses karşılık vermedi. Havadan hızla gelen bir taş Bay Marvel'in omzunu sıyırarak geçti. Arkadan bir başkası hızla ayaklarının dibine düştü.

Bay Marvel çok şaşırmıştı. Bir tanesi daha, ayak parmaklarına çarparak hendeğe yuvarlandı. Marvel tek ayağının üzerine döndü ve haykırarak kaçmaya başladıysa da görünmeyen bir şeye takılıp kafası üstü düştü.

Bir başka taş havada uçarken, ses: «İnandın mı şimdi hayal olmadığıma?» dedi.

Bay Marvel hiç bir şey söylemeden ayağa kalkmaya çalıştıysa da yeniden yere yuvarlandı.

«Bana karşı koymaya kalkarsan bu defa başına bir taş yersin.»

Marvel taşın acıttığı ayağını eliyle tutmuş oğuştururken: «Anlamıyorum neler olduğunu.. Taşlar kendi kendilerine havada uçuyorlar, konuşuyorlar. Göster kendini artık. Bıktım senden,» dedi.

«Sorularının karşılığını vermek kolay. Ben görünmeyen bir adamım.»

Marvel acıyla yüzünü buruştururken:

«Daha akla yakın bir şey söyleseydin bari. Nereye saklanıyorsun, nasıl yapıyorsun bütün bunları, bilmiyorum. Aklım da almıyor.»

«Söyleyecek başka şey yok. Ben, görünmeyen bir adamım ve bunu anlamanı istiyorum.»

«Bunu herkes anlar. Sabırlı ol biraz. Şimdi nereye saklandığını söyle bana.»

«Saklandığım filan yok.. Gözle görünmüyorum yalnızca. Anlatmak istediğim de...»

«Peki, neredesin?»

«Burada. Senin üç metre önündeyim.»

«Hadi canım. Ben kör değilim. Az sonra da hava gibi saydam olduğunu söyleyeceksin. Sen beni ne sandın?»

«Evet. Hava gibi saydam olduğumdan ışıklar içimden geçebiliyor.»

«Ne! Vücudun yok mu senin?»

«Olmaz olur mu, var tabiî. Benim de sizler gibi yaşamak için gıdaya, suya ve giyeceğe ihtiyacım var... Ben gözle görünmüyorum. Anladın mı şimdi? Görünmez bir adamım. Bunu iyi belle.»

«Gerçekten insan mısın?»

«Evet.»

«Öyleyse elini bir tutayım bakalım. Hey ne yapıyorsun? Sıkma elimi öyle. Canımı acıtıyorsun.»

Bay Marvel bileğini güçlü bir elin kavradığını, kolundan yukarı çıkarak göğsünü okşadığını ve sakallı yüzünde gezindiğini duyduğunda; «Tanrım.. O·lacak şey değil. Önümde yalnızca uzanan kırları görebiliyorum ama seni göremiyorum,» dedikten sonra havayı koklayarak ekledi: «Ekmekle peynir yemişsin sen.»

«Doğru.»

«Tıpkı hayalet gibisin. Ne güzel.»

«Hiç de sandığın gibi değil.»

«Keşke ben de görünmez olsam. İşime gelirdi doğrusu. Nasıl becerebiliyorsun bu görünmezliği?»

«Uzun hikâye. Üstelik de...»

«Çok şaşırdım. Çok.»

«Senden, bana yardım etmeni istiyorum. Bunu söylemek için geldim buraya. Sen önüme çıktığında aklım başımda değildi. Karnım açtı, elbiselerim yoktu. Öyle çaresizdim ki seni öldürebilirdim!»

«Tanrım!»

«Ardından gelip yanında biraz durdum. Sonra yine gittiğin yöne doğru yürümeye başladım. Fakat senin için, 'İşte benim gibi toplum dışı yaşayan biri,' diye düşündüğümden geri döndüm.»

«Başım çatlayacak sanki.. Peki, görünmeyen adam, söyle bakalım, sana nasıl yardım edebilirim?»

«Bana ilkönce elbise ve sığınacak bir yer bulacaksın. Sonra sana ne yapacağını söyleyeceğim. Eğer yardım etmezsen senin için iyi olmaz. Bana yardım etmek zorundasın.»

Bay Marvel ürpererek:

«Bana bak. Aklımı başımdan aldın, bırak benim yakamı. Ayak parmağımı neredeyse kırıyordun. Şu sessiz kırlıkta otururken boşluktan bir ses duydum ve sen çıkageldin. Taş attın, yumruk vurdun ve ben hâlâ kendimi toparlayamadım,» dedi.

«Toparlan artık. Senden istediklerimi yerine getireceksin. Seni seçtim. Çünkü aşağı köydeki budalalardan sonra Görünmeyen Adam'ı tanıyan tek kişisin. Bana yardım edersen istediğini yaparım. Görünmeyen Adam güçlü biridir,» diyen ses durup ak-

sırdıktan sonra şöyle ekledi: «Fakat bana ihanet edersen, emirlerimin dışına çıkarsan...»

Bay Marvel, birinin omuzlarını sıvazladığını fark edince, yutkunarak: «Sana ihanet etmem. Aklına bile getirme bunu. Ne yapacağımı söyle, hemen yapayım. Sakın kuşkulanma benden,» diye karşılık verdi.

ONUNCU BÖLÜM

BAY MARVEL IPING'E GİDİYOR

GÖRÜNMEYEN ADAM'IN yol açtığı heyecan yatıştıktan sonra köy halkı tartışmaya başladı. Az önceki olayları gözleriyle görmeyenler, böyle bir şeyin olamayacağına inandıklarından ötekilerin söylediklerini ciddîye almadılar. Adamın üstündekileri birer birer attıkça görünmez olduğuna tanık olanların ve yumruğunu yiyenlerin sayısı dokuz on kişiyi geçmiyordu. Bu tanıklardan Bay Wadgers kapılarını kilitlediği evinde, Polis Jaffers de handa bir odada bulunuyordu şimdi. Bir aydan beri bayram için hazırlıklar yapıldığından, renk renk elbiselerini giymiş olan halk, öğleden sonra olanları unutup eğlenceye daldı. İnananlar da, inanmayanlar da bir arada gülüp eğleniyorlardı artık.

Bay Hayman'ın çayırlığında kurulan bir çadırda rahibin karısıyla birkaç kadın çay satışı yapıyor,

çocuklar neşeyle bağırarak çimenlerin üstünde oynuyorlardı. Sabahki olayların hâlâ etkisi altında bulunanlar ise bunu ellerinden geldiği kadar gizlemeye çalışarak, eğlencelere katılmaktaydılar. Sabah kiliseye gitmiş olan kulüp üyeleri yakalarına pembe ve yeşil bantlar takmış, daha neşeli kimseler de şapkalarını parlak renkli kurdelelerle süslemişti. Bayram günlerine önem vermeyen yaşlı Fletcher, iki sandalyeye yerleştirdiği bir kalasın üzerinde ön odasının tavanını boyuyordu.

Öğleden sonra saat dört sıralarında, aşağıdaki kırlıklardan gelen bir yabancı köye girdi. Bu, şişman, kısa boylu bir adamdı. Güçlükle soluk alıyor, isteksiz isteksiz ilerliyordu. Kilisenin köşesini dönerek hana yollandı. Ötekilerle birlikte, yaşlı Fletcher de adamı görmüştü. Hatta ona bakmak için başını çevirdiğinde, fırçadan akan boyayla ceketinin kolu lekelendi.

Bayram yerindeki satıcılardan biri ve Bay Huxter, adamın kendi kendine konuştuğunu duymuşlardı. Adam, hanın kapısı önünde durmuş, Bay Huxter'in dediğine göre, içeri girip girmemek arasında bocalamıştı. Bay Huxter, sonunda hana giren adamın sola dönerek oturma odasının kapısını açtığını görmüştü.

Bay Hall:

«Buraya girilmez,» dediğinde de adam özür dileyerek kapıyı beceriksizce kapayıp salona geçmişti.

Bay Huxter, onun birkaç dakika sonra, ağzını

eliyle silerek dış kapıda belirdiği ve çevresine bakındıktan sonra oturma odasının penceresinin açıldığı bahçeye doğru gittiğini de izledi. Yabancı, biraz durakladıktan sonra bahçe kapısına yaslanarak, piposunu doldurmaya başlamışsa da, bunu yaparken parmaklarının titrediği Bay Huxter'in gözünden kaçmadı. Kollarını kavuşturmuş oturuyor ve bir yandan acemice piposunu tüttürürken bir yandan da ürkek bakışlarla bahçeyi gözlüyordu.

Bay Huxter bütün bunları tütün satan serginin içinden görmüştü. Adamın garip hareketleri merakını artırdığından, hiç bir hareketini kaçırmıyordu.

Yabancı, daha sonra piposunu cebine koyarak ayağa kalkmış ve bahçenin içinde ilerleyerek kaybolmuştu. Bir hırsızı gözetlediğinden emin olan Bay Huxter, tezgâhın arkasından çıkarak adamın peşine düştü. Tam o sırada Bay Marvel, şapkası yana kaymış, bir elinde mavi bir masa örtüsünden yapılmış bir bohça, öteki elinde de kayışla bağlanmış üç kitap taşıyarak yeniden ortaya çıkmıştı. —Kayışın rahibe ait olduğu sonradan anlaşılmıştı.— Huxter önünde belirince, adam hemen sola dönüp kaçmaya başlamıştı. Bay Huxter:

«Hırsızı tutun,» diye bağırmış ve adamı kovalamaya başlamıştı.

Kilisenin köşesini dönmüş, yokuştan aşağı koşarak iniyorlardı. Huxter hızla yanından geçtiği kişileri yine:

«Hırsızı tutun,» diye uyarmış ve az sonra da ayağı görünmeyen bir engele takıldığı için tökezlenip havada uçarak kafası üstü düşmüştü. Gözlerinin önünde binlerce yıldız çakarken artık kaçan hırsız aklına bile gelmiyordu...

ON BİRİNCİ BÖLÜM

«AT ve ARABA» HANINDA

HANIN içinde neler olduğunu daha iyi anlayabilmek için, şimdi Bay Huxter'in Bay Marvel'i ilk gördüğü zamana dönelim.

O sıralarda Bay Cuss ile rahip, oturma odasında sabahki olayları tartışıyor ve Hall'un izniyle Görünmeyen Adam'ın eşyalarını inceliyorlardı. Polis Jaffers ise, arkadaşlarının yardımıyle evine gitmişti. Bayan Hall yabancının ortalığa saçılmış giyeceklerini toplayıp odayı düzeltmişti. Adamın çalıştığı, pencerenin yanındaki masada, üzerinde 'Hatıra Defteri' yazan üç kalın defter, hemen Cuss'un dikkatini çekmişti.

«Hatıra defterleri.. Sonunda bir şeyler öğreneceğiz sanırım.»

Rahip de gelmiş, ellerini masaya dayamıştı.

Cuss oturdu ve üçüncü kitabı açarak:

«Ön sayfada ad yok. Hımm... Şifreli birtakım yazılar ve rakamlar var,» dedi.

Rahip de, onun omzu üzerinden kitaba eğilmişti. Cuss hayal kırıklığına uğramıştı.

«Hay Allah. Bütün yazılar şifreli Bay Bunting.»

«Bize ışık tutacak şemalar da yok mu?»

«Alın, kendiniz bakın. Bazıları matematikle ilgili, bazıları da Rusça mıdır, Yunanca mıdır, nedir? Sizin Yunanca bildiğinizi sanıyorum.»

Rahip cebinden çıkardığı gözlüklerinin camlarını silerken huzuru kaçmış görünüyordu. Bozuntuya vermeden:

«Tabiî bilirim. Bir bakayım. Belki bir ipucu ele geçiririz,» dedi.

«Buyurun, oturun.»

Rahip hâlâ gözlüklerini temizliyordu:

«Birincisine bir göz atayım. Şöyle genel bir fikir edinelim ilkönce. Sonra bir ipucu yakalamaya çalışırız, Cuss.»

Öksürerek gözlüklerini taktı, yeniden öksürdü ve çaresizliğini gizleyecek bir şeyler olması için içinden dua etmeye başladı. Cuss'un uzattığı kitapları aldığı sırada, gerçekten de bir şeyler oldu.

Kapı ansızın açıldı.

İkisi de ayağa fırladılar. Ama, başına eski bir şapka geçirmiş kırmızı yüzlü biriyle karşılaşınca ferahladılar. Adam onlara:

«Tuvalet nerede?» diye sordu.

Rahip: «Öteki bölmede,» dedi.

Cuss da sertçe:

«Kapıyı da kapa,» diye çıkıştı.

«Peki, tornistan ediyorum.»

Yabancı gittikten sonra rahip:

«Tornistan dediğine göre denizci olacak. Eğlenceli insanlardır şu denizciler,» dedi.

«Umarım öyledir. Sinirlerim çok bozuk bugün. Kapının birden açılması ayağa fırlamama yetti.»

Sanki kendisi de yerinden fırlamamış gibi, Rahip Bunting bilgiçlik taslayarak gülümsedi ve:

«Şimdi bunlara dönelim,» dedi.

Cuss: «Bir dakika,» diyerek kilitlemek için kapıya yöneldi. «Artık bizi kimse rahatsız etmez.»

Fakat tam kapıyı kilitlerken biri burnunu çekti. Rahip, sandalyesini Cuss'un yanına iterek: «Bildiğimiz tek şey, son günlerde Iping'de garip, çok garip olaylar geçtiği. Tabiî, ben bu görünmezlik masalına inanamam.»

«Doğrusu, pek de inanılacak şey değil. Ama ben onun elbise kolunun boş olduğunu gördüm. Buna ne dersiniz?»

«Emin misin? Belki bir ayna ya da ışık oyunu filandır... Hayal görmek çok kolaydır.»

«Sizinle tartışmaya niyetim yok, Bunting. Şimdi şu kitaplara bakalım. İşte burada Yunan harflerine benzeyen yazılar var. Bakın...»

Cuss sayfanın ortasını gösterirken, rahip kızarıp bozararak sanki iyi görmüyormuş gibi kitaba eğiliyordu. Yunanca bilmiyordu ama, herkesin, kendisinin Yunanca ve İbraniceyi iyi bildiğini sandığının farkındaydı. Şimdi ne yapacaktı? Doğruyu söy-

lese miydi? Birdenbire ensesinde bir elin dolaştığını fark etti; başını oynatmayı denediyse de başaramadı.

Birisi, ensesine olanca gücüyle bastırdığından burnu neredeyse masaya değecekti. Kulağına:

«Kımıldama, küçük herif. Kımıldarsan ikinizin de beynini dağıtırım,» diye fısıldadı.

Yanında oturan Cuss'a bakınca, onun da yüzünü acı ve korkuyla buruşturduğunu gördü.

Ses: «Sizlere bu biçimde davrandığım için üzgünüm; ama, başka çare yok. Ne zamandan beri bir araştırmacının özel defterlerini karıştırmayı öğrendiniz?» dedi. Sözünü bitirdiğinde, ikisinin de çenesini masaya hızla vurup dişlerini birbirine geçirdi.

«Ne zamandan beri talihsiz bir adamın özel eşyalarını karıştırmaya başladınız? Giyeceklerim nerede? Karşılık verin bana.. Dinleyin beni. Pencereler sıkı sıkı kapalı, kapının üstünden anahtarı da aldım. Görünmezliğimin yanında çok güçlü bir adamım ben. Ellerim de öyledir. İstersem her ikinizi de öldürür ve başım belâya girmeden çıkarım buradan! Anladınız mı?. Pekâlâ, sizi serbest bırakırsam, bir daha böyle saçmalıklar yapmayacağınıza ve dediklerimi yerine getireceğinize söz veriyor musunuz?»

Rahip ve sağlık memuru birbirlerine baktıktan sonra Sağlık Memuru Cuss yüzünü buruşturdu. Rahip:

«Evet,» dedi.

Cuss da söz verince, enselerindeki el çekildi. İki-

si de yüzleri kıpkırmızı, ayağa kalkıp boyunlarını oğuşturmaya başladılar.

Görünmeyen Adam:

«Olduğunuz yerde kalın. Gördüğünüz gibi, sopa yanımda,» dedi.

Sopayı iki adamın burnuna değdirdikten sonra şöyle ekledi:

«Odaya girdiğimde, içeride başkalarını bulacağımı ummuyordum. Kitaplarla birlikte giyeceklerimi de burada bırakmıştım. Nerede onlar? Hayır, hayır yerinizden kalkmayın. Ortada olmadıklarını görüyorum. Gündüzleri çıplak dolaşabilirim ama geceleri soğuk oluyor. Giyeceklerimle şu üç kitabı geri istiyorum!..»

GÖRÜNMEYEN ADAM ÇİLEDEN ÇIKIYOR

OTURMA ODASINDA bu olaylar geçtiği sırada, Bay Huxter, kapıya yaslanarak piposunu içen Marvel'i gözetliyor, az ötede Bay Hall ile Saatçı Teddy, o sabah Iping'de olanlar üzerine konuşuyordu.

Birdenbire oturma odasının kapısının hızla çarptığını ve birinin bağırdığını duydular.

Hall:

«Ne oluyor?» diyerek kapıya seğirtti. Teddy de arkasından geliyordu. Hall: «Bir şeyler oluyor,» dediğinde, Teddy de aynı fikirde olduğunu belirtti. Burunlarına keskin bir koku geldi, içeride birinin alçak sesle çabuk çabuk konuştuğunu duydular.

Hall kapıya vurarak:

«Bir şey mi var?» diye seslendi.

Mırıltılar bir an kesildiyse de az sonra yeniden başladı. Birinin:

«Hayır, yapamazsın,» dediğini işittiler. Sonra da bir sandalye devrildi.

Teddy fısıltıyla: «Nedir bu başımıza gelenler?» derken, Hall sertçe:

«Bir şey mi var?» diye yine odadakilere seslendi.

Rahip titrek bir sesle:

«Yok bir şey. Tedirgin etmeyin lütfen,» diye karşılık verdi.

Teddy: «Garip,» diye söylendi. «Hem de çok garip. Tedirgin etmeyin diyor.»

«Ben de duydum.»

«Biri de burnunu çekti.»

Kulak kesilip içeriyi dinlediler. Bay Bunting sesini yükseltmiş: «Yapamam, efendim. Yapamam ve yapamayacağım,» diyordu.

Teddy: «Neydi bu?» diye söylendi.

«Yapamayacağım diyordu ama bize söylemiyordu, değil mi?»

Bay Bunting'in sesi tekrar duyuldu:

«Utanç verici.»

Teddy yine:

«İyice duydum şimdi. 'Utanç verici,' diyordu,» dedi.

«Şimdi konuşan kim öyleyse?»

«Her halde Bay Cuss'dır. Bir şey duyuyor musun?»

Sessizlik oldu. İçeriden çok hafif sesler geliyordu. Hall:

«Masa örtüsünü silkeliyorlar sanırım,» dedi.

Bayan Hall koridorda belirince kocası yanına çağırdı ve susmasını söyledi. Bayan Hall ise onun bu hareketine öfkelenmişti.

«Yapacağın bir sürü iş dururken ne diye kapıları dinliyorsun?» diye onu azarladı.

Hall, elinden geldiği kadar hareketleriyle durumu anlatmak istediyse de, karısı anlamamakta direniyordu. Sesini yükselterek konuşmaya başlayınca, Hall ve Teddy ayaklarının ucuna basarak yanına gidip yine işaretle bir şeyler anlatmaya çalıştılar.

Kadın ilk defa ilgi göstermediyse de, sonra kocasını susturarak Teddy'yi dinlemeye karar verdi. Anlatılanlara inanmamıştı.

«Belki eşyaların yerlerini değiştiriyorlardır,» dedi.

Kocası: «Utanç verici denildiğini duydum. İyice duydum,» diye diretti.

Teddy: «Ben de işittim, Bayan Hall,» dedi.

«Olacak şey değil.»

Teddy yine söze karıştı:

«Susun. Pencere açıldı sanırım.»

«Ne penceresi?»

«Oturma odasının.»

Şimdi üçü de kulak kesilmişti. Bayan Hall'un ileriye bakan gözleri önünde, haziran güneşi altında parlayan han kapısı, yol ve Huxter'in dükkânı uzanıyordu. Huxter'in kapısı açıldı ve eczacı ellerini kollarını havada sallayarak:

«Hırsızı tutun,» diye bağırdı, bahçe kapısına koşup gözden kayboldu.

Aynı anda, oturma odasında pencerelerin kapatıldığı işitildi.

Hall, Teddy ve handakiler sokağa fırladılar, bir adamın köşeyi dönüp yokuştan aşağı koştuğunu gördüler. Bay Huxter havada bir takla attıktan sonra kafasının üstüne düşüvermişti. Sokağın aşağısında bulunanlardan bazıları Huxter'e doğru koşarken, bazıları da şaşkınlıktan oldukları yerde kalmışlardı.

Teddy, bayılan Huxter'in yanında kalmış, Hall ile ötekiler köşeye gelince, Bay Marvel'in kilise duvarının üstünden atlayıp gözden kaybolduğunu görmüşlerdi. Birdenbire görünür hale gelen Görünmeyen Adam sandıkları Bay Marvel'i kovalamaya başladılar. Fakat, ancak iki üç metre koşabilen Hall şaşkınlık içinde bağırarak, yana yıkılmış ve başka birini de yere düşürmüştü. Birisi, sanki topa vurur gibi kendisini tekmelemişti. Kovalayanlardan ikincisi Hall'un yanına gelmiş, yalnızca tökezlenip düştüğünü görünce yoluna devam etmişse de, o da az sonra Huxter gibi yere kapaklanmıştı. Bu sırada Hall'un çarpmasıyla yere düşen adam doğrulmuş, tam ayağa kalkacağı zaman bir öküzü bile yere serecek kadar sert bir tekme yemişti.

O yere düşerken başkaları köşeyi döndüler. En önde, köy alanında hindistancevizi satan adam koşuyordu. Bomboş yolda üç kişinin yerde kıvrandığını görmek onu şaşırtmıştı. Fakat arkadaki, ayağına takılan bir şeyle sendeleyip dengesini bulmak için er-

kek kardeşinin ayağını yakalayınca ikisi de yere düştüler. Arkadan gelenler de onlara takılmış ve böylece hepsi birbiri üstüne yığılmıştı.

Hall, Teddy ve oradakiler sokağa fırladıklarında, Bayan Hall bu gibi durumlarda tecrübeli olduğundan handan ayrılmamıştı. Birden oturma odasının kapısı açılmış ve Cuss:

«Yakalayın. Elindekini atmasın. Eğer atarsa gözden kaçırırız. Dikkat edin!.» diye bağırarak dışarı çıkmıştı.

Cuss, Marvel'in varlığından habersizdi. Öfkesinden iç çamaşırlarıyle dolaştığının bile farkında değildi.

«Yakalayın onu. Pantolonumu çaldı. Rahibi de çırılçıplak soydu,» diye durmadan bağırıyordu.

Yerde yatan Huxter'in yanından geçerken Teddy'ye:

«Huxter'e yardım edin,» dedi.

Tam köşeyi dönüp ötekilere ulaşacağı sırada yere düşünce, biri eline bütün gücüyle basıverdi. Cuss haykırdı, doğrulmaya çabaladı, ama dört bir yandan yumruk ve tekme yedi. Herkes köye doğru koşuyordu. Yeniden kalkmaya çalıştıysa da, kulağının arkasına bir yumruk yedi. Sürünerek hana doğru gitmeye başladı. Huxter ise hâlâ yolun ortasında yatıyordu.

Han merdivenlerini çıkarken, arkasından çok iyi tanıdığı bir sesin bağırdığını duydu. Bu Görünmeyen Adam'ın sesiydi. Cuss, hemen hana girip rahibin yanına koştu.

«Adam yine geldi buraya, Bunting. Koru kendini.»

Rahip ise pencerenin önünde duruyor ve ocağın yanındaki halıyle bir gazete parçasına sarınmaya çalışıyordu.

«Kim geliyor?» diye sorduğunda o kadar şaşkındı ki, üstündekiler neredeyse yere düşecekti.

«Görünmeyen Adam. Gidelim buradan. Deli gibi dövüşüyor. Deli gibi.»

Cuss bahçeye atladı.

Rahip ne yapacağını bilemez bir durumda bocalıyordu. Han girişinden gelen sesleri duyunca, üzerine aldığı halıya iyice sarınarak pencereden atladı; şişman ve kısa bacaklarıyle bütün gücüyle köyün üst yanına doğru kaçmaya başladı.



GÖRÜNMEYEN ADAM'IN kızgınlıkla haykırdığı ve rahibin de halıya sarınıp kaçtığı andan sonra olanları sırayla anlatmak imkânsız. Görünmeyen Adam, belki de kitap ve giyecekleri kaçıran Marvel'in yakalanmaması için ortaya çıkmıştı. Fakat kazara yediği bir yumruk onu çileden çıkartmış olacak ki, herkesin canını acıtmaktan kendini alamamıştı.

Köylüler kaçıyor, evlerinin kapılarını hızla kapatarak sürgülüyor ve saklanacak yer arıyorlardı. Bu karışıklık sırasında tavanı boyamakta olan yaşlı Fletcher de yere düşmüş, boya kovası kafasına geçmişti. Herkes saklanacağı yere ya da evine girdik-

ten sonra alan ıpıssız kalmıştı. Bayraklar, renk renk flamalar, devrilen sergilerden yere düşen hindistancevizleri, tatlılar ve başka şeyler yerlerde sürünüyordu. Şimdi yalnızca, kapatılan panjurların ve sürgülenen kapıların sesi duyuluyordu. Sokakta ve alanda canlı hiç bir şey kalmamıştı.

Görünmeyen Adam, hanın bütün camlarını kırarak bir süre oyalandı. Sonra da Bayan Crogram' in oturma odasından içeri bir sokak lambası fırlatıp attı. Adderdean yolu üzerinde Higgins'in kulübesinin arkasından Adderdean'a giden telgraf telini de o kesmiş olacaktı..

Bundan sonra Iping'de onu gören ve duyan olmadı. Görünmeyen Adam ortadan yok olmuştu.

Fakat köylüler, ortalık yatıştıktan ancak iki saat sonra sokağa çıkmayı göze alabildiler.

ON ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

BAY MARVEL GÖREVDEN ÇEKİLMEK İSTİYOR

KARANLIK çöküp de Iping halkı yeniden sokağa çıkmaya başladığında, kısa boylu, tıknaz bir adam, Bramblehurst'e giden ormanlık yolda sendeleyerek ilerliyordu. Elinde pantolon kayışına bağlanmış üç tane kalın kitap ve masa örtüsünden yapılmış bir bohça vardı. Yorgunluğu yüzünden okunan adam, acelesi varmış gibi hızlı hızlı yürümekteydi. Yanında bir ses de gidiyor ve arada bir görünmeyen eller adamı itiyordu. Ses:

«Eğer bir kere daha beni atlatacak olursan!» diyordu. «Bir daha beni atlatırsan...»

«Omzum çürük içinde. Vurma artık.»

«Onurum üzerine yemin ederim ki öldürürüm seni!»

Marvel ağlamaklı bir sesle: «Ben seni atlatmaya kalkmadım, Yemin ederim. Köşeyi döneceğimi ne-

reden bilebilirdim. Tam döndüğüm sırada üstüme çullandılar...» dedi.

«Dikkat etmezsen daha çok üstüne çullanırlar!»

Bay Marvel derin bir soluk alarak, sustu. Gözlerinde umutsuzluk okunuyordu.

«Şu budalaların sırrımı öğrenmeleri aslında kötü oldu. Bir de seninle uğraşmayayım. Kaçanlar şanslıymış doğrusu. Benim görünmez olduğumu kimse bilmiyordu. Şimdi ne yapacağım?»

«Ya ben ne yapacağım?»

«Gazetelere geçeceğim. Herkes beni aramak için peşime düşecek.»

Ses, sövüp saymaya başladı ve az sonra sustu. Bay Marvel umudunu iyice yitirmiş, yorgun düşmüştü.

Ses: «Hadi, yürü,» diye itcledi yine.

Marvel'in yüzü kül gibiydi.

«Kitapları düşürmemeye dikkat et, budala. Senden yararlanmalıyım. Zavallının birisin ama, seni kullanmak zorundayım.»

«Ben alçağın biriyim.»

«Doğru.»

«Benden daha kötüsünü bulamazsın. Güçsüzüm ben. Hiç gücüm yok.»

«Öyle mi?»

«Kalbim de zayıf. Son defa koştuğumda tıkanıyordum. Yere düşecektim neredeyse.»

«Ne yapalım yani?»

«Senin istediğin iş için sinirlerim ve kalbim yeterince güçlü değil.»

«Ben seni canlandırırım.»

«Keşke yapmasan. Planlarını altüst etmek istemem ama, belki elimde olmayarak engelleyebilirim.»

«Bunu yapmasan iyi edersin.»

«Keşke ölsem. Hakkın yok beni buna zorlamaya.»

«Yürü. Yürü haydi.»

Marvel adımlarını hızlandırdı ve bir süre konuşmadan yürüdüler. Yine yakınmaya başladı.

«Çok zor böyle yürümek. Karşılığında bana ne vereceksin?»

«Kapa çeneni. Karşılığını veririm. Sen dediğimi yap. Budalanın birisin ama emirlerime uyacaksın.»

«İnan bana, ben sana göre biri değilim.»

«Çeneni kapatmazsan, bileğini bu defa bükmez, kırarım. Şimdi sus da düşüneyim.»

Az sonra ağaçların arasından iki sarı ışıkla birlikte kilisenin çan kulesi göründü. Ses:

«Elim senin omzunda yürüyeceğim. Köyün içinden böyle geçeceğiz. Dosdoğru yolunda git, aptallık etme. Beni atlatmaya kalkışırsan senin için iyi olmaz!» dedi.

«Biliyorum. Çok iyi biliyorum.»

Böylece mutsuz bakışlı, kılıksız bir adam ellerinde taşıdığı yükle küçük köyün içinden geçti ve karanlıklara dalarak, uzaklaştı...

ON DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

PORT STOWE'DA

BAY MARVEL sabah saat onda Port Stowe kasabası yakınındaki bir hanın bahçesinde, elleri ceplerine sokulmuş yorgun argın oturuyordu. Sakalı uzamış, üstü başı kirlenmişti. Sinirli bir görünüşü vardı. Yanında, şimdi bir sicimle bağlanmış kitaplar duruyordu. Görünmeyen Adam planını değiştirdiği için, bohçayı Bramblehurst yakınındaki çam ormanında bırakmıştı. Kimse kendisini gözlemediği halde Bay Marvel oldukça sinirliydi. Arada bir ellerini ceplerine sokup, çıkarıyordu.

Biraz sonra elinde bir gazeteyle handan çıkan bir denizci, gelip yanına oturdu ve:

«Güzel bir gün,» dedi.

Bay Marvel korkuyla çevresine bakınarak:

«Çok güzel,» diye karşılık verdi.

«Havalar düzeldi artık.»

«Öyle.»

Denizci, cebinden çıkardığı bir kürdanla dişlerini karıştırmaya başladı. Gözleri Bay Marvel'in kılıksızlığı ve elindeki kitaplar üzerinde dolaştı. Marvel'in yanına yaklaşırken, cebine attığı paraların sesini duymuştu. Ama şimdi, adamın kılıksız görünüşüyle para seslerini bağdaştıramıyordu. Dişlerini karıştırması bitince:

«Kitaplar?» diye sordu.

«Oh, evet. Kitaplar.»

«Kitaplar olağanüstü şeyler yazar.»

«Öyle.»

«Olağanüstü bilgiler ediniriz onlardan.»

«Doğru,» diyen Marvel yine çevresine bakındı.

«Gazete de olağanüstü şeyler yazıyor.»

«Ya?»

«Bu gazete yazıyor.»

«Ya?»

«Görünmeyen bir adamdan söz ediyor.»

Bay Marvel çenesini kaşırken kulaklarına kadar kızarmıştı: «Amerika'da mıymış?»

«Hayır.. Buradaymış!»

«Tanrım!»

«Burada dediysem yakınlarda demek istedim.»

Marvel şaşkınlıkla sordu:

«Görünmeyen Adam ha? Ne yapıyormuş peki?»

«Her şey. Her şey yapıyormuş.»

«Son dört gündür gazete okumuyorum.»

«İlk olarak Iping'de görünmüş.»

«Öyle mi?»

«Orada gözükmüş. Kimse nereden geldiğini bilmiyormuş. İşte, burada yazıyor: **'Iping'de Olup Bitenler.'** Delillerin çok kuvvetli olduğu söyleniyor.»

«Tanrım!»

«Hikâye olağanüstü doğrusu. Kendisiyle karşılaştıklarını söyleyen rahip ve sağlık memuru varmış. 'At ve Araba' Hanında kalıyormuş adam. İlkönce kimse bir şey anlayamamış. Ama, kafasının sargıları çözülünce ne olduğu ortaya çıkmış. Sargıları çözülünce başının olmadığını görmüşler. Yakalamak için harekete geçmişlerse de üstündekileri birer birer çıkararak, kaçmayı başarmış. Bu arada bizim Polis Jaffers de yaralanmış. Güzel hikâye doğrusu, değil mi?»

Marvel sinirli bakışlarla çevresine bakınırken, ceplerindeki paraları elleriyle yoklayarak saymaya çalışıyordu.

«Gerçekten ilginç bir hikâye!»

«Ben, olağanüstü diyorum. Görünmeyen Adam üzerine daha önce hiç bir haber duymamıştım. Ama, bugünlerde öyle olaylar oluyor ki...»

Bay Marvel, rahat görünmeye çalışarak:

«Yaptıkları bu kadar mıymış?» diye sordu.

«Yeterli değil mi?»

«Geri dönmemiş demek. Yalnızca kaçmış ha?»

«Yazılanların hepsi bu.»

«Hakhsın.. Yeterli tabiî.»

«Daha başka ne olsun istiyorsun?»

Marvel endişeyle:

«Arkadaşları var mıymış? Gazetede dostların-

dan söz ediliyor mu?» diye sordu.

«Tanrıya şükür, hiç dostu yokmuş. Adamın buralarda dolaştığını bilmek huzurumu kaçırıyor. Dediklerine göre, Port Stowe yoluna sapmış. Görüyor musun şimdi başımıza geleni. Amerika'da filan değil, burada, burnumuzun dibinde! Yapabileceklerini düşün. Hırsızlık yapmaya kalkarsa ona kim engel olabilir? Bahçelere girer, evleri soyar, polis kordonunu kolaylıkla yarar. Fakat buradaki körlerin çok iyi koku aldıklarını duydum. Eğer canı içki içmek isterse...»

«O adamın yakalanması çok güç.»

«Çok doğru söyledin.»

Bütün bu konuşmalar sırasında Bay Marvel çevresine bakınıyor, hafif ayak sesleri ya da küçük bir hareket duymaya çalışıyordu. Sinirlerinin çok gergin olduğu belliydi. Bir eliyle ağzını kapatarak öksürdü.

Yeniden çevresini gözden geçirip dinledikten sonra denizciye dönerek alçak sesle:

«Ben, Görünmeyen Adam üzerine bir şeyler biliyorum,» dedi.

«Sen mi?»

«Evet, ben.»

«Peki, ne biliyorsun?»

«Bildiklerimi bir söylesem, şaşarsın.»

Bay Marvel tam söze başlayacağı sırada yüzündeki ifade değişiverdi.

«Oh,» diyerek ayağa kalktı ve yüzünü acıyla

buruşturdu. Yeniden bir oh çekti. Denizci ne olduğunu anlayamamış:

«Ne yapıyorsun?» diye soruyordu.

Marvel eliyle kulağını tutarak kitapları alırken:

«Dişim ağrıyor. Artık gitmeliyim,» diye karşılık verdi.

«Ama, bana şu Görünmeyen Adam üzerine bilgi verecektin.»

Marvel kendi kendine düşünürken bir ses:

«Hepsi uydurma,» dedi.

Marvel de:

«Uydurma,» diye tekrarladı.

«Ama gazete yazıyor.»

«Olsun. Bu yalanı başlatan adamı tanıyorum. Ortada, Görünmeyen Adam diye bir şey yok. Yalan hepsi.»

«Peki, gazetede yazanlara ne buyrulur? Yani onlar da uydurma mı?»

«Bir kelimesi bile doğru değil.»

Denizci elindeki gazeteye bakarak:

«Demek sen yazılanların uydurma olduğunu söylüyorsun?»

«Evet.»

«Peki, uydurma olduğunu biliyordun da neden bütün burada yazanları anlatırken sözümü kesmedin. Neden benimle alay ettin?» Marvel yanaklarını şişirdi. Denizci gerçekten çok öfkelenmişti. «Ben burada on dakikadır konuşuyorum.. Sen, şiş göbekli,

muşmula suratlı herif, neden doğruyu bildiğini daha önce söylemedin?»

«Bana kötü sözler söyleme.»

«Kötü sözlermiş. Daha kötülerini...»

Ses: «Haydi, yürü,» dediğinde, Marvel birden kendi çevresinde dönüp yalpalayarak yürümeye başladı.

Denizci hâlâ söyleniyordu:

«Kaçıyorsun, değil mi?»

«Kim kaçıyor?» diyen Marvel, arkadan birisi itiyormuş gibi düşüp kalkarak ilerliyordu. Biraz uzaklaştıktan sonra, yalvaran bir sesle kendi kendine konuştuğu duyuldu.

Denizci elleri dizlerinde oturmuş, Marvel'in arkasından bakıyordu:

«Aptal herif. Benimle alay etmeyi ben sana gösterirdim ya... Ne uydurması.. Gazete yazıyor yahu.»

Marvel yokuştan inip gözden kaybolurken, denizci hâlâ:

«Ne deli herifler var burada. Uydurma diyor. Gazeteye mi, sana mı inanayım?» diye söyleniyordu.

Denizci az sonra duyduğu bir haberle gazetede yazılanlara iyice inanmaya başladı. O sabah St. Michael yolunun köşesinde başka bir denizci arkadaşı bir avuç paranın havada yürüdüğünü görüp almak için elini uzatmış. Ama, başına yediği bir yumrukla yere serilmiş. Kendine gelip de ayağa kalktığında paraların yerinde yeller esiyormuş.

Uçan para hikâyesi doğruydu. Hava güzel olduğu için bankaların, dükkân ve hanların kapıları açık bırakılmış ve o sabah avuç dolusu paraların havada uçarak gittiği ve yakalamak isteyenlerin elinden kolaylıkla kaçtığı görülmüştü. Paraların sonradan Marvel'in cebine dolduğunu kimse görmemişti tabiî.

Ancak, aradan on gün geçip Burdock hikâyesi de eskiyince, denizci bütün olanları öğrendikten sonra Görünmez Adam'a o gün ne kadar yakın olduğunu anlamıştı.

ON BEŞİNCİ BÖLÜM

KOŞAN ADAM

DOKTOR KEMP, akşamın erken saatlarında, Burdock kasabasına bakan bir tepenin yamacında kurulmuş evinin çalışma odasında oturuyordu. Kuzeye, güneye ve batıya açılan üç pencereli, duvarlarını kitaplıkların çevrelediği küçük, güzel bir odaydı burası. Ayrıca geniş bir yazı masasıyle kuzeye bakan pencerenin altında bir mikroskop, küçük araçlar ve şişeler bulunuyordu. Daha karanlık iyice çökmediği halde odanın lambası yanmaktaydı. İçeriyi gözetleyecek kimse olmadığı için perdeler de açıktı.

Bıyıklarımn kırlaşmasına rağmen Dr. Kemp, uzun boylu, genç bir adamdı. Üzerinde çalıştığı konunun kendisine Kraliyet Derneğinde bir üyelik kazandıracağını umuyordu.

Yaptığı işten gözlerini kaldırarak, karşı tepede batan güneşe baktı. Kalemi ağzında, güneşin kızıllı-

ğını hayranlıkla seyrederken karşı tepeden ufak tefek bir adamın kendi evi yönünde koştuğunu gördü. Kısa boylu, şapkalı adam çok hızlı koşuyordu. Dr. Kemp kendi kendine:

«Budalalardan biri daha.. Tıpkı bu sabah köşede karşıma çıkıp: 'Görünmeyen Adam geliyor!' diye bağıran budalalardan biri olmalı. Nasıl olur da böyle şeylere inanırlar, anlamıyorum. Sanki on üçüncü yüzyılda yaşıyoruz,» diye söylendi.

Yerinden kalkarak pencerenin önüne geldi ve karşı yamaçtan aşağı koşan adamı izlemeye koyuldu.

«Çok acelesi var görünüyor ama, istediği kadar hızlı koşamıyor. Cepleri sanki kurşunla dolu gibi.»

Koşan adam yamaçtaki evlerin arkasından bir iki defa görünüp gözden kaybolunca, Dr. Kemp:

«Aptallar!» diyerek yazı masasına döndü.

Fakat koşan adamın terli yüzündeki korkunç ifadeyi görenler Dr. Kemp gibi düşünmüyorlardı. Adam, her adım atışında içi para dolu bir çanta gibi şıngırdayan sesler çıkarıyordu. Sağa sola bakmadan, ışıkların yanmakta olduğu ve sokaklarda insanların toplandığı kasabaya doğru koşuyordu. Ağzı köpük içinde kalmıştı. Göğsü körük gibi inip kalkarken hırıldıyordu. Yanından geçtiği kişiler, durup birbirlerine adamın acelesinin sebebini soruyorlardı.

Az sonra tepenin yukarısında, yol üstünde oynayan bir köpek acıyla bağırarak, bir bahçe kapısının altına girdi. Orada bulunanlar daha ne olduğunu anlayamadan, koşarken yere vuran ayaklar-

dan çıkan 'pat pat' seslerini ve soluk soluğa birinin yanlarından rüzgâr gibi geçtiğini duydular.

Halk bağırışıyor, kaldırımlardan aşağı yuvarlanıyordu. Sokaktakiler, Marvel daha kasabaya varmadan evlerine gidip kapıları sürgülediler. Marvel olanları anlamakta gecikmedi. Görünmeyen Adam'a duyulan korku, kasabadakilere kendisinden önce varmıştı.

«Görünmeyen Adam geliyor! Görünmeyen Adam!»

ON ALTINCI BÖLÜM

«NEŞELİ KRİKETÇİLER» HANINDA

«NEŞELİ KRİKETÇİLER» tepenin altında, tramvay raylarının başladığı yerdeydi. Barmen şişman kollarını tezgâha dayamış, soluk yüzlü vatmanla konuşurken, kara sakallı, gri elbiseli bir adam içkisini yudumluyor ve o anda görevli olmayan bir polisle sohbet ediyordu. Şivesinden, Amerikalı olduğu anlaşılabilirdi.

Soluk yüzlü vatman, kirli sarı bir perdenin örttüğü pencerenin önüne giderek:

«Ne diye bağırışıyorlar acaba?» diye sordu. Biri hızla yoldan koşarak geçti.

Barmen: «Belki de yangın çıkmıştır,» dedi.

Ayak sesleri iyice yaklaştı ve kapı hızla açılarak Marvel içeriye daldı. Şapkası kaybolmuş, ceketinin yakası yırtılmış olan Marvel, hem ağlıyor hem de kapıyı kapatmaya çalışıyordu:

«Geliyor!» diye haykırdı. «O geliyor!.. Görünmeyen Adam! Benim peşimde. Tanrı aşkına bana yardım edin. İmdat! İmdat!»

Polis yerinden kalkarak:

«Kapıları kapayın,» dedi ve Marvel'e sordu: «Kim geliyor? Ne diyorsun sen?»

Amerikalı da öteki kapıyı kapadı.

Marvel, gözlerinden yaşlar süzülürken sendeledi ve bir eliyle kitapları tutarak:

«Bırakın gireyim içeriye.. Beni bir yere kilitleyin. Onun peşimde olduğunu söylüyorum size! Onu atlattım. Öldürecek beni!» dedi.

Kara sakallı adam, Marvel'i yatıştırmaya çalıştı: «Burada güvenlik içindesin. Kapılar kapalı. Hem sen nelerden söz ediyorsun?»

Marvel: «Bırakın, içerilere kadar gireyim,» dediği sırada kapı dışarıdan tekmelenmeye ve vurulmaya başladı. Biri bağırıyordu.

Polis: «Kim o?» diye seslendi.

Marvel şaşkınlık içinde bir oraya bir buraya koşuyor, kaçacak delik arıyordu.

«Öldürecek beni! Bıçağı var onun. Tanrı aşkına!..»

Barmen: «Gel buraya,» diyerek Marvel'i tezgâhın arkasına aldı.

Dışarıdan haykırmalar devam ederken, tezgâhın arkasına gizlenen Marvel:

«Açmayın kapıyı. Lütfen açmayın. Nereye saklanayım ben?» diye yalvarıyordu.

Kara sakallı adam bir eli arkasında:

«Demek gelen Görünmeyen Adam'mış. Eh, gelsin de görelim kendisini bakalım,» dedi.

Hanın penceresinin camı kırıldı, sokaktan bağrışmalar ve koşuşmalar duyuldu. Masanın üstüne çıkarak kapının tepesindeki camdan aşağı bakan polis:

«Evet, o,» dedi.

Barmen, Marvel'i kilitlediği mahzen kapısının önünde durup kırılan cama baktıktan sonra ötekilerin yanına geldi. Birdenbire her yeri sessizlik kaplamıştı. Polis üzüntüyle başını sallayarak:

«Keşke silahım yanımda olsaydı. Kapıyı bir açarsak, hemen içeri dalacak. Durdurmalıyız onu,» dedi.

Soluk yüzlü vatman telâşla söze karıştı:

«Kapıyı açmakta acele etmeyin.»

Kara sakallı adamın elinde bir tabanca belirivermişti:

«Açın sürgüleri.. İçeri girince...»

Polis: «Olmaz. Cinayet işlemiş olursunuz,» diyerek teklife yanaşmadı.

«Hangi ülkede olduğumu biliyorum. Bacaklarına nişan alacağım. Açın sürgüleri.»

Barmen de karşı koyunca, yabancı:

«Pekâlâ,» diyerek silahı elinde ilerleyip sürgüleri çekti. Barmen, vatman ve polis birbirlerine bakıyorlardı.

Sakallı, sürgüsü açılmış kapının önünde silahını arkasına saklayarak:

«İçeri girin,» diye seslendi.

Kapı açılmıyor ve içeri kimse girmiyordu.

Beş dakika sonra, ikinci vatman başını dikkatle uzatarak içeri girinceye kadar beklediler. Marvel saklandığı yerden:

«Bütün kapılar kapalı mı? Çevrede dolaşıyordur. Şeytan gibidir o!» diye seslendi.

Barmen telâşlanmıştı. Çaresizlikle bakındı ve: «Arka kapıya dikkat edin,» dedi. Bu sırada yandaki oda kapısının kapanıp kilitlendiğini işittiler.

«Bahçeye açılan kapı da var,» diyen barmen, tezgâhın arkasından hızla çıktı ve az sonra elinde bir bıçakla geri döndü. «Bahçe kapısını açık buldum.»

Birinci vatman: «Öyleyse şimdi içeride olmalı,» dedi.

«Mutfakta iki kadından başka kimse yok. Şu et bıçağıyle her köşeyi yokladım. Kadınlar, adamın içeride olduğunu sanmıyorlar.»

Barmen sözlerini bitirmiş, sakallı adam da tabancasını yerine koyuyordu ki, tezgâhın kapağı pat diye kapanmış, ardından da büyük bir gürültüyle yandaki oda kapısının kilidi kırılmıştı. Marvel'in, oltaya yakalanmış bir balık gibi çırpındığını görünce yardıma koştular. Bu kargaşalık sırasında ayna kırılmış, parçaları her yana saçılmıştı.

Barmen odaya girdiğinde, Marvel'in iki büklüm olmuş, bahçeye açılan kapıya doğru ilerlemeye çabaladığını gördü. Durakladığı sırada, Marvel mutfağa itelenmişti. İçeriden atılan çığlığa, devrilen tencere-

lerin sesi karıştı. Ardından da mutfak kapısı kilitlendi.

Barmeni geçmek isteyen polis, Marvel'i yakalayan görünmeyen bir elin bileğini tutunca, yüzüne yediği bir tokatla arka üstü yere yuvarlandı. Marvel açılan kapının arkasına saklanmaya çalışırken vatman havada bir şey yakalayınca:

«Tuttum onu,» diye bağırdı.

Barmen de, iri ellerini havada gezdirerek: «Ben de yakaladım,» dedi.

Kendisini iteleyen eller birden yok olunca, Marvel olanca gücüyle taş gibi yere düştü ve dövüşenlerin bacakları arasından sıyrılmaya çalıştı. Polis, Görünmeyen Adam'ın ayağına basmıştı. Adamın sövüp saymaya başlamasıyle ilk defa sesini işittiler. Görünmeyen Adam, az sonra bir nara atarak, yumruk ve tekme savurmaya başladı. Vatman boş böğrüne yediği bir tekmeyle kıvranarak yere çöktü. Arka kapı görünmeyen eller tarafından kapatılınca Marvel'in yolu kesilmiş oldu. Mutfaktaki adamlar şimdi yumruk sallıyor, havayı tutmaya çalışıyorlardı.

Sakallı adam: «Nereye gitti? Dışarı mı çıktı?» diye bağırdı.

Polis bahçeye inmiş:

«Bu yandan,» diyordu. Başının az üstünden uçan bir odun, mutfağa girip kabı kacağı devirdi.

Kara sakallı adam:

«Ben ona gösteririm,» diyerek tabancasını çı-

kardı ve bahçeyi taramaya koyuldu.

Silah sesleri kesilince ortalığı bir sessizlik kapladı. Sakallı:

«Beş kurşun harcadım. Hiç olmazsa bir tanesi hedefi bulmuştur. Bir lamba getirin de cesedini arayalım,» dedi.

ON YEDİNCİ BÖLÜM

DOKTOR KEMP'İN KONUĞU

DOKTOR KEMP, silah seslerini duyuncaya kadar çalışmasını sürdürmüştü. Kurşunlar birbiri ardından 'trak trak' diye atıldığında, yine kalemini ağzına alarak kulak kesildi. 'Burdock'da silahlar atılıyor. Bu budalalar şimdi neyin peşindeler acaba?.

Güneye bakan pencereyi kaldırarak eğildi ve aşağıdaki kasabaya baktı. 'Herkes sokakta. Hanın önünde toplanmışlar.' Gözleri sonra uzaklara, demir atmış gemilerin ve rıhtımın ışıldadığı limana kaydı. Ay çıkmıştı ve yıldızlar pırıl pırıl parlıyordu.

Limanın ışıklarına bakarak derin düşüncelere dalan Doktor Kemp, az sonra pencereyi indirip yazı masasına döndü.

Aradan bir saat geçmişti ki, sokak kapısı vuruldu. Silah seslerinden huzuru kaçmış olan Doktor, yazmayı bırakarak ortalığa kulak kabarttı. Hizmet-

çinin kapıyı açtığını duyunca, gelenin kim olduğunu haber vermesi için kadını bekledi. Oysa hizmetçi gelmedi. 'Kimdi acaba?'

Çalışmak istediyse de başaramadı. Yerinden kalktı, merdiven başına gidip zili çalarak hizmetçiyi çağırdı:

«Mektup mu geldi?»

«Hayır, efendim. Birisi kapıyı vurup kaçmış olacak.»

Doktor kendi kendine:

«Bu gece huzursuzum.» diye söylenerek çalışma odasına döndü.

Biraz sonra işe koyulduğunda, odada saatın ve kâğıdın üzerinde kayan kalemin sesinden başka bir şey duyulmuyordu.

Çalışmasını bitirdiğinde gece yarısını çoktan geçmişti. Masadan kalktı, esnedi ve yatmak üzere üst kattaki yatak odasına çıktı. Ceketini ve yeleğini çıkarırken susadığını fark etti. Eline bir mum alarak viski içmek için yemek odasına indi.

Mesleği gereği her şeye karşı dikkatli olduğundan, yukarı çıkarken merdiven başındaki paspasın yanında bir leke gördü. Merdivenlerin ortasına gelince, geri döndü ve elindeki mumu yere bırakarak, eğilip lekeye parmaklarını değdirdi. Parmaklarına sıvaşan, kurumak üzere olan kandı.

Yere koyduğu viski şişesiyle mumu yine eline alarak odasına çıkarken kan lekesinin orada ne işi olacağını düşünüyordu. Yatak odasının önüne geldi-

ğinde gördükleri karşısında donakaldı. Kapı tokmağı da kan içindeydi.

Kendi eline baktı, tertemizdi. Üstelik kapı açık olduğundan odasına girip çıkarken tokmağı çevirmemişti. Soğukkanlı olmaya çalışarak odasına girdi. Çevresine göz gezdirdiğinde, karyola demirinin kanlanmış ve çarşafların da yırtılmış olduğunu gördü. Odaya ilk girişinde doğruca tuvalet masasına yöneldiğinden bunları fark etmemiş olacaktı. Odanın öbür yanındaki koltuğa atılmış pijamalar, sanki üstlerine birisi oturmuş gibi ezilmişti.

Şimdi kulağına birisi, yavaşça:

«Bak şu işe, Kemp!» demişti. Ama, Dr. Kemp gaipten gelen seslere inananlardan değildi.

Karmakarışık edilmiş yatağa gözleri takılmış dururken, duyduğunun gerçek bir ses olup olmadığını düşünüyordu. Derken lavabonun bulunduğu köşede birinin hareket ettiğini işitti. İnsanlar ne kadar okumuş olurlarsa olsunlar, batıl inançları vardır. Dr. Kemp de, odasını cinlerin bastığını sandığından, uyurgezer gibi oda kapısını kapattıktan sonra tuvalet masasına geldi ve elindekileri bıraktı. Birdenbire gözlerinin önünde, havada sallanan kanlı bir sargı belirdi.

Doktor şaşırmıştı. Önünde, düzgün sarılmış, boş bir sargı bezi duruyordu. Elini uzatıp tutmak istediğinde, yakınında bir ses:

«Kemp,» dedi.

Doktor ağzı bir karış açık:

«Evet,» diye karşılık verdi.

«Sinirlerine hâkim ol. Ben bir Görünmeyen Adam'ım.»

Kemp'in gözleri sargıya takıldı:

«Görünmeyen Adam mı?» diye sordu.

«Ben bir Görünmeyen Adam'ım!»

O sabah duyduğu ve gülüp geçtiği hikâye birden aklına geldi.

«Söylenenleri uydurma sanmıştım. Sargılı mısın?»

«Evet.»

«Oh! Olamaz. Saçma bu.. Bir oyun da diyebilirim.»

İleriye uzanıp sargıya dokunduğunda, eli görünmeyen parmaklara çarptı. Yeniden bir yokladı ve yüzü bembeyaz kesilerek geri çekildi.

«Tanrı aşkına kendine hâkim ol, Kemp. Yardımına ihtiyacım var. Dur!..»

Kendini kurtarmaya çalışırken, sargılı kolun eli omzundan yakaladı ve Dr. Kemp havada uçarak yatağın üzerine düştü. Bağırmak istediyse de, ağzı çarşafla kapatılmıştı. Görünmeyen Adam vücudunu bastırdığından, Dr. Kemp serbest kalan el ve ayaklarıyle tekmeler atıyor, kalkmaya çabalıyordu.

Göğsüne yediği tekme ve yumruklara aldırmayan Görünmeyen Adam:

«Mantıklı ol! Tepem atacak şimdi. Doğru dur, aptal herif!» diye homurdanıyordu.

«Sesini çıkarırsan yüzünü paramparça ederim. Ben Görünmeyen Adam'ım. Saçmalık ya da büyü değil bu. Gerçekten Görünmeyen Adam'ım ve senin

yardımına ihtiyacım var. Amacım seni incitmek değil. Ama delilik edersen beni zorlamış olursun. Beni hatırlamadın mı, Kemp? Üniversiteden Griffin'im ben.»

«Bırak da kalkayım. Olduğum yerde oturacağıma söz veriyorum,» diyen Dr. Kemp doğruldu ve eliyle ensesini oğuşturdu.

«Ben, Üniversite arkadaşın Griffin. Kendimi görünmez yaptım. Ben de sizler gibi bir adamım ama gözle görünmüyorum.»

«Griffin mi?»

«Griffin ya. Senden daha aşağı sınıftaydım. Geniş omuzlu, 1.80 boyunda, pembe yanaklı ve kimyadan ödül kazanan Griffin.»

«Şaşkına döndüm. Kafam çalışmıyor. Griffin'in seninle ne ilgisi var?»

«Ben Griffin'im.»

«Korkunç. Hangi şeytan seni bu duruma getirdi?»

«Şeytanın işi değil, bir deney bu...»

«Gerçekten korkunç. Peki nasıl?...»

«Evet. Yeteri kadar korkunç. Bırakalım şimdi bunları. Yaralıyım, yorgunum ve acı çekiyorum. Büyük Tanrım! Kemp, sen bir insansın. Bana biraz yiyecek içecek getir ve biraz da oturmama izin ver.»

Sargı, odanın karşı köşesine gidip bir sandalye çekerek yatağın yanına geldi. Sandalye gıcırdadı. Kemp, gözlerini ve ensesini oğuşturuyordu:

«Tıpkı hayalet gibisin,» diyerek aptalca güldü.

«Bak, şimdi oldu işte. Tanrıya şükür, aklın başına geldi.»

«Belki de aklımı yitirdim.»

«Bana biraz viski ver. Ölü gibiyim.»

«Benimle boğuşurken öyle değildin ama. Neredesin? Kalkarken sana çarpabilirim. Peki, peki.. Al viski. Ama, nasıl vereceğim?»

Sandalye gıcırdadığında, bardak Kemp'in elinden alındı. Kemp gözlerini dikerek, sandalyenin kırk santim yukarısına kalkan bardağa baktı.

«İpnotizma olmalı bu.»

Ses: «Saçma,» diye karşılık verdi.

«Olacak şey değil.»

«Dinle beni.»

«Bu sabahki araştırmalarımın sonucunda, görünmezliğin...»

«Ne sonuca vardığın beni ilgilendirmiyor. Karnım aç ve giyeceğim olmadığı için de üşüyorum geceleri.»

«Yemek mi istiyorsun?»

Görünmeyen Adam, bardağı masanın üzerine gürültüyle koyarak: «Evet.. Bir sabahlığın var mı?» diye sordu.

Kemp kendi kendine söylenerek gardırobunu açtı ve kıpkırmızı bir sabahlık çıkardı.

«Bu olur mu?»

Sabahlık elinden alınmış, havada bir an durduktan sonra hışırdamış ve kendi kendini iliklemeyerek, sandalyeye oturmuştu.

«Giyinmek çok iyiymiş. Bir de yemek yesem.»

«İstediğini yiyebilirsin. Ama, inan bana bütün bunlar hayatımda karşılaştığım en garip olaylardan biri,» diyen Dr. Kemp, yemek getirmek için mutfağa indi.

Az sonra geri gelerek soğuk et ve ekmeği konuğunun önüne koydu.

Görünmeyen Adam:

«Bıçak istemez,» demiş ve et parçası havaya kalktıktan sonra, dişlenmişti.

Konuk, yemeğini atıştırmaya devam ederken, Kemp:

«Bileğin nasıl?» diye sordu.

«Elimi sardırmak için senin evine gelmem çok büyük bir şans. Bu gece burada kalmak istiyorum. Kan lekelerinin görünmesi çok çirkin, değil mi? Pıhtılaştıkça daha da belli oluyor. Benim değiştirdiklerim, canlı dokulardı. Yaşadığım sürece görünmeyeceğim... Üç saattan beri buradayım.»

«Ama nasıl yaptın bunu? Bana sorarsan, başından sonuna kadar saçmalık.»

«Saçmalık değil. Bütünüyle akla yakın.»

Görünmeyen Adam, uzanıp viski şişesini aldı. Sabahlığın sağ omzundaki bir yırtıktan mum ışığı arkaya süzülüyordu.

«Neden silah attılar?»

«Yardımcım diye adlandırabileceğim bir budala, paramı çaldı.»

«O da mı görünmüyor?»

«Görünür o.»

«Peki, sonra?»

«Hepsini anlatmadan önce biraz daha yiyecek verir misin? Ben açım ve acı çekiyorum. Sen de tutmuş beni sorguya çekiyorsun.»

«Sen silah kullanmadın, değil mi?»

«Hayır. Tanımadığım bir herif havaya sıktı kurşunları. Çok korktular. Benden çok korktular. Allah kahretsin! Daha çok yiyecek istiyorum, Kemp.»

«Gidip, aşağıya bir bakayım. Belki biraz daha vardır.»

Karnını iyice doyurduktan sonra bir puro istedi. Kemp, ucunu kesmek için bıçak ararken, Görünmeyen Adam puronun ucunu ısırdı ve dış yaprak çözülünce bir küfür savurdu.

Adamı, puro içerken görmek gerçekten çok garipti. Duman ağız ve boğazından geçip, ciğerlerine inerken hepsinin yeri görülebiliyordu.

«Ne güzel şunu içebilmek. Sana rastladığım için şanslıyım, Kemp. Bana yardım etmelisin. Çılgına dönmüştüm ama şimdi toparlandım. Başıma gelenleri bir bilsen.. Anlatacağım sana.»

Bir yandan da viskisini yudumluyordu. Kemp de, yandaki odaya geçerek kendine de bir bardak aldı.

«Eh, ben de içeyim bari.»

«Şu geçen on iki yıl içinde hiç değişmemişsin, Kemp. Siz serinkanlı ve metotlu adamlarsınız. Bundan sonra birlikte çalışacağız.»

«Peki, nasıl yaptın bu işi? Nasıl bu duruma geldin?»

«Bırak da puromu rahat içeyim. Sana anlatırım sonra.»

Fakat, hikâye o gece anlatılmadı. Bileği, Görünmeyen Adam'a çok acı veriyor, ateşi yükseliyordu. Çok da yorgundu. Anlatmaya başladıysa da tamamlayamadı. Marvel'den söz ederken sesi sinirden kısılıyordu. Kemp ise bütün bunlardan bir anlam çıkarmaya çalışmaktaydı.

Görünmeyen Adam, defalarca:

«Benden korkuyordu, benden korkuyordu o adam,» diye söylendi. «Beni atlatmak istiyordu. Ben de ne budalaymışım, öyle kızmıştım ki, öldürebilirdim onu.»

«Parayı nereden bulmuştun?»

Görünmeyen Adam bir süre konuşmadı. Sonra:

«Sana bu gece anlatamam,» dedi.

Adam görünmeyen elleriyle görünmeyen başını kavradı ve inleyerek öne eğildi.

«Kemp, üç gündür birkaç saattan çok uyku uyumadım. Şimdi uyumak istiyorum.»

«Bu odada kalabilirsin.»

«Ama nasıl uyuyacağım? Ben uykudayken o kaçar. Ah! Canım çok yanıyor.»

«Kurşun yarası mı?»

«Önemli değil. Hafif bir sıyrık. Oh, Tanrım. Öyle uyumak istiyorum ki.»

«Neden uyumuyorsun?»

Görünmeyen Adam Kemp'e bakar gibiydi. Yavaşça:

«Çünkü insanlar tarafından yakalanmak istemiyorum,» dedi. Kemp doğrulunca, elini masaya vurarak ekledi: «Ne aptalım ben.. Beni yakalama fikrini kafana soktum işte şimdi.»

ON SEKİZİNCİ BÖLÜM

GÖRÜNMEYEN ADAM UYUYOR

DOKTOR KEMP, yakalanmayacağı üzerine söz verdiyse de, Görünmeyen Adam yorgun ve yaralı olduğu halde inanmadı. Yatak odasının iki penceresini inceledi, panjurları açtı. Dışarısı sessizdi. Ay, tepenin arkasından batmak üzereydi. Sonra, yatak ve giyinme odalarının kapıları üstünde anahtar olup olmadığını kontrol etti. Şöminenin önünde durduğu sırada Kemp bir esneme sesi duydu.

«Bu gece bütün yaptıklarımı anlatamadığım için üzgünüm, Kemp. Çok yorgunum. Gerçekten bu duruma düşmem korkunç bir şey. Fakat inan bana, Kemp; bu sabah elde ettiğin sonuçlara rağmen görünmezlik mümkün. Ben bir keşif yaptım ve kendime saklamayı düşünüyordum. Yapamadım. Bir ortağa ihtiyacım var. Ve sen... Biz birlikte çalışabiliriz... Ama yarın. Şimdi uyumalıyım, yoksa öleceğim.»

Kemp odanın ortasında durmuş, başsız sabahlığa bakıyordu: «Ben gideyim artık. Vardığım sonuçları altüst etmen inanılacak şey değil. Aklımı kaçıracağım ama, gerçek! Başka bir isteğin var mı?»

«Bana iyi geceler dilemeni isterim.»

Kemp, görünmeyen eli sıkarak:

«İyi geceler,» dedi ve kapıya yöneldi.

Sabahlık birdenbire peşinden geldi:

«Beni iyi dinle. Ele vermeye ya da yakalatmaya kalkarsan...»

«Sana söz verdim ya.»

Kemp dışarı çıkınca, kapı içeriden kilitlendi. Daha sonra da giyinme odalarının kapıları kilitlendi. Kemp elini alnına vurarak:

«Düş mü görüyorum? Dünya çıldırmış mı? Yoksa ben mi akhmı kaçırıyorum?» diye söylendi.

Yürüyüp, merdiven başına geldiğinde, dönüp kilitli kapılara baktı. Eliyle, çürük içinde kalan ensesini oğuşturdu.

«Gerçek, ama, her şey gerçek.»

Başını umutsuzca sallayarak, aşağıya inmeye başladı.

Yemek odasına girince lambayı yaktı ve cebinden sigara çıkararak odada bir aşağı bir yukarı dolaşmaya koyuldu. Bir yandan da kendi kendine konuşuyordu.

«Görünmeyen Adam...... Görünmeyen hayvan olur mu? Denizde vardır. Binlerce, milyonlarca var. Balık yumurtaları, tohumlar, mikroskopik hayvanlar. Denizde, görünmeyen varlıkların sayısı görünenler-

den daha çok. Bak bunu hiç düşünmemiştim... Havuzlarda da var! Renksiz yaratıklar... Ama havada olamaz böyle şey. Olamaz.. Neden olmasın? İnsanlar camdan yapılsa bile, yine de görünürler.»

Düşündükçe derinlere dalıyordu. Yeniden konuşmaya başladığında, üç tane puro kendi kendine yanmış, külleri halının üstüne dökülmüştü. Çalışma odasına giderek, lambayı yaktı. Masanın üstüne sabah gazeteleri dikkatsizce atılmıştı. Port Stowe'da denizcinin Marvel'e anlattığı, **«Iping'den Garip Haberler»** başlıklı yazıyı okumaya başladı.

«Sargılara sarınmışmış. Kılık değiştirmişmiş. Saklanıyormuş. Zavallının derdini kimse anlayamamış. Bu adam neyin peşinde acaba?»

Elindeki gazeteyi bırakıp gözlerini odada gezdirirken geldiği gibi katlı duran başka bir gazete gördü.

«Gerçeği şimdi daha iyi anlayacağız,» dedi.

Baş sayfayı açtığında, karşısına, **«Sussex'de Bütün Köy Halkı Çıldırdı»** başlıklı bir haber çıktı.

Bir önceki gün Iping'de olanlar, öteki gazetede yazıldığı gibi anlatılıyordu. Sabah baskısı da arka sayfaya eklenmişti. Kemp yeniden okudu:

«Sağa, sola çarparak koşuyorlardı. Polis Jaffers aklını kaybetmiş gibiydi. Eczacı Huxter ise hâlâ olayların etkisi altında olduğundan dili tutulmuş, gördüklerini anlatamıyordu. Rahip çırılçıplak bırakılmıştı. Kadınlar korku içindeydiler. Evlerin camları da kırılmıştı.»

Kemp gazeteyi yere atarak, bomboş bakışlarını duvara dikmiş:

«Belki uydurma bir haberdir,» diyordu. Haberi yeniden okudu:

«O zavallı Marvel'i neden kovalıyordu acaba? Bu adam yalnızca görünmez değil, tehlikeli bir deli!»

Güneş doğarken Dr. Kemp hâlâ odasında geziniyor ve inanılmayacak olayı düşünüyordu. Heyecandan uyku tutmuyordu. Erkenden kalkan uşak ve hizmetçiler onun daha yatmamış olduğunu görünce bu kadar çok çalışmasının hiç de iyi olmadığını birbirlerine söylediler. Doktor onlara, kesin bir dille, çalışma odasına iki kişilik kahvaltı getirmelerini ve sonra da bodruma inmelerini emretti. Sabah gazeteleri gelene kadar, Kemp'in odasında gezindiği duyuldu. Bir akşam önce Port Burdock'ta olanlar kötü bir haber gibi yazılmışsa da, 'Neşeli Kriketçiler' deki olay üzerine yeterli bilgi veriliyordu. Ayrıca Marvel de: «Beni 24 saat yanında tuttu,» diye ifade vermişti. Iping hikâyesine, telgraf tellerinin kesilmesi gibi bazı küçük şeyler de eklenmişti. Fakat Görünmeyen Adam'la Marvel arasındaki ilişki ışığa kavuşmamıştı. Çünkü Marvel elinde taşıdığı üç kitap ve para üzerine bilgi vermemişti. Olaylar artık inanılmaz olmaktan çıktığından gazeteciler ve meraklılar bu işin ardına düşmüşlerdi.

Kemp gazetelerdeki haberleri teker teker okuduktan sonra başkalarını alması için hizmetçisini dışarı gönderdi, onları da sindire sindire okudu.

«Görünmüyor o. Neler neler yapamaz ki! Ve

şimdi benim odamda serbestçe uyuyor. Eğer sözümü tutmazsam... Hayır, hayır... Yapamam bunu!»

Köşedeki üstü dağınık masaya giderek bir not yazmaya başladıysa da yırtıp attı. Yeniden yazmaya koyuldu ve bitirince üzerinde, «**Albay Adye, Port Burdock**» yazılı bir zarfın içine koydu.

Kemp aşağıda bunları yaparken, Görünmeyen Adam uyandı. Öfkeliydi. Doktor, yukarıdaki yatak odasında gezinen ayak seslerini duydu. Az sonra bir sandalye fırlatılmış ve lavabo kırılmıştı. Kemp, aceleyle üst kata çıkarak kapıyı vurdu.

ON DOKUZUNCU BÖLÜM

İLK KURALLAR

GÖRÜNMEYEN ADAM kapıyı açınca, Kemp:
«Ne oluyor?» diye sordu.
«Bir şey yok.»
«Ama ben gürültü duydum.»
«Öfkeye kapıldım ve kolumun yaralı olduğunu unuttum. Şimdi çok canım yanıyor.»
«Sen acı çekmeye alışkınsın.»
«Öyle.»
Kemp yerden kırık fayans parçalarını toplarken konuşuyordu:
«Iping ve Burdock'ta olanları gazeteler yazıyor. Artık herkes Görünmeyen Adam'ın varlığını biliyor ama burada olduğundan haberleri yok.»
Görünmeyen Adam homurdandı. Kemp:
«Sırrın ortaya çıktı. Planlarının ne olduğu üzerine bir fikrim yok ama sana yardıma hazırım.» dedi.

Görünmeyen Adam yatağın üstüne oturdu.

«Kahvaltı hazır.»

Dr. Kemp, önde giderek çatıya çıkan dar merdivenlere yöneldi.

Dr. Kemp, odaya girdiklerinde pencereye doğru sinirli bir bakış attıktan sonra oturdu.

«İşe başlamadan önce senin şu görünmezliğin üzerine bilgi edinmeliyim.»

Olaylarla ilgili kuşkuları bir an için ortaya çıkar gibi olduysa da, karşısında başsız ve elsiz oturan sabahlık, görünmeyen ağzını peçeteyle silmekteydi.

Griffin, peçeteyi bir yana bırakarak:

«Görünmezlik basit bir şey,» dedi.

«Senin için öyle olabilir ama...»

«Kuşkusuz, önceleri çok hoşuma gitmişti. Fakat şimdi... Seninle büyük işler başaracağız! Bu iş ilk defa Chesilstowe'da aklıma geldi.»

«Chesilstowe mu?»

«Londra'dan sonra oraya gitmiştim. Tıp öğrenimini bırakıp fiziğe başladığımı bilirsin. Bilmiyor musun? Neyse, fizik öğrenimi yaptım. Işık, beni büyülüyordu.»

«Oh!»

«Görüş yoğunluğu! Bu konu bilmecelerle doludur. Ben de yirmi iki yaşında, heyecan dolu bir genç tim ve hayatımı bu yola adamayı önemli buluyordum. Bilirsin insan yirmi iki yaşındayken neler yapmaz.»

«Şimdi de öyle.»

«Sanki bir şeyler bilmek insanın karnını doyururmuş. Neyse, bir zenci köle gibi işe başladım. Altı ay geceli gündüzlü çalıştıktan sonra beynimde bir ışık yandı. Deriye renk kazandıranlarla ve ışık kırılmasıyle ilgili genel bir prensip buldum. Dört boyutu içine alan geometrik bir formül.. Budalalar, normal insanlar hatta matematikçiler bile bazı genel kuralların moleküler fizik dalını seçmiş bir öğrenciye neler verebileceğini bilmezler. Şu Marvel'in sakladığı kitaplarda mucizeler yatıyor. Fakat metot bu değildi. Bu yalnızca maddenin hiç bir özelliğini değiştirmeden -bazı renkler dışında- katı cismin ya da sıvının ışığı kırma sırasını havanınkine eşit bir düzeye düşürmekle ilgili bir düşünceydi.»

«Tuhaf! Yine de anlayamadım. Değerli bir taşı bu duruma sokabileceğine aklım yatıyor ama, kişisel görünüm bambaşka şeydir.»

«Doğru. Fakat görünürlüğün, görünür cisimlerin ışığa karşı gösterdikleri bir tepkiye bağlı olduğunu düşün. Sana basit bir açıklamada bulunayım! Sen de bilirsin, cisimler ışığı emer, yansıtır ya da kırar; hatta hepsini bir arada yapar. Fakat ne yansıtır, ne kırar, ne de emerse, görünürlüğünü yitirir. Işık geçirmeyen kırmızı bir kutu düşünelim; o kutu ışığın bir parçasını emer ve emdiği rengi yansıttığı için biz onu kırmızı görürüz. Işıkların hiç birini emmeyip hepsini yansıttığı zaman da beyaz bir kutu olur: Gümüş! Elmas bir kutu ise, çok ışık emmeyip, genel yüzeyden hepsini yansıtmadığından, yalnızca ışığın kırılmasına ve yansımasına elverişli yü-

zeylerden parlayan ışıkları görürüz. Bir çeşit ışık iskeletidir bu. Cam bir kutu, elmas bir kutu kadar parlak değildir çünkü yüzeyinde ışığın yansıması ve kırılması azdır da ondan. Anladın mı? Değişik açılardan bakarken daha iyi anlarsın. Bazı tür camlar ötekilerden daha çok görünüme sahiptirler. Kristal bir kutunun görünümü, pencere camından yapılmış kutudan daha parlaktır. Çok ince, adi camdan bir kutuyu ise az ışıkta görmek zordur. Çünkü çok az ışık emdiğinden, çok az yansıtır. Adi, beyaz bir cam parçasını suyun içine, hatta yoğunluğu sudan daha çok olan bir sıvının içine koyarsak, sudan cama geçen ışık hemen hemen yok denilecek kadar az kırıldığı ya da yansıdığı için cam parçasını iyi göremeyiz. Havadaki hidrojen gibi, kömür gazı gibi görünmez olur.»

«Evet. Bunları okula giden her öğrenci bilir.»

«İşte, her öğrencinin bildiği başka bir gerçek: Bir cam parçası toz haline getirildiğinde, havada gözle daha iyi görülür ve bir araya toplandığında da saydamlığını yitirir, beyaz bir toz olur. Bunun nedeni, toz haline getirilmiş camın ışığı kıracak ya da yansıtacak yüzeylerinin sayısının artmış olmasıdır. Bir cam parçasının yalnızca iki yüzeyi varken, toz halindeki camın her parçası bir yüzeye sahip olduğundan ışık bu sayısız yüzeylerde kırılır ve yansır. Fakat beyaz renkli cam tozları suyun içine konulursa, görünmez olurlar. Çünkü toz camla su ışığı aynı sırayla kırarlar. Yani, ışık birinden ötekine geçerken çok az kırılır ya da yansır. Cam ışığı aynı sırayla kı-

ran bir sıvının içine konulduğunda görünmez olur. Bir saniye düşünürsen, ışığı kırma sırası havanınkine eşit duruma getirilen cam tozunun da görünmez olacağını anlarsın. Çünkü o zaman, camdan havaya geçen ışık yansımayacak ya da kırılmayacaktır.»

«Evet... Evet, ama bir insan cam tozu değildir ki.»

«Üstelik daha da saydamdır..»

«Saçma!»

«Bir de doktor olacaksın. İnsan nasıl da unutuyor! Öğrendiğin fizik kurallarını on yıl içinde unuttun mu? Saydam olan fakat öyle görünmeyen cisimleri düşün! Sözgelişi, kâğıt saydam liflerden yapıldığı halde, tıpkı bir toz ya da cam gibi beyaz ve ışık geçirmez görünür. Beyaz kâğıdın üzerine yağ sürüp lifler arasındaki gözenekleri yağla doldurursan, yalnızca yüzeyde yansıma olacağından, kâğıt da cam gibi saydamlaşacaktır. Yalnız kâğıt değil, pamuk, keten, yün, odun lifleri, kemik de öyle olacaktır, Kemp. Et, saç, tırnak, sinirler de. Kandaki alyuvarlar ve saça renk veren koyu pigmenler dışında hepsi renksiz, saydam dokulardan yapılmıştır. Genellikle canlı bir yaratığın lifleri, su kadar saydamdır.»

«Tabiî, tabiî. Dün gece, denizdeki yaratıkları düşünüyordum ben de.»

«Şimdi oldu işte. Altı yıl önce Londra'dan ayrıldığımda, benim de aklımda bunlar vardı. Ama kimseye açmadım. İşimi güçlükler içinde sürdürmek zorundaydım. Bizim profesör, fikir hırsızıydı ve durmadan her işe burnunu sokardı. Bilim dünyasının

hırsızlıklarım bilirsin! Buluşumu açıklayıp başarımı profesörle paylaşmak istemedim. Kendi kendime çalıştım ve deneyimin gerçekleşmesi için geceyi gündüze kattım. Birdenbire tanınmak istediğimden, kimseye bir şey söylemedim. Bazı boşlukları doldurmak için pigmen sorununu da ele aldım. Rastlantıyla fizyoloji dalında bir buluşum oldu.»

«Ne gibi?»

«Bilirsin, kandaki alyuvarlara renk veren madde renksiz duruma getirilirse de görevini yine eskisi gibi yapar.»

Kemp şaşkınlık içinde haykırınca, Görünmeyen Adam ayağa kalktı ve odada gezinmeye başladı.

«Şaşırmakta haklısın. O geceyi hatırlıyorum. Laboratuvar gündüzleri öğrencilerle dolu olduğundan, geceleri sabaha kadar çalışıyordum. Yalnızdım, çevremde çıt çıkmıyordu. Birdenbire aklıma bir hayvansal dokunun saydamlaştırılabileceği geldi! Pigmenler dışında, bütün bedenî görünmez yapabilirdim! 'Ben de görünmez olabilirim,' diye düşündüm. Heyecandan titriyordum. İşimi bırakıp pencerenin önüne giderek yıldızları seyre daldım. Durmadan, 'Ben de görünmez olabilirim,' diyordum.

Böyle bir şeyi başarmak büyücülük gibiydi. Görünmezliğin insanlara sağlayacağı yararları düşündüm. Bilinmezlik, güçlülük, özgürlük... Zararları aklıma gelmiyordu. Parasızlıktan karnını zor doyuran, bir kasaba okulunda öğretmenlik yapan ben, tanınmış biri olabilirdim. Sorarım sana Kemp, sen benim yerimde olsaydın ne yapardın?... Benim du-

rumumda olan herkes, bu araştırmanın peşine düşerdi. Üç yıl çalıştım. Güçlük dağlarını devirdiğimde karşıma başka tepeler çıkıyordu. Sonsuz ayrıntılar!... Bir de yorgunluk. Çalışmalarını ne zaman yayımlayacaksın diye soran kasaba profesörü beni tedirgin ediyordu. Öğrenciler de başka bir âlemdi. Üç yıl bu şartlar altında çalıştım. Sonunda, deneyimi tamamlamamın imkânsız olduğuna karar verdim...»

«Neden?»

«Çünkü param yoktu. Babamdan para çaldım. Para başkasının olduğu için babam da kendini tabancayla vurarak öldürdü...»

BÜYÜK PORTLAND SOKAĞINDAKİ EVDE

KEMP, bir süre konuşmadan pencerenin yanında duran başsız adama baktı. Sonra aklına bir şey gelmiş olacak ki, ayağa kalkıp Görünmeyen Adam'ı kolundan çekerek pencereden uzaklaştırdı.

«Yorgunsun. Ayakta durma. Otur şuraya.»

Kendisi de bir sandalye çekerek Griffin'le pencere arasına oturdu. Griffin yeniden söze başladı:

«Bu olaydan sonra Chesilstowe Kolejinden ayrıldım. Geçen aralık ayında Londra'ya gidip Büyük Portland sokağı yakınında kötü bir pansiyonda mobilyasız boş bir oda kiraladım. Çaldığım parayla satın aldığım araçlar odayı doldurdukça, araştırmalarımın sonuna yaklaşıyordum. Babamın cenaze törenine gittim. Aklım araştırmalarıma öyle takılmıştı ki onun onurunu kurtarmak için küçük bir çaba bile göstermedim. Rüzgârlı, soğuk mezarlığı, birkaç

kişinin katıldığı sönük gömme törenini ve dua okuyan, babamın yaşlı, iki büklüm arkadaşını hatırlıyorum şimdi. Bir zamanlar güzel bir köy olup şimdi çirkin bir kasabaya dönüşen o yerleri, boş evimizi, çocukluğumda dolaştığım kırları da hatırlıyorum.

Babam için üzülmemiştim. O kendi saçma duygululuğunun kurbanı olmuştu. Cenaze törenine de gerektiği için katılmıştım. Fakat, High sokağından geçerken on yıldır tanıdığım bir kızla karşılaştım. Gözlerimiz birleşti...

Çocukluğumu geçirdiğim yerlere yeniden dönmek, bir düş gibi gelmişti bana. O güne kadar yalnızlığımın farkında değildim. İnsanların bana yakınlık göstermediklerini biliyor, buna aldırmıyordum. Çocukken yattığım odaya girdiğimde gerçek karşıma dikiliverdi. Orada sevdiğim ve tanıdığım şeyler vardı. Araçlarım da oradaydı.

Sana yakında bütün karışık işlemleri göstereceğim, Kemp. Şimdilik gereksiz. Vardığım sonuçlar, kahrolası Marvel'in sakladığı kitaplarda şifreyle yazılı. İlkönce onu bulup kitapları almalıyız. Fakat gerekli olan, bir çeşit hava titreşiminin çıktığı iki merkez arasındaki saydam cismin ışığı kırma sırasını düşürmekti. Bunu daha sonra ayrıntılı olarak anlatacağım. Hayır, Röntgen titreşimleri değil. İki küçük dinamoya ihtiyacım vardı. Bunları ucuz bir gaz motoruyle çalıştırdım... İlk deneyimi beyaz yünlü bir kumaşla yaptım. Işıkların altında bembeyaz kumaşı ve sonra da onun bir duman olup kaybolduğunu görmek çok şaşırtıcıydı.

Deneyi gerçekleştirdiğime inanamıyordum. Elimle boşluğu yoklayınca, kumaş parmaklarıma değdi. Yere attım ve bulmakta hiç de güçlük çekmedim.

Az sonra arkamda bir 'miyav' sesi duyunca döndüm. Pencerenin dışında sıska ve tüyleri kirli beyaz bir kedi oturuyordu. Her şey hazır diye düşünerek pencereyi açıp kediyi içeri çağırdım. Zavallı hayvan açlıktan ölüyordu. Biraz süt verdim, mırıldamaya başladı. Yiyeceklerim odanın bir köşesindeki dolaptaydı. Kedi sütü içtikten sonra çevresini koklamaya koyuldu. Görünmeyen kumaşı kokladığı zaman nasıl tısladığını bir görseydin! Yatağımın üstüne koydum ve kendini temizlemesini bekledim.»

«Onun üzerinde deney yaptın mı?»

«Evet, ama başarılı olmadı. Kedilere ilâç içirmek hiç de kolay değilmiş, Kemp.»

«Başaramadın mı?»

«Hayır. İki nedeni var: Pençeleri ve kedilerin gözlerinin arkasındaki madde... Neydi adı?»

«Tapetum.»

«Evet, tapetum. Onu bir türlü yok edemedim. Kanının rengini açacak ilâçları verdikten, gerekli işlemleri yaptıktan sonra afyon içirdim ve üzerinde uyuduğu minderle birlikte aygıtın üstüne koydum. Her şey görünmez oldu; ama, bir çift göz olduğu gibi duruyordu.»

«Garip.»

«Ben de nedenini bilmiyorum. Kediyi sargılamış ve bağlamıştım, tabiî. Uykudan uyanınca miyavlamaya başlamıştı. Az sonra kapı çalındı. Kediye klo-

roform koklattıktan sonra kapıyı açtım. Gelen kişi, aşağı katta oturan, hayvanları kesip biçtiğimden kuşkulanan ve hayatta tek varlığı odamdaki kedisi olan yaşlı, ayyaş kadındı.»

«Kedim mi miyavladı? Benim kedim burada mı?» diye sordu.

Oldukça nazik bir tavırla:

«Hayır,» dedim.

«Fakat, inanmamıştı. Başını ileri uzatarak, perdesiz, çıplak duvarlı, gaz motorunun çalıştığı kloroform kokan odaya baktı. Kedisinin izine rastlamadığından, ferahlayarak geri döndü.»

«Kedinin yok olması ne kadar sürdü?»

«Üç dört saat. En son görünmez olanlar, kemikler ve yağ ile renkli tüylerin ucuydu. Dediğim gibi, geriye yalnız gözün arkasındaki sert bölüm kaldı.»

«İşimi bitirdiğimde gece olmuştu. Kedinin pençesiyle gözlerinden başka hiç bir yeri görünmüyordu. Motoru durdurup hayvanı okşadım, bağlarını çözerek görünmeyen yastığının üzerinde uyuması için bıraktım. Ben de yattım ama uyuyamadım. Deneyi aklımdan defalarca geçiyor, bastığım yerle birlikte çevremdeki her şeyin yok olduğunu görür gibiydim. Kâbustu bu. Gecenin ikisinde, kedi miyavlamaya başladı. Okşayarak susturmaya çalıştımsa da susmadı. Işığı yaktım, önümde iki yeşil göz belirdi. Süt versem susacaktı. Evde süt yoktu. Kapının önünde oturmuş, miyavlayıp duruyordu. Yakalayıp pencereden dışarı bırakmak istedim, fakat tutamadım.

Gözden kayboldu. Odanın değişik köşelerinden sesi geliyordu. Pencereyi açıp dışarı kovaladım. Sonunda çıktı sanırım. Ondan sonra bir daha kediyi görmedim. Bilmem neden, babamın cenaze töreni, rüzgârlı, soğuk mezarlık aklıma geldi. Uyuyamayacağımı anlayınca kapıyı kilitleyip erkenden sokağa çıktım.»

«Yani, şimdi dünyada görünmez bir kedi var, öyle mi?»

«Öldürülmemişse, evet. Neden olmasın?»

«Doğru... Neden olmasın? Neyse, sözünü kesmek istememiştim.»

«Her halde ölmüştür. Dört gün sonra sokakta bir kalabalık toplanmış, kedi sesinin nereden geldiğini araştırıyordu. Demek kedi, deneyden sonra dört gün yaşamış. Sonra ne oldu, bilmiyorum. Değişim başlamadan önceki sabahı çok iyi hatırlıyorum.

Büyük Portland sokağının yukarısına yürürken Albany sokağındaki kışlaların yanından geçtim. Sonra kendimi Primrose tepesinde yorgun argın oturmuş, güneşlenirken buldum. Ocak ayının güneşli bir günüydü. Bu yıl kar yağmadan önce gelen güneşli, açık günlerden biri... Yorgun beynim harekete geçme planları yapmaya başladı.

Şimdi, başarı hemen yakınımda olduğu halde heyecanlı değildim. Aslında çok yorulmuştum. Dört yıllık sıkı bir çalışma bende güç bırakmamıştı. İlk zamanlardaki heyecanı tatmak istedim ama olmadı. Hiç bir şey umurumda değildi. Bu duruma düşmeme yol açan nedenin geçici ve uykusuzluk olduğu ka-

nısındaydım. İlâç ve dinlenmeyle eski gücümü kazanabilecektim.

Tek düşüncem, işin sonunu getirmekti. Param suyunu çektiğinden, hem de çok yakında bitirmeliydim. Tepenin yamacında oynayan çocukları, onlara bakan kızları seyre daldığımda görünmeyen bir adamın dünyada neler elde edebileceğini düşünüyordum. Eve dönüp biraz yemek yedim ve kuvvetli dozda striknin aldıktan sonra, aslında düzeltilmemiş olan yatağa elbiselerimle uzandım. Striknin insana güç kazandırıyor, Kemp.»

«Ama, zehirdir o.»

«Uyandığımda kendimi iyi hissetmedim...»

«Strikninin ne biçim zehir olduğunu bilirim.»

«Biri kapıya vurmaktaydı. Yaşlı bir Polonya Yahudisi olan ev sahibim bağırıp çağırıyor, gece bir kediye işkence ettiğimi söylüyordu. Aşağıdaki kadın yetiştirmiş olacaktı. Gerçeği öğrenmek için direndi. Yasalar bu ülkede canlı hayvanlar üzerinde deney yapılmasını yasaklıyor, bilirsin. Başım derde girebilirdi. İnkâr ettim. Gaz motorunun titreşimlerinin evin her yerinden duyulduğunu söyledi. Doğruydu tabiî. Gözlükleri gözünde, odaya girmiş bakınıyordu. Buluşumla ilgili bir şey alıp götüreceği aklıma geldi. Aygıtla arasına girdiğimde merakı daha da arttı. Ne yapıyordum? Neden yalnızdım ve neyi gizlemeye çalışıyordum? Yaptıklarım yasalara uygun muydu? Tehlikeli bir iş mi görüyordum? Evinin adı kötüye çıkıyormuş. Derken, soğukkanlılığımı yitirdim ve dışarıya çıkmasını söyledim. Karşı koydu,

odaya girmeye hakkı olduğunu ileri sürdü. Boynundan yakaladım, yakası yırtıldı. Sendeleyerek dışarı çıktı. Kapıyı yüzüne çarpıp kitledim.

Dışarıda bir süre söylendiyse de aldırmadım. Az sonra da gitti.

Ne yapacağını, neler yapabileceğini bilmiyordum. Yeni bir yere taşınmak gecikmeme sebep olacaktı. Bankada yalnızca yirmi sterlinim vardı. Tek çıkar yol ortadan kaybolmaktı. O zaman da soruşturma açılacak, odamın altını üstüne getireceklerdi.

Çalışmalarımın tam bu sırada ortaya dökülebileceği aklıma gelince deli gibi oldum. Notlarımı tuttuğum üç kitap ve banka defterimi yanıma alıp en yakın postaneye gittim. Büyük Portland sokağındaki adresime gelecek mektup ve paketlerin bırakılması için bir kutu açtırdım ve kitaplarla, banka defterini daha sonra bildireceğim adrese göndermelerini söyleyerek orada bıraktım. Gürültü çıkarmadan gitmek istiyordum. Eve geldiğimde ev sahibinin sessizce yukarı çıktığını gördüm. Kapının kapandığını duymuş olacaktı. Yanından hızla geçerken nasıl kaçtığını bir görsen, gülerdin. Oda kapısını öyle bir çarptım ki, bütün ev sarsıldı. Odanın önüne geldiğini, durakladığını ve yeniden aşağıya indiğini duydum. Hemen çalışmaya başladım.

O akşam ve gece, her şey hazırdı. Kanın rengini değiştiren ilâçların hâlâ etkisi altında bulunduğum sırada kapı vuruldu. Ayak sesleri uzaklaştı, yeniden geldi ve vurmaya başladı. Kapının altından bir şey

sürmeye çalışıyorlardı. Baktım, mavi bir kâğıttı. Öfkeyle yerimden kalkarak kapıyı ardına kadar açtım.

Karşıma ev sahibi çıktı. Sanırım, elinde evden çıkarma kâğıdı vardı. Bana uzattı. O sırada ellerime gözü takılınca yüzüme baktı.... Durakladı... Sonra şaşkınlıkla haykırarak karanlık merdivenlere doğru kaçarken elindeki mumu düşürdü...

İçeri girip kapıyı kilitledikten sonra aynanın karşısına geçtim. Ve o zaman adamın korkusunun nedenini anladım... Yüzüm bembeyazdı. Kireç gibi bembeyaz...

Bu kadar acı çekeceğimi sanmamıştım. Geceyi hasta bir durumda ve baygınlık içinde geçirdim. Vücudum yanıyor, olduğum yerde ölü gibi yatıyordum. Kloroform verinceye kadar kedinin neden bağırdığını o zaman anladım. İyi ki tek başıma yaşıyordum. Ağladım, inledim ve kendi kendime konuşup durdum. Ama, sonuna kadar dayandım... Uyandığımda karanlık içindeydim.

Acılarım dinmişti. Kendimi belki öldürüyor bile olsam umurumda değildi. O sabahı hiç unutamayacağım. Ellerim, gün ilerledikçe kayboluyordu. Göz kapaklarım saydamlaştığı için gözlerimi kapasam da görebiliyordum. Ayaklarım da yok olmaktaydı. Damarlar ve kemiklerle birlikte sinirler de gözden kayboldu. Dişlerimi sıkarak bekledim... Sonunda asitlerden kararmış tırnaklarım kaldı.

Ayağa kalkmaya çalıştım. Görünmeyen bacaklarımla tıpkı bir bebek gibi yürümeye başladım. Karnım açtı. Aynaya baktığımda hiç bir şey göremedim.

Yalnızca gözlerimin retinasının arkasındaki dokuya renk veren madde, bir sis gibi görünüyordu. Masaya abanarak, alnımı aynaya dayadım...

Son bir çabayla, aygıtın yanına gidip işin sonunu getirdim.

Öğleye kadar uyumuşum. Öğle üstü kapının vurulmasıyle uyandım. Gücüm yerine gelmişti. Doğruldum. Fısıldamalar geliyordu kulağıma. Ayaklarımın ucuna basarak kalktım, sessizce aygıtı parçalara ayırıp odanın dört bir yanına dağıttım. Ev sahibiyle birlikte, iki kişinin daha sesi işitiliyordu. Görünmeyen kumaş parçasını ve minderi, pencerenin dışındaki sarnıç kapağının üstüne koydum. Ben pencereyi açarken, onlar da kapıyı kırmaya çalışıyorlardı. Ama, birkaç gün önce yenilediğim sürgü iyi dayanıyordu.

Kâğıtları, samanları ve paket kâğıtlarını odanın ortasına yığarak havagazını açtım. Kapıyı yumruklamaktaydılar. Kibriti bulamıyordum. Çaresizlikle ben de duvarları yumruklamaya başladım. Sonunda, havagazını kapatıp dışarıdaki sarnıcın üzerine çıkarak olayları izlemeye hazırlandım. Kapının bir parçasını kırmışlar, sürgüyü açarak içeri girmişlerdi. Gelenler, ev sahibi, 23-24 yaşlarındaki iki üvey oğlu ve aşağı kattaki yaşlı kadındı...

Odayı boş bulunca şaşırdılar. Gençlerden biri, pencereye koşarak dışarı baktı. Kalın dudaklı, sakallı yüzü benimkine otuz santim uzaktaydı. Aptal suratına bir yumruk indirmek istedimse de kendime zorla engel oldum.

Dışarı bakıyorlardı. Ev sahibi yatağın altını aradı. Sonra hepsi dolaba koştular. Tartışıyorlardı. Öfkem geçmiş, onları gülerek seyrediyordum. Ev sahibi ve yaşlı kadın benim hayvanlar üzerinde deney yaptığımı ileri sürerken, gençler dinamo ve radyatörleri göstererek elektrikçi olduğumu söylüyorlardı. Benim her an odaya gireceğimden korktukları için ön kapıyı sürgülemişlerdi. Yaşlı kadın dolaba ve yatağın altına yeniden baktı. Aynı katta kalan ve karşıdaki odayı bir kasapla paylaşan eskici, merdiven başında belirdi. Onu da çağırdılar ve akla gelmeyecek şeyler anlatmaya başladılar.

Gözlerim radyatörlere takılınca, onların bilimle uğraşan birinin eline geçmesiyle sırrımı az çok ortaya koyacakları aklıma geldiğinden pencereden içeri süzüldüm, yaşlı kadını iterek aygıtın üstüne düşürdüm. Öyle korktular ki!... Onlar bu çarpışmanın nedenini ararlarken, odadan çıkıp, aşağıya indim.

Oturma odalarından birine girerek onları beklemeye koyuldum. Hâlâ tartışıyorlardı. Korkmuş bir durumları olmadığı için üzüldüm. Onlar bodruma indiklerinde, bulduğum bir kutu kibritle yukarı çıktım ve odanın ortasına yığdıklarımı tutuşturup yeniden havagazını açtım!»

«Bütün evi ateşe mi verdin?»

«Bütün evi... İzimi yok ettirecek tek çareydi bu. Ön kapının sürgülerini çekip sokağa çıktım. Görünmüyordum ve görünmezliğin sağladığı yararları yavaş yavaş anlıyordum. Kafam şimdiden, yapabileceğim şeyleri planlamaktaydı...»

YİRMİ BİRİNCİ BÖLÜM

OXFORD CADDESİNDE

«MERDİVENLERDEN aşağı inerken, beklenmeyen ilk güçlükle karşılaştım. Ayaklarımı göremediğim için neredeyse iki defa yere yuvarlanacaktım. Kapının sürgüsünü de çekmekte güçlük çektim. Yere bakmadan daha iyi yürüyebiliyordum.

Görünmezlik hoşuma gitmiyor değildi. Körler şehrinde gözleri gören bir adam gibiydim. Yanlarından geçerken arkalarını okşayarak, şapkalarını fırlatıp atarak insanları şaşırtmak istiyordum.

Fakat Büyük Portland sokağından çıkıp köşeyi dönmüştüm ki, büyük bir şangırtıyla arkamdan hızla itildiğimi duydum. Geri dönünce, bir sepet dolusu su şişesi taşıyan bir adamın şaşkın şaşkın çevresine bakındığını gördüm. Canım yandığı halde muziplik yapmadan edemedim. Yüksek sesle gülerek: 'Sepetin içine şeytan girmiş,' diyerek onu adamın

elinden aldım. Ne olduğunun farkına varamayan adamın elinden sepeti almak güç olmadı. Sonra da içindekilerle birlikte havaya kaldırdım.

Fakat tam o sırada meyhanenin önünde bekleyen bir şoför sepete doğru atılınca, uzattığı elleri kulağımın altına çarptı. Elimdekileri hızla arabacının üstüne fırlattım ve dükkânlardan telâşla çıkanların, yanaşan arabaların arasından talihime söverek sıyrılmaya çalıştım. Biraz geç kalsaydım insanların arasına sıkışacağım için varlığım ortaya çıkacaktı. Yoldan geçen kasap çırağını iterek bir arabanın arkasına atladım. Bereket versin, çırak geri dönüp de kendisini iteni arama gereği duymadı. İşin sonu nasıl geldi, bilmiyorum. İzimi bulacaklarından korkarak Oxford caddesinin kalabalığı içine daldım.

İnsan selinin içine girmek istedim ama, çok sıkışık yürüyorlar, herkes birbirinin topuğuna basıyordu. Yolun kıyısına indim, yüzeyi taşlık olduğu için ayaklarım acıdı. Omzuma çarpan bir araba oku da oldukça canımı yaktı. Arabanın ardından gitmeye başladım. Çok üşüyordum. Ocak ayında güneşli bir gündü ama, ben de çırılçıplaktım. Yeri örten çamur tabakası donmaya yüz tutmuştu. Görünmez olmakla havanın etkisinden kurtulamayacağımı düşünmemiştim.

Derken aklıma parlak bir fikir geldi. Arabanın arkasından dolaşarak içine girdim. Omzum çürük içinde ve soğuktan titreyerek, şaşkın bir halde Oxford caddesinden çıkıp Tottenham Court yoluna sap-

tık. Şimdi, görünmezlikten nasıl kurtulacağımı düşünmeye başladım.

Mudie'nin önünden geçerken, elinde beş altı tane kitap bulunan uzun boylu bir kadın arabaya durması için işaret edince, kendimi dışarıya zor attım. Neredeyse bir kamyonun altında kalıyordum. Daha sessiz bir yer olan Müze'nin kuzey yönüne gitmek için Bloomsbury alanına doğru yürüdüm. Çok üşüdüğüm için koşuyordum. Alana yaklaşırken, Eczacılık Derneğinden çıkan beyaz bir köpek, yeri koklayarak yanıma geldi.

Köpeklerin koku alma duygusu çok gelişmiştir. Biz nasıl bir adamı gözlerimizle görebiliyorsak, onlar da koklayarak yaparlar bu işi. Hayvan çevremde havlayarak dolanıyor, sıçrıyordu. Sürekli arkama bakarak Büyük Russell caddesini geçtim ve nereye geldiğimi anlayamadan kendimi Montague sokağında buldum.

Bir müzik sesi duyup ileriye baktım, Kurtuluş Ordusunun bayrağını taşıyan kırmızı jarse üniforma giymiş birtakım kişilerin Russell alanından çıktıklarını gördüm. Onların arasında yürüyemezdim. Müze'nin karşısındaki bir evin yeni temizlenmiş merdivenlerine tırmandım ve kalabalığın geçmesini bekledim. Neyse, köpek bando sesini duyunca duraklayıp Bloomsbury alanına doğru yöneldi.

Bando önümden geçerken insanlar kaldırımda durmuş onları seyrediyordu. Tam önümde duran iki aylak şöyle konuşuyordu:

'Bak, gördün mü?'

'Neyi?'

'Şu ayak izlerini canım. Çıplak ayak izleri... Bak, çamurun üstünde işte.'

Ben de baktım. Yeni temizlenmiş beyaz merdivenler üzerinde çamurlu ayak izlerim çok belirliydi. Geçenler bu iki genci iteliyorsa da, onlar aldırmıyorlardı.

'Çıplak ayaklı biri bu merdivenlerden çıkmış.'

'Aşağı inmemiş ama.. Ayağı da kanıyormuş...'

Kalabalık geçip gitmişti. Çocuklardan biri:

'Şuraya bak, Ted,' diyerek benim ayaklarımı gösterdi.

Eğilip ayaklarımın biçiminin yere çıkmış olduğunu görünce, donup kaldım.

'Sanki bir hayaletin ayağı bu!' diyen çocuklardan biri elini uzattı.

Onun ne yakaladığını görmek isteyen bir adam ve bir de kız durdular. Çocuk neredeyse ayağıma değecekti. Öne doğru bir adım atınca, çocuk korkuyla geri çekildi. Fırsattan yararlanarak, yandaki evin balkonuna sıçradım. Fakat genç olanı hareketimi izlemişti. Ben daha balkondan sokağa yeni atlamıştım ki, ayak izlerimin duvarın üstünden atladığını haykırarak arkadaşına söyledi.

Hemen bulunduğum yere gelip alt basamaktaki yeni ayak izimi gördüler. Biri:

'Ne oluyor?' dedi. 'Ayaklar... Bakın... Koşan ayaklar!'

Peşime düşen üç kişinin dışında herkes bandonun ardından gidiyordu. Koşarak kalabalığın arasına

daldım ve ayak izlerime bakanların şaşkın bakışları altında Russell alanına çıktım.

Köşeleri iki, sokakları üç defa geçtiğim oldu. Böylece, ayaklarım kuruduktan sonra izimi kaybettirdim. Durup derin bir soluk aldım. Tavistock alanında bir su birikintisine bastığım zaman yine iz bırakmaya başladım.

Koştuğum için biraz ısınmıştım. Çevredeki ıssız yollara saptım. Arkam tutulmuş, şoförün elinin çarptığı bademciklerim zonklamaya başlamıştı. Ensemin derisi de, tırnaklandığı için acıyordu.

Şişen ayaklarımdan biri kanamaktaydı. Kör bir adamın bana doğru geldiğini görünce, varlığımı hisseder korkusuyle topallayarak kaçtım. Bir iki defa istemeyerek insanlara çarptım. Adamlar, görünmeyen birinin kulakları dibinde sövdüğünü duyduklarında şaşkın şaşkın çevrelerine bakınıyorlardı. Sonra kar yağmaya başladı. Soğuk aldığım için ara sıra aksırıyordum. Önüme her çıkan köpek de benim için ayrı bir tehlikeydi.

Derken, koşarken bağıran bir adamla çocuklar gördüm. Yangın vardı. Oturduğum eve doğru koşuyorlardı. Dönüp arkama baktım, damların ve telefon tellerinin üzerinden kara bir dumanın göğe yükseldiğini gördüm. Yanan yerin oturduğum ev olduğundan kuşkum yoktu. Giyeceklerim, araçlarım, kaynaklarım yanıyordu. Yalnız banka defterleriyle notlarımı tuttuğum üç kitap Büyük Portland sokağın-

da, güvenilir ellerdeydi. Ben gemilerimi yakmıştım. Artık geri dönemezdim...»

Görünmeyen Adam durdu ve düşündü. Kemp, pencereye sinirli sinirli bakarak:

«Sonra ne oldu? Anlat...» dedi.

MAĞAZADA

«BÖYLECE, geçen ocak ayında kar fırtınası başlarken yorgun, üşümüş, canı yanan, bitkin bir adamdım. Kar, beni ele verebilirdi. Yeni hayatıma başlıyordum. Koca dünyada sığınacağım bir yer ve güvenebileceğim bir kul yoktu. Sırrımı açıklamak işime gelmiyordu ama, neredeyse yoldan geçen birinin merhametine sığınacaktım. Buna karşılık yaratacağım korku ve heyecanın farkındaydım. Yolda plan kurmadım. Tek düşüncem, kardan kaçacak bir delik bulmak ve giyinmekti. Görünmez olduğum halde Londra'daki evlere, sürgülü, kilitli kapılardan girmek zordu.

Önümde soğuk ve karlı bir gün vardı...

Derken aklıma gelen bir düşünceyle Gower sokağındaki Tottenham Court yoluna giden bir sokağa sapınca, kendimi iğneden ipliğe her şeyin satıl-

dığı koskoca Omnium Mağazasının önünde buldum. Kapılar sandığım gibi açık değildi. Ben girişte dururken, bir araba geldi ve üniformalı bir kapıcı koşarak kapıyı açtı. Ben de aradan sıyrılarak içeri girdim. Kurdele, eldiven, çorap satan bölümden geçip piknik sepetleri ve hasır eşya satan yere geldim.

Orada, güvenlik içinde değildim. Kalabalığın arasına karışarak karyola, yatak ve yorganların satıldığı üst kata çıktım, bir yatak yığını içinde kendime yer buldum. Kapanma saatına kadar o sıcacık yerde kalmaya karar verdim. Tezgâhtarları ve müşterileri de kolluyordum. Sonra karnımı doyurup giyecek bir şeyler bularak ya sıvışır ya da geceyi orade geçirebilirdim. Bütün dileğim, beni iyice örtecek giyecek eşyası, biraz da para bularak, kitap ve paketlerimi alıp bir yer kiralamak ve görünmezliğin verdiği üstünlüğü —hâlâ buna inanıyordum— araştırmaktı.

Kapanma saatı çabucak geldi. Yatakların içine gireli bir saat olmuştu. Müşteriler birer birer mağazadan çıkmaya, panjurlar kapanmaya başladı. İki üç tane genç adam, dağılan malları toparladılar. Kalabalık gidince yerimden çıkıp mağazanın daha ıssız köşelerine doğru yöneldim. Gündüz sergilenen mallar öyle çabuk toplanıyordu ki, şaşırmıştım. Eşya kutuları, asılan kumaşlar, danteller, yiyecek kutuları yerlerine konuyor, kaldırılamayacak kadar ağır eşyaların üzerine de örtüler örtülüyordu. Sonunda, bütün sandalyeleri tezgâhların üzerine kaldırdılar ve ellerinde kovalar ve süpürgeler bulunan bir grup

gelerek temizliğe başladı. Oraya buraya sıçrayarak yürümek zorundaydım. Bir keresinde, ayağım bileğime kadar talaşın içine gömüldü. Karanlık yapıda gezinirken süpürge seslerini duyuyordum. En sonunda, mağaza kapatıldıktan sonra kapılar kilitlenmeye başladı. Her yanı kaplayan sessizlik içinde koskoca mağazayı dolaşıyordum. Ortalık öylesine sessizdi ki, Tottenham Court yoluna açılan kapının önünden geçerken, dışarıdaki insanların ayak seslerini işitebiliyordum.

İlkönce çorap ve eldiven satılan bölüme geçtim. Kasanın çekmecesinde bir kutu kibrit bulmak için uzun süre uğraştım. Karanlık olduğu için kibrit yakmak zorundaydım. Aradığım giyecekler için bir sürü kutu karıştırmak zorunda kaldımsa da, sonunda yünlü iç çamaşırlarına kavuşabildim. Sonra da çoraplar, kalın eldivenler aldım. Pantolon, ceket, palto ve kenarı kıvrılabilen şapkayla kendimi donattım. Yeniden insan olmuştum. Bunu düşününce karnımın zil çaldığının farkına vardım.

Üst kattaki lokanta bölümünde, soğuk et ve bir fincan kahveyle karnımı doyurdum. Battaniye bulabilmek için ortalığı altüst ettim, desem yeridir. Daha sonra yiyecek satılan bölümde çikolata, şekerleme ve beyaz şarapla kendime iyi bir ziyafet çektim. Yandaki oyuncak bölümünü görünce aklıma bir şey geldi. Takma burna, kara bir gözlüğe ihtiyacım olduğunu anladım ama Omnium'da gözlük satılmıyordu. Üstelik, burnu nasıl tutturacaktım yüzüme?

Zamklamak aklıma geldiyse de, vazgeçerek uyumaya karar verdim. Battaniyelerin altında güzel bir uyku çekmek üzere hazırlandım.

Uyumadan önce aklıma gelenler değişime uğradığımdan beri düşündüklerimin en uygunuydu. Üzerimde elbiseler ve beyaz boyun atkısıyle yüzümü örterek sabahleyin mağazadan çıkabilir, çaldığım parayla gözlük alabilirdim. Son günlerin olağanüstü olaylarını düşümde görerek sabaha kadar uyumuşum. Odamda dolaşan o çirkin Yahudi ev sahibi, iki oğlu ve kendisini arayan yaşlı ayyaş kadın, bir bir gözümün önünden geçiyorlardı. Kumaş parçasını yok ettiğim andaki heyecanı yeniden duydum. Rüzgârlı yamaçtaki babamın mezarı da düşüme girdi.

Bir ses: 'Hadi, sıra sende.' diyerek beni de mezara itti. Çabaladım, haykırdım, mezarlıkta bulunanlara yalvardım ama bana aldırmadılar. Papaz da duasını kesmedi. Çabalarım boşunaydı. Tabutun içine itildim. Üstüme kürek kürek çakıl taşları atıyorlardı. Kimse benim var olduğumun farkında değil gibiydi. Uyandığımda ter içindeydim.

Londra'nın soluk güneşinin ışıkları pencerelerden içeri sızıyordu. Doğruldum ve nerede olduğumu düşündüm.

Panjurların açıldığı başka bir bölümden iki adam yaklaşıyordu. Ayağa fırladım ve saklanacak bir yer bulabilmek için çevreme bakındım. Hareketlerimin farkına vardılar. Her halde sessizce kaçmaya çalışan bir siluet görmüşlerdi. Biri:

'Kim o?' diye bağırırken öteki:

'Dur orada!' dedi.

İleriye atılıp köşeyi dönünce —tabiî başı olmayan bir şekildim— on beş yaşında bir çocukla burun buruna geldim. Haykıran çocuğu da yana iterek bir tezgâhın arkasına atladım. Bir dakika sonra yanımda:

'Kapıları açmayın.'

'Ne oluyor?' diyen ve birbirlerine beni yakalamak için akıl verenlerin ayak seslerini duydum.

Yerde yatarken korkudan titriyordum. Şimdi sana, üstümdekileri neden çıkarmadığım garip gelir. Ama, o anda bunu düşünememiştim. Belki de üstümdekilerle kaçmakta çok kararlıydım. Az sonra biri:

'İşte, burada o,' diye bağırdı.

Yerimden fırlayarak, tezgâhın üstündeki sandalyeyi bağıran herife doğru savurdum ve karşıma çıkan bir başkasını da devirerek merdivenlere atıldım. Herif de ardımdan geliyordu. Merdivenlerin üst bölümüne bir yığın parlak renkli porselen eşya yığılmıştı. Bir tanesini çekerek adamın kafasına indirdim. Bütün yığın devrildi ve basamaklardan aşağı yuvarlandı. Lokanta bölümüne daldım. Aşçıya benzeyen beyaz başlıklı bir adam da peşime takıldı. Son bir çaba harcayarak lambaların ve demir eşyanın satıldığı bölüme geldim. Tezgâhın arkasına saklandım, aşçı yanımdan geçerken kafasına bir lamba indirdim. O yere düşünce, deli gibi üstümdekileri çıkarmaya koyuldum. Palto, ceket, pantolon, ayakkabı ve yünlü iç çamaşırlarını bir bir üstümden attım.

Başına vurduğum aşçı, gözleri şaşkınlıkla yuvalarından fırlamış, sesini çıkarmadan bana bakarken, başkalarının geldiğini duydum.

Biri: 'Buradan, Bay Polis,' diyordu. Kendimi yeniden yatak-yorgan bölümünde buldum. Bir dolabın içine girerek yeleği de çıkarıp attım. Polis ve üç tezgâhtar köşeyi döndüklerinde özgürdüm artık. Yeleği ve pantolonu görünce, yere çöküp incelemeye başladılar. Genç adamlardan biri:

'Ötesini berisini attığına göre, buralarda bir yerde olmalı,' dedi.

Fakat beni bulamadılar.

Onların arayışlarını bir süre seyrettikten sonra, üzerimdeki giyeceklerden olduğum için sövüp saymaya başladım. Sonra lokanta bölümüne geçerek bulduğum bir bardak sütü içtim, sonumu düşünmeye koyuldum.

Az sonra iki tezgâhtar gelerek son olaylardan söz etmeye başladılar. Yaptıklarımın ne kadar büyütüldüğünü dinliyordum. Şimdi alarm da verilmiş olduğundan, mağazadan çıkmak çok güçleşmişti. Depoya gidip bir paket gönderip gönderemeyeceğimi araştırdımsa da, usullerini bilmiyordum. Kar erimişti. Dışarısı bir önceki gün gibi soğuk değildi. Saat on bire doğru, ne yapacağıma kesin bir karar veremeden mağazadan çıktım...»

YİRMİ ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

DRURY YOLUNDA

GÖRÜNMEYEN ADAM; «Şimdi içinde bulunduğum durumun ne kadar yararsız olduğunu anlıyorsun, değil mi? Sığınacak bir yerim yoktu. Varlığım ortaya çıktığı için giyinemiyordum. Kendimi göstermemek için yemek de yiyemiyordum. Çünkü, mideme inen yemek beni ele verecekti,» dedi.

Kemp: «Bunu düşünmemiştim,» diye karşılık verdi.

«Ben de düşünmemiştim. Karın yağmasıyle başka tehlikeler de ortaya çıktı. Düşen tanecikler üstümde kalacaktı. Yağmur da vücudumun biçimini ortaya koyacaktı. Sis içinde ise bir hava kabarcığı gibi olacaktım. Dışarı çıktığımda ayak bileklerime kadar kire battım. Bu nedenle, daha ne kadar görünmezliğimi koruyabileceğimi bilmiyordum. Ama, her halde uzun sürmeyecekti!»

«Hele Londra'da, insan temiz kalamaz.»

«Büyük Portland sokağındaki gecekondu semtine yollanınca, az sonra oturduğum evin bulunduğu sokağın bir ucuna çıktım. Ateşe verdiğim evden hâlâ dumanlar çıkıyordu. Tek düşüncem, bir an önce giyecek bir şeyler bulmaktı. Oyuncaklar, kâğıt ve şekerlemeler satan küçük dükkânların birinde maskeleri, takma burunları görünce mağazadaki düşüncem yeniden canlandı. Issız sokaklarda dolaşarak bu türlü eşya satan dükkânların bulunduğu Strand'ın kuzeyine geldim.

Hava çok soğuktu. Kuzey rüzgârı da alabildiğine esiyordu. Karşıdan karşıya geçerken yayalara çarpmamak için dikkatle yürüyordum. Bedford sokağında yanımdan geçtiğim bir adam, üstüme geldi ve neredeyse bir arabanın altına yuvarlanacaktım. Bu olaydan sonra daha da bozulan sinirlerimi yatıştırmak için Covent Garden Pazarına gidip, çiçekçi tezgâhlarının yanında titreyerek, soluğum tıkanarak oturup dinlendim. Üşütmüş olduğumdan durmadan aksırıyordum.

Oradan kalkıp yürüdüm ve Drury yolu yakınında sahte mücevher, perukalar, terlikler ve maskeler satan kirli bir dükkân karşıma çıktı. Dükkânın içi loş ve tozluydu. Üstünde de dört katlı karanlık bir ev vardı. Vitrinden bakıp kimseyi göremeyince içeri girdim. Kapıyı açtığım zaman arkasındaki çıngırak çaldı. Boy aynasının arkasındaki köşeye sindim. Birkaç dakika kimse gözükmedi. Az sonra sert ayak sesleri duydum ve bir adam ortaya çıktı.

Yapacaklarımı biliyordum. Gizlice eve girecek, peruka, maske, gözlük ve elbise almak için fırsat kollayacak, sonra da dışarı çıkacaktım. Tabiî bu arada, evde para varsa çalacaktım.

Dükkâna inen, biraz kambur, kısa bacaklı, uzun kollu bir adamdı. Yemeğini yarıda bıraktığı belliydi. İçeriyi gözden geçirdi ve boş olduğunu görünce öfkeyle:

'Ah, şu kahrolası çocuklar!' diye söylendi.

Kapıya bir tekme atarak kapattıktan sonra eve girdi.

Ardından gitmek için ilerleyince, hareket ettiğimi duyan adam olduğu yerde kalakaldı. Kendi kendine söylenerek tezgâhın arkasına baktı. Şüphelenmişti. Açık bıraktığı evin kapısından içeriye süzüldüm.

Girdiğim yer, kötü döşenmiş küçük bir odaydı. Bir köşede maskeler duruyordu. Masanın üstünde adamın yarım bıraktığı kahvaltısı vardı. Onun, yerine geçerek kahvesini ve kızarmış ekmeğini yemesini seyretmek benim için hiç de kolay olmadı. Biri üst katta, biri dükkâna açılan üç kapı da kapalıydı. Adam içerideyken dışarıya çıkamazdım. Kıpırdayamıyordum da.. İki defa aksırmamak için kendimi nasıl tuttuğumu bilemezsin.

Adam yemeğini bitirdiğinde, ben yorgunluktan ve gerilen sinirlerim yüzünden bitkindim. Çay ibriğinin durduğu siyah tepsinin üzerine geride kalan kırıntıları koyduktan ve lekeli masa örtüsünü düzelttikten sonra tepsiyle dışarı çıktı. Fakat eli dolu ol-

duğu için kapıyı arkasından kapatamadı. Arkasından gittim. Bodrumdaki pis mutfağa indik. Adam bulaşık yıkamaya başladığında orada kalmamın gereksiz olduğuna karar verdim. Çıplak ayaklarım taş zemin üzerinde büsbütün üşümüştü. Üst kata çıkıp şöminenin karşısındaki koltuğa oturdum. Ateş sönmek üzereydi. Bir düşüncesizlik ederek kömür attım ocağa. Gürültüyü duyan adam hemen odaya çıktı. Çevresini gözden geçirirken neredeyse bana değecekti. Eşikte durarak, aşağı inmeden önce odaya bir kere daha araştıran gözlerle baktı.

Üst kata çıktığımızda, eli kapının tokmağında yeniden durdu ve dinledi. Kulağı çok iyi duyuyor olmalıydı. Birdenbire:

'Eğer bu evde birisi varsa...' diye bağırdıysa da cümlesinin sonunu getirmedi.

Elini cebine soktu ve aradığını bulamadığından yanımdan hızla geçerek gürültüyle aşağıya indi. En üst basamağa oturup geri gelmesini bekledim.

Az sonra söylenerek yukarı çıktı. Oda kapısını açtı ve ben içeriye girmeye vakit bulamadan kapıyı yüzüme çarptı.

Gürültü çıkarmamaya çalışarak evi gezmeye başladım. Çok eski ve bakımsızdı. Çatı katındaki duvar kâğıtları soyulmuş, her yer fare doluydu. Kapı tokmaklarının çoğu sıkışmış olduğundan pek zorlamadım. Gördüğüm birkaç odada eşya yoktu. Ötekiler de eski püskü tiyatro dekorlarıyle doluydu. Adamın odasının bitişiğindeki odada bir sürü elbise buldum. Onları karıştırırken adamın kulaklarının kes-

kinliği aklımdan çıktı. Ayak sesi duyup başımı kaldırınca, bir eliyle elbise yığınlarını karıştırdığını, öteki elinde de bir tabanca tuttuğunu gördüm. Adam, kuşkuyla sağa sola bakınarak:

'O kadının işi olmalı bu... Kahrolsun!' derken, ben bir köşeye büzülüp kaldım.

Çıkarken kapıyı kapatıp kilitledi. Odada kilitli kalmıştım. Ne yapacağımı bilemiyor, kapıyla pencere arasında gidip geliyordum. Öfkelenmiştim. Her şeyden önce elbiseleri gözden geçirmeye karar vererek üstteki raftan bir yığın indirdim. Gürültüyü duyan adam yine geldi ve bana dokunduğunda geriye sıçrayarak odanın ortasında dikilip kaldı.

Şaşkınlığı biraz geçince:

'Fareler olmalı,' diye mırıldandı.

Korkmuştu da. Ben odadan sessizce çıkarken bir tahta gıcırdadı. Çileden çıkan adam, bunun üzerine elinde tabancayla bütün evi dolaşmaya, kapıları kilitleyip anahtarları cebine atmaya başladı. Amacını anlayınca aklım başımdan gittiyse de uygun bir zaman kollamalıydım. Evde yalnız olduğunu biliyordum artık. Daha çok şaşkınlık yaratmamak için adamın kafasına vurdum.

Evet. Aşağı inerken bayılttım onu. Merdiven başındaki tabureyi indirdim kafasına. Bir çuval gibi aşağı yuvarlandı.»

«Hiç insanlık yok mu sende?»

«Fakat Kemp, ben evden giyinik çıkmak zorundaydım. Başka türlü nasıl yapabilirdim bu işi? Ağ-

zını da tıkayıp, bir çarşafın içine soktum ve bağladım.»

«Çarşafın içine mi soktun?»

«Bir çeşit torba yaptım. Bu, o budala herifi hem korkutur, hem de ses çıkarmamasını sağlardı. İçinden de kolay kolay çıkamazdı. Bir cinayet işlemiş gibi bakma yüzüme öyle, Kemp. Tabanca onun elindeydi. Bir kere bile beni görseydi, hapı yutmuştum.»

«Öyle ama, bu çağda İngiltere'de olacak şey değil yaptığın. Hem adam kendi evindeydi. Sen onu soyuyordun.»

«Soyuyormuşum... Demek şimdi de bana hırsız diyorsun. Bırak bu sözleri, Kemp. Ne durumda olduğumu anlamıyor musun?»

«Adamın da durumunu anlıyorum ama!»

Görünmeyen Adam'ın sabrı taşmıştı:

«Ne demek istiyorsun?» diye bağırdı.

Kemp'in yüzü gerilmiş, bir şeyler söylemeye hazırlanıyordu ki birdenbire tavrını değiştirdi.

«Evet, haklısın. Zor bir durumdaymışsın. Ama...»

«Tabiî zor durumdaydım. O adam da, elinde tabancayla evin her odasına girip çıkarak ve kapıları kilitleyerek beni çılgına çevirdi. Beni suçlu bulmuyorsun, değil mi?»

«Kimseyi suçlu bulmuyorum. Sonra ne yaptın?»

«Karnım açtı. Aşağıda bir dilim ekmekle, biraz peynir elime geçti. Suyla konyak içtikten sonra torbanın yanından yürüyerek -adam hâlâ baygındı- es-

ki elbise yığınlarının olduğu odaya çıktım. Sokağa bakan, dantel perdeleri kirden sararmış bir odaydı. Dışarıda hava aydınlıktı. Sokaktan bir balıkçı ve meyve taşıyan araba geçiyordu. İçerisi karanlık olduğundan, yeniden bakışlarımı odaya çevirdiğimde gözümün önünde renk renk benekler uçuşmaya başladı. Heyecanım yatışmaktaydı. Her halde elbiseleri benzinle temizlemişlerdi ki, oda benzin kokuyordu.

Odayı araştırmaya koyuldum. Kambur herifin evde bir süredir yalnız oturduğu anlaşılıyordu. Meraklı bir adammış... Bana yararı dokunabilecekleri ayırdım ve seçmeye başladım. Bir el çantası bularak içine pudra, ruj ve zamk koydum.

Yüzümü boyamayı düşünmüştüm ama gerekli makyaj malzemesinin bulunmaması ve çok zaman kaybedeceğim aklıma gelince, vazgeçtim. Sonunda herkesinkine benzeyen bir burun, renkli gözlük, kır bir bıyık ve perukada karar kıldım. İç çamaşırı bulamadım. Fakat sonradan alabilirdim. Beyaz kaşmir atkılar ayırdım. Çorap da yoktu. Kamburun ayakkabıları da ayağıma büyük geldi. Dükkândaki bir masanın çekmecesinde birkaç gümüş para vardı. Kilitli dolabı açtığımda ise sekiz sterlin değerinde altın para buldum. Artık yeniden dünyaya dönebilirdim.

Durakladım.. Görünüşüm nasıldı acaba? Yatak odasındaki aynada kendimi baştan aşağı gözden geçirdim. Her şey tamamdı. Unutulmuş bir şey yoktu. Güvenim artmıştı. Küçük el aynasını yanıma al-

dım ve dükkândaki boy aynasında kendimi yeniden inceledim.

Cesaretimi toplamak birkaç dakika sürdü. Sonra dükkân kapısını açarak, sokağa çıktım. Kambur, canı ne zaman isterse torbadan çıkabilirdi artık. Sokakta kimsenin gözüne çarpmamıştım. Böylece bu zorluk da ortadan kalkmıştı.»

«Kamburu bir daha aradın mı?»

«Hayır. Ne olduğunu da bilmiyorum. Her halde, sonunda torbadan çıkmış olacak.»

«Strand'e gittiğinde ne oldu?»

«Oh! Hayal kırıklığı... Güçlükleri yendiğimi, istediğimi yapabileceğimi sanmıştım. Bir şeyler olduğunda, üstümdekileri çıkarıp atarak gözden kaybolacaktım. Güveniyordum kendime; ama, eşeklik etmişim. Bir lokantaya girip yemek ısmarlayacağım sırada, görünmeyen yüzümü ortaya çıkarmadan yemek yiyemeyeceğim aklıma geldi ve garsona on dakika sonra döneceğimi söyleyerek dışarı çıktım. Karnım zil çalarken çaresizlik içinde lokantadan çıkmanın ne demek olduğunu bilir misin?»

«Başıma gelmedi ama, anlıyorum seni.»

«O salak herifleri dövesim geldi. Açlığa dayanamayarak, başka bir yere gidip özel bir oda istedim. 'Yüzüm çok biçimsiz de,' diye bir özür uydurdum. Dikkatle beni süzdüler ama üstlerine görev olmadığı için çok soru sormadan odayı verdiler. Ben de karnımı doyurdum. Yemekten sonra bir puro yakarak ne yapacağımı düşündüm. Dışarda kar fırtınası başlamak üzereydi.

Düşündükçe, Görünmeyen Adam'ın uygar, kalabalık, iklimi soğuk ve kötü bir şehirde ne kadar çaresiz olduğunun farkına varıyordum. Bu çılgın deneyi yapmadan önce ne hayaller kurmuştum oysa. İşte o gün çaresizliğimi anladım. İnsanların sahip olmak istedikleri şeyleri kolaylıkla elde edebilsem bile, zevkini çıkaramazdım. Siyasetle uğraşmak hiç hoşuma gitmezdi. Kadınlardan da ağzımın payını almıştım. Peki, ne yapacaktım? Öyleyse neden, yalnızca görünmez olmak için yüzü sarılı, acı çeken bir zavallı durumuna girmiştim?»

«Iping'e nasıl gittin?»

«Oraya çalışmaya gittim. Tek umudum kalmıştı. Gelişmemiş bir fikrim vardı. Hâlâ da var ya. Geriye dönmek!... Yaptığımı onarmak. Görünmez olarak yapabileceğim her şeyi yaptıktan sonra eski durumuma dönmek... İşte seninle konuşmak istediğim de bu aslında.»

«Doğru Iping'e mi gittin?»

«Evet. Notlarımı tuttuğum üç kitabı, banka defterimi, bavulumu ve iç çamaşırlarımı yanıma aldırmalıydım. Fikrimi gerçekleştirmek için de birtakım kimyasal maddeler de ısmarlamak zorundaydım... Kitaplarıma kavuşur kavuşmaz formülleri sana göstereceğim. Kar fırtınası şimdi bile aklımdan çıkmıyor. Kartondan burnumun üzerine biriken karların onu ıslatarak yumuşatmaması için neler çektim.»

«Önceki gün varlığını keşfettiklerinde. Gazetelerin yazdığına göre sen.»

«Çok şey yaptım. O zavallı polisi öldürmüş müyüm?»

«Hayır. Yakında iyileşecekmiş.»

«Şansı varmış demek. Kafamı çok kızdırmışlardı. Neden beni yalnız bırakmıyorlardı sanki?»

«Neyse ki kimse ölmemiş.»

«Şu Marvel aylağı nerelerde acaba? Kemp, senin gibi adamlar, tepesi atmış birinin halinden anlamazlar... Yıllarca çalıştıktan, planladıktan ve gerçekleştirdikten sonra yoluna bir budala çıkıp işini engellese ne yaparsın?... Dünyada ne kadar budala varsa sanki hepsi beni buldu. Biraz daha üstüme varırlarsa aklımı kaçıracağım. O zaman da hepsini biçerim...»

«İşini çok güçleştirdikleri anlaşılıyor...»

YİRMİ DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

BAŞARILAMAYAN PLAN

KEMP, pencereye bir bakış attıktan sonra:

«Şimdi ne yapacağız?» diye sordu.

Tepe yolundan gelen üç kişiyi görmemesi için konuğunun önünde duruyordu. Adamlar ne kadar da yavaş ilerliyorlardı.

«Port Burdock'a gelirken ne yapmayı düşünmüştün? Bir planın var mıydı?»

«Yurt dışına gidecektim. Ama seni gördükten sonra düşüncemi değiştirdim. Hava sıcak olduğu için görünmeden dolaşabilirdim. Güneye gitmeyi kurmuştum. Çünkü herkes sırrımı öğrendiğinden, maskeli, yüzü gözü sarılı birini arayacaktı. Buradan Fransa'ya giden küçük gemiler kalkıyor. Birine binip Fransa'ya geçecek, oradan da trenle İspanya ya da Cezayir'e geçecektim. Zor olmayacaktı bu. Oralarda sürekli olarak görünmeden dolaşır, istediği-

mi yapabilirdim. O aylak Marvel'i yanımda, para çantasını ve bavulumu taşısın diye gezdiriyordum. Kitaplarım ve öteki eşyalarım, yerleşeceğim yere gönderilinceye kadar yanımda kalacaktı.»

«Anlıyorum.»

«Fakat o pis aylak beni soymak istedi! Kitaplarımı sakladı, Kemp. Kitaplarımı sakladı! Ama onu bir elime geçirirsem...»

«İlkönce ondan kitaplarını nasıl alacağını düşünmelisin.»

«Nerede o? Biliyor musun?»

«Kasabadaki polis karakolunda, kendi dileğiyle kapatıldığı bir hücrede?»

«Bak şu işe!»

«Orada olması işini aksatacak tabiî.»

«O kitapları ele geçirmeliyiz. Onların benim için çok önemi var.»

Kemp, dışarıda duyduğu seslerin, ayak sesleri olup olmadığını merak ederken tedirginleşmişti.

«Tabiî, kitapları almak zorundayız. Sana bu kadar yararlı olduklarını bilmiyorsa, iş daha kolaylaşır.»

Görünmeyen Adam, düşünceli düşünceli:

«Hayır, bilmiyor,» diye karşılık verdi...



KEMP, konuşmayı sürdürmek için bir konu ararken, Görünmeyen Adam şöyle ekledi:

«Senin evine gelmekle bütün planlarım değiş-

ti, Kemp. Sen anlayışlı bir adamsın. Bütün olup bitenleri, söylenenlere, kitaplarımın kaybolmasına, çektiklerime rağmen önümüzde büyük imkânlar var. Burada olduğumu kimseye söylemedin, değil mi?»

Kemp, duraklayarak:

«Hayır,» dedi.

«Hiç kimseye mi?»

«Hiç kimseye.»

Görünmeyen Adam ayağa kalktı ve kollarını önünde kavuşturarak odada gezinmeye başladı.

«Bu işi tek başıma yürütmekle büyük bir yanlışlık yaptım! Böylece güç, zaman ve fırsat kaybettim. İnsan tek başına çok şey yapamaz! Biraz hırsızlık yapar, biraz incitir ama o kadarla kalır.

İstediğim, bir yardımcı ve saklanacak bir yer. Kimseyi kuşkulandırmadan yatacağım, dinleneceğim ve yemek yiyeceğim bir yer. Bir yakın arkadaşa da ihtiyacım var. Bir dost bulup yemek yeme ve dinlenme ihtiyaçlarımı karşılayabilirsem binlerce imkân çıkar karşıma.

Şimdiye kadar hep boşuna dolaştım. Görünmezliğin ne demek olduğunu ve ne demek olmadığını düşünmeliyiz. Kapıları dinlemek, evlere girmek için küçük bir yararı var. Fakat bir de yakalanırsam, kolayca bir odaya kapatılabilirim. Buna karşılık, beni yakalamak güç. Görünmezliğin iki büyük yararı var aslında: Kaçmak ve yaklaşmak. Adam öldürmek için de elverişli. Bir adamın elinde ne tür silah bulunursa bulunsun, çevresinde dolanır, vuracağım yeri ka-

rarlaştırırım. Vurduktan sonra da kaçabilirim.»

Kemp bıyıklarıyla oynuyordu. Ayak sesleri aşağı kattan mı geliyordu?

«Biz, öldürme işine el atmalıyız. »

«Seni dinliyorum, Griffin. Ama aynı düşüncede değilim seninle. Neden öldürecekmişiz?»

«Aklımıza estiği için değil tabiî... Görünmeyen bir adamın varlığını biliyorlar. Biz de biliyoruz.. Bu Görünmeyen Adam, bir dehşet havası kuracak şimdi, Kemp. Şaşırtıcı bir plan. Ama kararlıyım. Görünmeyen Adam bir kasabayı ele geçirecek ve korku yaratarak üstünlük sağlayacak. Çeşitli yollardan buyruklarını bildirecek. Sözgelişi, buyrukların yazıldığı kâğıtları kapıların altından sürebiliriz. Bunlara uymayanları ve o kişileri koruyanları öldürürüz.»

Kemp, artık Griffin'i dinlemiyordu. Evin ön kapısı açılıp kapanmıştı. Dikkatinin dağıldığını belli etmemek için:

«Bana öyle geliyor ki Griffin, arkadaşın çok zor durumda kalacak,» dedi.

«Kimse, onun benim dostum olduğunu bilmeyecek. Hey! Ne oluyor aşağıda?»

Kemp sesini yükselterek:

«Hiç bir şey,» dedi ve hemen şunları ekledi:

«Aynı düşüncede değilim, Griffin. Anla beni. Bir arka karşı neden oyun oynamak istiyorsun? Mutluluğu böyle elde edemezsin. Yapayalnız bir canavar olma. Elde ettiğin sonuçları yayınla. Dünyanın, hiç olmazsa ülkenin güvenini kazan. Milyonlarca yar-

dımcın olursa neler yapabileceğini düşün.»

Görünmeyen Adam, kolunu ileri uzatarak Kemp' in sözünü kesti:

«Üst kata çıkan ayak sesleri duyuyorum.»

«Saçma.»

«Bir bakayım,» diyerek kapıya yöneldi.

Olaylar bundan sonra hızla gelişti. Kemp bir an durakladıysa da, Görünmeyen Adam'ın yolunu kesmek için hemen ileri atıldı. Griffin:

«Hain!» diye haykırdı ve soyunmaya başladı. Kemp kapıya doğru üç adım attığında, Görünmeyen Adam haykırarak yerinden sıçradı. Kemp kapıyı ardına kadar açmıştı.

Kapı açılınca merdivenlerden aşağı hızla inenlerin sesleri duyuldu.

Kemp çevik bir hareketle Görünmeyen Adam'ı geriye itti ve kapıyı hemen kapadı. Anahtar kapının dışındaydı. Anahtarı çevirince Griffin'i çalışma odasına kapatmış olacaktı. Fakat kapıyı hızla çarptığından, anahtar yere düşmüştü.

Kemp'in yüzü bembeyaz kesildi. Tokmağına iki eliyle yüklendiyse de, kapı az sonra on beş santim kadar aralandı. Kemp bütün gücünü harcayarak kapadı. İkinci defa kapı daha da çok açıldı ve aralıktan sabahlık belirdi. Boğazını görünmeyen parmaklar sıkarken Kemp, kendini korumak için sol elini tokmaktan çekti. Ardından, hızla geriye itilerek bir köşeye fırlatıldıktan sonra içi boş sabahlık üstüne atılmıştı.

Merdivenlerin ortasında, Kemp'in mektubunu

olan Burdock Polis Şefi Albay Adye duruyordu. Kemp'in bir köşeye itilmesini ve içi boş giyeceklerin teker teker havada uçmasını şaşkınlıkla seyretmekteydi. Kemp'in, kalkmaya çabaladığı sırada iki büklüm olup yeniden yere uzandığını gördü.

Sonra kendisine de şiddetle vurulmuştu. Oysa, vuran ortada yoktu! Bir ağırlığın, üzerine atlayıp boğazını sıktığını ve midesine de tekme indirdiğini hissetti. Tepesi üstü basamaklardan aşağı yuvarlandı. Görünmeyen bir ayak, arkasına bir tekme atmıştı. Holdeki iki polisin haykırarak koştuğunu ve ön kapının çarpıldığını duydu.

Adye doğruldu ve çevresine bakındı. Yanında, merdivenlerden aşağı yuvarlanan, bir gözü şişmiş, dudağı kanayan ve üstü başı yırtılmış Kemp yatıyordu. Kollarında da kırmızı bir sabahlık vardı.

Kemp: «Tanrım. Oyun bitti artık. Görünmeyen Adam gitti,» diye söyleniyordu.

YİRMİ BEŞİNCİ BÖLÜM

GÖRÜNMEYEN ADAM ARANIYOR

KISA bir süre içinde olup bitenleri anlatmak ve Albay Adye'yi inandırmak Kemp için çok güç oldu. Merdivenlerin başında duruyorlardı. Kemp, elinde hâlâ Griffin'in üzerinden attığı giyecekleri tutuyordu. Çok geçmeden Adye olanları anlamaya başladı.

«O bir delidir. İnsan değildir o. Yalnız kendisini düşünüyor. Kendi güvenliğinden ve çıkarından başka bir şey düşünmez. Hikâyesini bu sabah dinledim. İnsanları yaralamış; önüne geçmezsek cinayet de işleyebilir. Bir panik yaratacak. Onu kimse durduramaz. Şimdi dışarıda öfkesinden kuduruyordur.»

«Yakalanmalı o adam.»

«Peki nasıl yakalanacak? Siz hemen işe başlayın. Elinizdeki bütün adamları görevlendirin. Bu bölgeden kaçmasını önlemelisiniz. Bir kere elimizden

kurtulursa, kim bilir nereye gider ve neler yapar. Bir dehşet havası yaratmak istiyor. İnanın bana. Trenlere, yollara ve gemilere gözcüler koyun. Askerler de yardım etmeli. Telgraf çekin, yardımcı kuvvetler gelsin. Onu burada tutacak tek şey, kendisi için büyük önemi olan kitaplarını geri alabilmek. Sizin karakolda Marvel adlı biri var...»

«Biliyorum, biliyorum. Şu kitaplar... Evet ama, o aylak herif...»

«Görünmeyen Adam, kitapların kendinde değil o serseride olduğunu söylüyor. Görünmeyen Adam'ın yemek yemesini ve uyumasını önlemelisiniz. Yiyecekleri kilitlemeli. Evler güvenlik altına alınsın ki, içeri giremesin. Tanrım, bize soğuk geceler ve yağmur ver! Herkes aramaya katılmalı. Size onun tehlikeli bir deli, bir felâket olduğunu söylüyorum, Adye! Ele geçmedikçe, olacakları düşünmek bile istemiyorum!»

«Başka ne yapabiliriz? Bir an önce gidip işe koyulalım. Ama siz de benimle geleceksiniz. Gelin bir savaş konsülü toplayalım. Hopps'ı ve demiryolu müdürünü de çağıralım. İşimiz çok acele. Haydi gelin, gerisini yolda anlatırsınız. Şu elinizdekileri de bırakın artık.»

Adye önden gidiyordu. Ön kapıyı açık buldular. Polisler kapının önünde durmuş, boşluğa bakıyorlardı. Biri:

«Kaçtı efendim,» dedi.

«Merkez karakoluna gidelim hemen. Biriniz önden gitsin ve yarı yolda bizi karşılaması için araba

göndersin. Haydi, durmayın! Evet, Kemp. Şimdi ne olacak?»

«Köpekleri salıverin. Onu görmezler ama kokusunu alırlar. Köpekleri hemen salsınlar.»

«İyi... Cezaevi yetkilileri, Halstead'de bir adamın av köpekleri olduğunu bilirler. Başka ne yapalım?»

«Yediği yemeğin göründüğünü söyledi. Bu yüzden, her yemekten sonra saklanmak zorunda. Sindirilene kadar yediği yemek görünürmüş. Her çalının altını, her köşeyi aramalısınız. Silahları da ortadan kaldırın. Birisine zarar verebileceği için her türlü silah saklanmalı.»

«Bu da iyi. Yakalayacağız onu.»

Kemp: «Yollara da...» dedikten sonra durdu.

«Evet?»

«Yollara da cam tozu serpin. Zalim bir düşünce ama ne yapalım? Onun yapacakları yanında hiç kalır.»

Adye, keskin dişleri arasından havayı içine çekerek:

«Kalleşlik olur ama isteğinizi yerine getireceğiz. Uzaklara giderse...» diye karşılık verdi.

«Adam, insanlıktan çıkmış diyorum size. Bu kaçışın heyecanı yatışınca bir dehşet havası yaratacak. Bundan kuşkum yok. Tek şansımız ondan önce davranmak olacak. O, bizlerden kendisini ayırmış. Kendi başını kendi yesin.»

YİRMİ ALTINCI BÖLÜM

WICKSTEED'İN ÖLDÜRÜLMESİ

GÖRÜNMEYEN ADAM, Kemp'in evinden çok hızlı çıkmış olmalı.. Bahçe kapısının önünde oynayan küçük kız çocuğu bir yana fırlatılmış ve ayak bileği kırılmıştı. Bundan sonra, Görünmeyen Adam'ın varlığını birkaç saat kimse duymamıştı. Hiç kimse nereye gittiğini ve ne yaptığını bilmiyordu.

Fakat o, sıcak haziran sabahında tepeden yukarı koşmuş ve Port Burdock'un arkasındaki ovada kaderine söverek, Hindondean çalılıklarına sığınmış ve insanlara karşı yeniden harekete geçmek için planlar yapmış olacaktı. Öğleden sonra oralarda varlığını gösterdiğine göre, tahminler doğruydu.

Bu süre içinde aklından geçenleri, neler tasarladığını merak etmemek elde değil. Kemp'in hainliğine çok kızmış olmalıydı. Belki de Oxford caddesinde uğradığı şaşkınlığı yeniden duymuştu. Çün-

kü, dünyada korku yaratma dileğini ancak Kemp ile birlikte gerçekleştirmeyi düşünmüştü.. Her nedense, öğleye doğru insanların gözünden kaybolmuş ve iki buçuğa kadar ortalıkta görünmemişti.

Bu zaman içinde sayıları gittikçe artan, kırlara dağılmış adamlar durmadan onu arıyorlardı. O sabah yalnızca sözü edilen biriyken, öğleden sonra Kemp'in anlattıkları üzerine, varlığını belirttiği yerde vurulacak, yakalanacak tehlikeli bir adam olmuştu. O bölgede yaşayanlar hızla işe giriştiler. Saat ikiye kadar, bir trene binerek o bölgeden çıktığı düşünülebilirdi. Fakat o saattan sonra Southhampton, Winchester, Brighton ve Horsham arasında işleyen her yolcu treninin kapıları kilitlenmiş ve malların taşınması durdurulmuştu. Port Burdock'u çevreleyen yirmi beş kilometrelik bir alanda, insanlar silahlanmış ve av köpekleriyle yollar kontrol edilmeye başlanmıştı.

Atlı polisler kır yollarında geziniyor, her kulübeye uğrayarak oturanları uyarıyorlardı. İlkokullar saat üçte kapatılmış, korkudan titreyen çocuklar, evlerine gönderilmişti. Kemp'in yazıp Adye'nin imzaladığı bildiri, öğleden sonra saat dört ya da beşe kadar bütün bölgeye asılmıştı. Görünmeyen Adam'ı yiyeceksiz ve uykusuz bırakmaları, her zaman tetikte bulunmaları ve herhangi bir hareketini kaçırmamaları halka bildiriliyordu. Yetkililer hızla harekete geçmişti. Bu garip adamın varlığına duydukları inanç o kadar güçlüydü ki, gece olmadan önce birkaç yüz kilometrelik bir alanı sarmışlardı. Ay-

rıca, güneş batmadan Bay Wicksteed'in öldürüldüğü fısıltıyla ağızdan ağıza yayılmıştı.

Eğer sandığımız gibi, Görünmeyen Adam'ın Hindondean çalılıklarına saklandığı doğruysa, öğleden sonra bir silah bulmak amacıyle ortaya çıkması gerekirdi. Düşüncelerinin ne olduğunu tam olarak bilemiyorsak da, Wicksteed ile karşılaşmadan önce elinde bir demir çubuk bulunması tahminimizi doğrulamaktadır.

Nasıl karşılaştıklarını ayrıntılarıyle bilemeyiz tabiî.. Lord Burdock'un malikânesinden üç yüz metre uzakta, bir çakıl çukurunun ucunda karşılaşmışlar. Yerdeki izlere, Bay Wicksteed'in aldığı yaralara, kırılan bastonuna bakılırsa, çok çabalamış olacaktı. Fakat neden bu karşılaşmanın ölümle sonuçlandığına akıl ermiyor bir türlü. Belki de Görünmeyen Adam aklını kaçırmıştı. Lord Burdock'un kâhyası olan Bay Wicksteed 45-46 yaşlarında, kendi halinde bir adamdı. Görünmeyen Adam, kırık bir parmaklıktan kopardığı demir çubukla saldırmıştı. Öğle yemeği için evine gitmekte olan bu sessiz adamı durdurup üzerine yürümüş, kolunu kırıp yere düşürdükten sonra kafasını ezmişti.

Demir çubuğu, kurbanıyle karşılaşmadan önce bulmuş ve elinde taşıyor olmalıydı. Yalnız, iki nokta var ki biraz garip görünüyor. Çakıl çukuru, Bay Wicksteed'in evinin yolu üzerinde değil, birkaç yüz metre uzaktaydı. İkincisiyse, öğleden sonra okuluna giden küçük bir kızın verdiği ifade. Kız, öldürülen adamın garip hareketler yaparak çukura doğru git-

tiğini görmüş. Kızın, adamın hareketlerini anlatması, Bay Wicksteed'in, yerde bir şeyin ardından gittiğini, sürekli olarak bastonuyle o cisme vurduğunu gösteriyordu. Adamı, sağ olarak son defa bu kız görmüştü. Ölümüne giden yolda, ağaçların ve küçük bir tepenin arkasında gözden kaybolmuştu.

Griffin, demir çubuğu silah olarak kullanmak kararıyle almışsa da, aklından bir adam öldürmeyi geçirmiş olamazdı. Wicksteed bu sırada karşısına çıkmış ve havada hareket eden bu çubuğu görmüştü. Port Burdock on beş kilometre uzaklıkta olduğundan, Görünmeyen Adam üzerine konuşulanları duymuş olamazdı. Her halde, Görünmeyen Adam varlığını duyurmamaya çalışarak o bölgede sessizce yol alırken, havada uçan demir çubuk Wicksteed' in merakını uyandırmış ve peşinden giderek bastonuyle birkaç defa vurmaktan kendini alamamıştı.

Görünmeyen Adam, normal şartlar altında, peşinden gelen bu orta yaşlı adamı atlatabilirdi. Ama, Wicksteed'in cesedinin bulunduğu duruma bakılırsa, Görünmeyen Adam çukur ile dikenliğin birleştiği köşeye sıkıştırılmıştı.

Fakat bütün bunlar yalnızca bir tahmin. Gerçekler ise, Wicksteed'in cesedi ve dikenlerin içinde bulunan kanlı demir çubuk. Griffin bu olayın heyecanıyle, bir amaçla eline aldığı çubuğu fırlatıp atmıştı. Yalnızca kendi çıkarını düşünen, duygusuz biri olmasına rağmen ilk kurbanının kanlar içinde ayaklarının dibinde yatması, uzun süreden beri gizli kalmış pişmanlık duygusunu harekete geçirmiş olacaktı.

Bay Wicksteed'i öldürdükten sonra kırlardan geçerek tepenin yamacından aşağı inmişti. Fern Bottom yakınlarında bir tarlada çalışan iki üç kişi güneş batarken, gülen, hıçkıran, inleyen ve bağıran bir ses duymuşlardı. Ses yonca tarlasının ortasından geçerek, tepelere doğru yönelmişti.

Görünmeyen Adam bu arada, açıkladığı şeylerden Kemp'in yararlandığını az çok öğrenmiş olacaktı. Evleri kilitli bulmuş, tren istasyonlarında dolaşmış ve bildirileri okuyarak kendisine karşı nasıl harekete geçildiğini anlamıştı. Akşam yaklaşırken, tarlalarda silahlı adamlar ve av köpekleri dolaşıyordu. Bu adamlar Görünmeyen Adam'la karşılaştıkları zaman birbirlerinin yardımına koşmak için emir almışlardı. Fakat Griffin, hiç birinin yanına yaklaşmadı. Verdiği bilgilerin şimdi kendisine karşı kullanılması onu çileden çıkartmıştır her halde. İşte o gün cesaretini yitirmişti. Artık aranan ve varlığı bilinen biriydi. Fakat gece uykusunu almış ve karnını doyurmuş olacaktı ki, sabahleyin gücünü, öfkesini ve canlılığını kazanmış, dünyaya karşı son büyük mücadelesine girişmeye hazırlanmıştı...

YİRMİ YEDİNCİ BÖLÜM

KEMP'İN EVİNİN SARILMASI

KEMP, yağ lekeleriyle dolu bir kâğıda kurşunkalemle yazılmış mektubu okuyordu:

«Ne elde etmek istediğini bilmiyorum ama, çok kurnaz ve aceleci görünüyorsun. Sen bana karşısın. Bütün bir gün beni kovalayarak dinlenmemi önledin. Fakat her şeye rağmen ben karnımı doyurdum ve uyudum, gerçek oyun şimdi başlıyor. Korkutmakla işe başlayacağım. Polis şefiniz olan Albay'a ve ötekilere artık Kraliçe'nin buyruğu altında olmadığınızı bildir. Benim buyruğum altındasınız, yani Dehşet' in. Görünmeyen Adam'ın açtığı çağın ilk günü bugün. Ben, Birinci Görünmeyen Adam'ım. İlk gün, ötekilere ders olsun diye bir kişi ölecek. Kemp adlı bir adam. Kemp için ölüm bugün başlıyor. Kendini kilitleyebilir, saklanabilir, muhafızlar tutabilir, isterse zırh da giyer ama Ölüm -Görünmeyen Ölüm- yak-

laşıyor. Ölüm, öğle üstü gelecek. Sizler de ölmek istemiyorsanız, ona yardım etmeyin. Kemp bugün ölecek.»

Kemp mektubu iki defa okudu. 'Şaka değil bu. Onun sesi! Dediğini de yapar.'

Zarfın üstüne bakınca mektubun Hindondean'den postaya verilmiş olduğunu gördü.

Yemeğini bitirmeden kalktı. Mektup, öğle postasıyle gelmişti. Çalışma odasına geçti. Hizmetçisini çağırarak evin çevresini dolaşmasını ve bütün panjurların kapalı olup olmadığına bakmasını söyledi. Çalışma odasınınkileri kendisi kapattı. Yatak odasındaki kilitli bir çekmeceden küçük bir tabanca alıp inceledi ve ceketinin cebine koydu. Biri Albay Adye'ye olmak üzere birkaç not yazdı ve yolda dikkatli olmasını tembih ederek hizmetçisiyle gönderdi.

«Senin için tehlike yok ama, yine de dikkatli ol,» dedi. Hizmetçi gittikten sonra biraz durdu, sonra soğumuş yemeğini bitirmek için yemek odasına döndü.

Yerken düşünüyordu. Sonunda eliyle masaya vurarak:

«Onu yakalayacağız. Ben yem olacağım ve onu kendime çekeceğim,» dedi.

Üst kata çıkarak bütün kapıları kapattı. «Bu bir oyun. Garip bir oyun; şans bana gülecek, Bay Griffin. Sen istediğin kadar görünmez ol.»

Pencerenin önünde durarak sıcaktan kavrulan yamaca bakarak mırıldandı. «Karnını her gün doyurmak zorunda. Dün gece gerçekten uyudu mu aca-

ba? Kırlarda bir yerde yatmıştır her halde. Keşke sıcak yerine soğuk ve yağmurlu bir hava olsa. Şimdi beni gözlüyordur.»

Cama daha da yaklaştı. Çerçeveye bir şey vurunca hemen geri çekildi «Sinirlerim çok gergin,» dedi. Ancak beş dakika sonra yeniden camın önüne gidebildi. 'Bir serçe olmalı.'

Dış kapının vurulduğunu duydu, acele acele aşağıya indi. Sürgüyü ve kilidi açıp zinciri kaldırdıktan sonra kendini de göstermeden kapıyı araladı. Gelen Adye'ydi.

«Hizmetçine saldırmışlar, Kemp.»

«Ne?»

«Yazdığın notu elinden almışlar. Görünmeyen Adam yakınlarda olmalı. Bırak da içeri gireyim.»

Adye aralık kapıdan içeri süzüldü. Holde durup içi ferahlamış olarak Kemp'in kapıyı sürgülemesine baktı.

«Elinden notu kapmış ve çok korkutmuş. Kadın şimdi karakolda. Durmadan ağlıyor. O adam buralarda olmalı. Ne yapacak acaba?»

«Ne delilik etmişim ben... Hindondean'in bir saat uzaklıkta olduğunu düşünmeliydim. Buraya gelmiş demek.»

«Ne yapacak?»

Kemp çalışma odasına geçti ve:

«Şuna bak,» diyerek mektubu Adye'ye uzattı.

Adye okuduktan sonra bir ıslık çaldı. «Ve sen...»

«Bir budala gibi hareket ettim ve tuzak hazır-

ladığımı haber veren notu hizmetçiyle gönderdim. Şimdi de onun eline geçti.»

«Çekinir belki de.»

«Hiç sanmam.»

Üst katta bir camın kırıldığı duyuldu. Kemp elini silahına götürerek:

«Üst katta bir pencere bu,» dedi ve ileri atıldı.

Daha merdivenlerin ortasındayken, ikinci cam kırıldı. Üstteki çalışma odasına geldiklerinde, üç pencereden ikisinin kırılmış ve cam kırıklarının odaya yayılmış olduğunu gördüler. Yazı masasının üzerinde de büyük bir taş duruyordu. İkisi de kapının önüne gelmiş, şaşkınlıkla içeriye bakıyorlardı. Kemp bir küfür savurduğu sırada, üçüncü pencere camı da şangırtıyla yere indi.

«Ne demek istiyor acaba?»

«Oyuna yeni başlıyor.»

«Buraya tırmanamaz ki.»

«Kediler bile çıkamaz.»

«Panjur yok mu?»

«Hayır. Aşağı kattaki odaların panjurları vardır.»

Aşağı katta tahtaların birbirine çarptığı duyulunca Kemp: «İşittin mi? Bütün evi yıkacak. Bir çılgın bu adam. Panjurlar kapalı olduğu için kırdığı camlar dışarıya düşecek ve ayaklarını kesecek,» dedi.

Başka bir cam daha kırıldı. İki adam, merdiven başında şaşkın şaşkın duruyorlardı.

Adye: «Aklıma bir şey geldi. Bana bir sopa bul.

Karakola gidip av köpeklerini getirmelerini söyleyeceğim. İşte o zaman yakalanır o,» dedi.

Bu sırada yeni bir pencere daha kırıldı.

Adye: «Silahın var mı?» diye sordu.

Kemp elini cebine götürerek durakladı: «Bir tane var ama başka da yok.»

«Sen ver onu bana. Burada güvenlik içindesin nasıl olsa.»

Kemp durakladığı için utanarak tabancayı Adye'ye uzattı.

«Şimdi kapıya gidelim.»

Holde durdukları sırada yatak odalarından birinin penceresi daha kırıldı. Kemp kapıya gidip sürgüleri sessizce açmaya başladı. Yüzü bembeyaz kesilmişti.

«Hemen çık dışarıya. »

Adye dışarı çıkınca, sürgüler hemen yerine sürüldü. Arkasını kapıya dayayarak derin bir soluk alan Adye, merdivenlerden inip bahçe kapısına yöneldi. Yanında bir hareket oldu.

Bir ses: «Dur orada,» demişti.

Adye olduğu yerde kalmış ve elini silahına götürmüştü. Sinirleri iyice gergindi.

«Ne var?»

«Eve girin.»

Adye dudaklarını diliyle ıslatarak:

«Üzgünüm ama, gidemem,» dedi.

Ses, sol yandan gelmişti. Acaba tabancayı çekerek şansını denese miydi?

Ses yeniden duyuldu:

«Nereye gidiyorsun?»

Adye, silahını cebinden çıkarmaya çalışırken: «Nereye istersem giderim. Bu benim bileceğim iş.» dediğinde boynunu bir kol sarmış, arkasına bir diz dayanmıştı. Geriye doğru çekiliyordu. Beceriksizce çırpınarak, tabancayı gelişigüzel ateşledi. Hemen ardından çenesine bir yumruk yiyince silah elinden düştü. Eline bir bacak dokundu ama yakalayamadı. Ayağa kalkmak için çabaladı. Adye:

«Tanrı'nın belâsı,» derken, ses gülüyordu.

«Seni öldürebilirdim ama, kurşuna yazık olur.» Tabanca bir metre ötede Adye'ye çevrilmişti.

Ses: «Ayağa kalk,» dedi.

Adye doğruldu.

«Dikkat et ve oyun yapayım deme. Sen beni göremiyorsun ama ben seni görüyorum. Eve dön şimdi.»

«Beni içeri almaz ki.»

«Yazık... İşim seninle değil!...»

Adye yeniden dudaklarını yaladı. Tabancanın ötesine gözlerini çevirdiğinde, güneşin altında masmavi parlayan denizi, tepeyi, kasabayı gördü ve hayatın ne kadar tatlı olduğunu düşündü. Öbür dünyayla arasında, bir metre ötedeki tabanca vardı.

«Ne yapacağım ben şimdi?»

«Ya ben ne yapacağım? Sen yardım istemeye gidiyorsun. Yapacağın şey, eve dönmek.»

«Dönerim. Kemp beni içeri alırsa, eve girmeyeceğine söz ver.»

«Seninle görülecek hesabım yok benim.»

Adye evden ayrıldıktan sonra Kemp üst kata çıkmış ve çalışma odasının kırık camları arasından, onun Görünmeyen Adam'la konuştuğunu duymuştu.

«Neden ateş etmiyor» diye kendi kendine sordu. Gözünü alan güneş ışığından kaçmak için yana çekilirken: «Adye tabancayı ona kaptırmış olmalı,» diye söylendi.

Adye: «Eve girmeyeceğine söz ver,» diyordu.

«Sen eve dön. Son defa söylüyorum. Hiç bir şey için söz vermem.»

Adye kararını vermiş görünüyordu. Elleri arkasında yavaş yavaş eve doğru yürüdü. Kemp merakla olup bitenleri izlemekteydi. Silah, bir görünüyor bir kayboluyordu. Sonra olanlar göz açıp kapayana kadar bitiverdi. Adye birden geri dönerek tabancayı yakalamak için uzanmış fakat başaramamıştı. Ellerini kaldırarak, yüzükoyun yere düştüğünde, havada mavi bir duman belirmişti. Kemp tabanca sesini duymamıştı. Adye tek kolu üzerinde kıvranmış, öne uzanarak yere serilmişti.

Kemp, Adye'nin davranışındaki dikkatsizliğe bir süre bakakaldı. Hava sıcaktı. Ortalıkta, ev ile bahçe kapısı arasındaki çiçeklerin içinde birbirini kovalayan sarı kelebeklerden başka bir şey kıpırdamıyordu. Adye bahçe kapısının yanındaki çimler üzerinde yatıyordu. Yamaçtaki bütün evlerin panjurları sıkı sıkı kapatılmıştı. Yalnız bir evin kapalı çiçek bahçesinin penceresi açıktı ve yaşlı bir adam orada uyuyordu. Kemp tabancayı görebilmek amacıyla eği-

lip baktıysa da, tabanca kayıplara karışmıştı. Gözlerini yeniden Adye'ye çevirdi. İşte oyun başlamıştı.

Derken ön kapının zili çalındı. Kemp daha önce hizmetçilerine odalarına çekilmelerini, kapılarını kilitlemelerini söylediğinden kimse yerinden kıpırdayamıyordu. Yine sessizlik çöktüğünde Kemp, çevreyi dinledi, pencereden dışarıya baktı. Sonra merdiven başında durup bekledi. Yatak odasındaki şöminenin demir çubuğunu alarak, ilk katın panjurlarını kontrol etmeye indi. Her yan sessizdi. Yeniden üst kata çıktı. Adye düştüğü yerde hareketsiz yatıyordu. İlerideki evlerin arasından bir hizmetçi kadınla iki polisin geldiği görüldü.

Çıt çıkmıyordu. Gelenler sanki çok yavaş ilerliyor gibiydiler. Kemp düşmanının ne yaptığını merak ediyordu.

Aşağı katta bir gürültü duyuldu. Kemp yeniden aşağı indi. Birdenbire ev sarsılmaya başladı. Panjurları tutan demirler kırılıyordu. Mutfak kapısını açtı. Kırılan panjurlardan çıkan tahta parçaları içeri yağıyordu. Kemp şaşkınlık içindeydi. Pencere çerçevesi kırılmış, camlar her yana saçılmıştı. Panjurlar bir baltayla parçalanmıştı. Şimdi de çerçeveler parçalanıyordu. Balta bir kere daha indikten sonra gözden kayboldu.

Kemp, bahçede otların üstünde duran tabancanın havaya kalktığını görünce, geri çekildi. Bir an sonra başının üstünden vızıldayan bir kurşun, kapanmakta olduğu kapının yanını sıyırdı. Kemp ka-

pıyı çarparak kilitlerken, dışarıda Griffin kahkahalarla gülüyordu. Baltayla yıkma işlemine yeniden başladı.

Kemp durmuş, düşünüyordu. Görünmeyen Adam az sonra mutfakta olacaktı. Mutfak kapısı kapalıydı ama onu da baltayla parçalamak çok sürmezdi.

Tam o sırada ön kapı çalındı. Polisler gelmiş olacaktı. Kemp, sürgüleri çekip açtı ve zinciri kaldırmadan önce hizmetçinin sesini duymak için kadına seslendi.. Üçü de içeri girince hemen kapıyı kapattı.

«Görünmeyen Adam'ın elindeki tabancada iki kurşun kaldı. Adye'yi öldürdü. Vurdu onu. Görmediniz mi cesedini?»

«Kimi?»

«Adye'yi!»

Hizmetçi:

«Biz arkadan dolaştık,» dedi.

Polislerden biri: «Bu gürültü nedir?» diye sordu.

«Görünmeyen Adam. Neredeyse mutfağa girecek. Bir balta bulmuş ve...»

Ev, Görünmeyen Adam'ın mutfak kapısına üstüste indirdiği balta darbeleriyle sarsılmaktaydı. Hizmetçi kadın yemek odasına geçerken, Kemp olanları polislere anlatmaya çalışıyordu. Mutfak kapısının kırılıp düştüğünü duydular.

Kemp aceleyle:

«Bu yana» diyerek iki polisi yemek odasına doğ-

ru itti. Elindeki demir çubuğu birine, yemek odasındaki şöminenin çubuğunu da ötekine verdi.

Polislerden biri elindeki çubukla baltaya vurdu. Tabancadan çıkan bir kurşun değerli bir vazoyu devirdi. Bu defa ikinci polis, çubuğuyle tabancaya vurdu ve yere düşürdü.

Hizmetçi, çığlıklar atarak yemek odasının kırık camından dışarı kaçmak için çabalıyordu.

Balta havada gezinerek yere indi. Görünmeyen Adam'ın solukları duyuluyordu:

«Siz ikiniz karışmayın bu işe. Ben, Kemp denen şu herifin peşindeyim.»

Polislerden biri sesin geldiği yöne çubuğu sallıyarak: «Biz de senin peşindeyiz,» dedi. Görünmeyen Adam geri çekilmiş olacak ki, çubuk şemsiyeliğe çarptı.

Çubuğu hedefini bulmadığı için dengesini yitiren polisin miğferi, yediği baltayla kâğıt gibi ezilirken adamcağız olduğu yerde dönerek, mutfak merdivenlerinin başına yuvarlandı.

Fakat öteki polisin, baltanın arkasından indirdiği çubuk yumuşak bir şeye çarpmıştı. Görünmeyen Adam acıyla inlerken balta yere düştü. Polis çubuğu boşluğa salladıysa da bu defa bir şeye vuramadı. Baltayı tekmeyle bir yana fırlattıktan sonra en küçük bir hareketi kaçırmamak için çevresini dinledi.

Yemek odasının penceresinin açıldığını ve odadan gelen ayak seslerini işitti. Arkadaşı doğrulmuş-

tu ama gözünden ve kulağının arkasından kan akıyordu:

«Nerede o?»

«Bilmem. Vurdum ona. Senin yanından geçip gitmediyse holde olmalı. Doktor Kemp, neredesiniz? Dr. Kemp?»

İkinci polis yerden kalkmaya çalışıyordu. Sonunda kalkabildi ve o sırada mutfak merdivenlerinden çıplak ayak sesleri duyuldu. Birinci polis çubuğunu o yöne savurduysa da küçük bir gaz lambasından başka bir şey devrilmedi.

Görünmeyen Adam'ı kovalamaktan vazgeçerek yemek odasına girdi:

«Dr. Kemp. Dr. Kemp bir kahramandır.»

Yemek odasının penceresi ardına kadar açılmıştı. Ortalıkta ne hizmetçi, ne de Dr. Kemp vardı...

AVCI AVLANIYOR

GÖRÜNMEYEN ADAM, Kemp'in evini sardığı sıralarda, en yakın komşusu olan Bay Heelas uyumaktaydı. Bay Heelas, 'saçmalık' diye adlandırdığı Görünmeyen Adam hikâyesine inanmayanların başında geliyordu. Karısıysa inananlardandı. Her zaman yaptığı gibi söylentileri umursamadan bahçesinde geziniyor, öğleden sonra da bahçesinde öğle uykusunu uyuyordu. Yandaki evde camlar kırılırken de uykudaydı. Fakat birden bir tehlike sezerek uyanmış ve bakışlarım Kemp'in evine çevirmişti. Gözlerini oğuşturup yeniden baktı. Yatağında oturarak ortalığı dinledi. Ev, haftalardır bırakılmış gibiydi. Bütün camlar kırılmış ve çalışma odası dışında her biri, içeriden panjurlarla kapatılmıştı. «Yirmi dakika önce hiç bir şey olmadığına yemin ederim.» dedi.

Uzaklardan hâlâ kırılan camlarm sesleri geldi-

ği sırada, yemek odasının panjurları açılmış ve sokak elbisesi içinde hizmetçiyle onun arkasında Dr. Kemp belirmişti. Az sonra hizmetçi pencereden dışarı fırlamış ve çalılıkların içine dalmıştı. Gördükleri karşısında ağzı bir karış açık kalan Bay Heelas, ayağa kalktı. Kemp'in de pencereden atladığını ve çalılıkların arasındaki yoldan arkasına bakarak koştuğunu gördü. Doktor bir ağacın ardında kayboldu. Yeniden ortaya çıktığında, bir çitin üzerinden atlayarak yamaçtan aşağı Bay Heelas'ın evine doğru olanca hızıyla koştu.

Aklına bir şey gelmiş olacak ki, Heelas:

«Tanrım!» diye haykırdı. «Görünmeyen Adam'ın işi olacak. Demek söylentiler doğruymuş.»

Heelas'ın bunları görünce kalkıp son hızla eve koştuğunu aşçısı görmüştü. Kapılar kapanıyor, ziller çalınıyor ve Heelas'ın danalar gibi böğüren sesi evi dolduruyordu:

«Pencereleri kapatın. Kapıları örtün. Her şeyi kapatın. Görünmeyen Adam geliyor!»

Bir an içinde evin içi çığlıklar ve koşuşan insanlarla doldu. Heelas, verandaya açılan camlı kapıları kapatırken Kemp'in başı, omuzları ve dizi bahçe parmaklıklarının üzerinde belirmişti. Az sonra Kemp, tenis kortundan geçerek eve doğru koştu.

Sürgüleri çeken Heelas:

«İçeri gelemezsin. Üzgünüm ama, peşindeyse seni içeri alamam!» diye bağırdı.

Kemp, yüzü korkuyla gerilmiş olarak camlara

saldırıyor, içeri girebileceği bir delik arıyordu. Çabalarının boşa gittiğini görünce verandayı geçerek köşeyi dönüp yan kapıya vurmaya başlamıştı.

Sonra, evin önüne gelip tepe yoluna saptı. Penceresinden olanları korkuyla izleyen Heelas, Kemp'i, görünmeyen ayakların bir oraya, bir buraya kovaladığını görünce, üst kata çıkmıştı. Fakat, olanları izleyemiyordu artık. Merdivenlerin yanındaki penceresinin önünden geçerken, yan bahçe kapısının sert bir biçimde kapandığını duymuştu.

Tepe yoluna çıkan Kemp, dört gün önce kendi evinden seyrettiği, yamaçtan koşan adamın yaptıklarını yapıyordu. Koşmaya alışık olmadığı halde son hızla iniyordu aşağı. Yüzü bembeyaz kesilmiş, soluk alamaz olmuştu. Daha çok taşlık, sert yüzeyli yerlerden kırık camların üzerinden geçmemeye dikkat ediyordu. Çünkü, arkasından gelen Görünmeyen Adam'ın ayakları çıplaktı.

Hayatında ilk defa tepe yolunun bu kadar ıssız ve aşağıdaki kasabanın da uzak olduğunu anlıyordu. İkindi güneşi altında uyuyan villaların hepsi kilitlenmişti. Hem de kendi emriyle. Fakat, belki de kendilerini bir gözetleyen vardı. Gittikçe kasabaya yaklaşıyordu. Tepenin alt yanına doğru bir tramvay gelmekteydi. Karakol da o yakınlardaydı. Arkasında ayak sesleri mi duymuştu? Daha hızlı koşmalıydı!..

Aşağıdakiler Kemp'e bakıyor, birkaçı oraya buraya koşuşuyordu. Kemp'in soluğu tıkanmak üzereydi. Tramvaya iyice yaklaşmıştı. 'Neşeli Kriketçi-

ler'in kapıları gürültüyle kapanmaktaydı. Tramvayın yanında kanalizasyon kazısı yapıldığından, yer yer toprak yığınları vardı. Kemp, bir an tramvaya atlayıp kapılarını kapamayı düşündüyse de karakola gitmeye karar verdi. Az sonra hanın önünden geçiyordu. Bu kadar hızlı koşmasına şaşıp kalan vatman ve yardımcısı, atların gemlerini bırakmışlar, kendisine şaşkınlıkla bakıyorlardı.

Hızını azalttığı sırada arkadan düşmanın ayak seslerini duyunca, yeniden hızlandı. Yeri kazan işçilerin önünden geçerken:

«Görünmeyen Adam,» diye bağırdı ve arkasını işaret etti. Onlar da ne oluyor diye çukurdan çıktıklarında Görünmeyen Adam ile Kemp arasında bir engel oluştu. Kemp karakola gitmekten vazgeçerek küçük bir yan sokağa daldı ve bir sebzecinin arabasının yanından geçti. Tatlıcı dükkânının önünde bir iki saniye durduktan sonra ana caddeye çıkan sokağa saptı. Sokakta oynayan çocuklar, üzerlerine bir adamın koşarak geldiğini gördüklerinde bağırışarak yana kaçtı. Pencereler, kapılar açılıp meraklı anneler sokağa döküldü. Ana caddeye yeniden çıktığında birilerinin bağırdığını duydu.

Tepeye giden yola baktı. On, on iki metre uzakta iriyarı bir işçi, elindeki küreği sallayarak küfürler savururken tramvay biletçisi de yumruklarını sıkmış olarak onun arkasında geliyordu. Ötekiler de bağırışarak onların ardından koşmaktaydılar. Erkekler ve kadınlar kasabaya doğru hızla ilerliyorlardı. Kemp, bir adamın elinde sopayla dükkândan çık-

lığını da fark etti. Biri: «Yayılın, açılın!» diye haykırdığı sırada Kemp, olayların akışının değiştiğini anladı.

Soluk soluğa durdu ve:

«O buralarda.. Bir sıraya dizilin!..» diye bağırdı.

Kulağının altına inen bir darbeyle yere düşerken düşmanına doğru dönmeye çalıştı. Ayakta durabilmeye çalışarak boşluğa yumruk salladığında çenesine de bir yumruk yiyerek yere serildi. Bir an sonra midesinin üzerine bir diz dayandı ve iki el boğazını sıkmaya başladı. Kemp, görünmeyen bilekleri yakalayıp sıktı, kendisine saldıran acıyla haykırdı. İriyarı işçi de yetişip elindeki küreği hızla indirince tok bir ses duyuldu. Kemp, yüzünde bir ıslaklık hissetti. Boğazını sıkan eller gevşemişti. Hızla, görünmeyen omzu yakalayarak altına aldı.

«Yakaladım onu. Yardım edin!.. Tutun... Ayaklarını tutun!.»

Az sonra büyük bir kalabalık, kavga yerinde toplanmıştı. Görünmeyen Adam son bir çabayla doğrulmaya çalıştıysa da, Kemp bütün gücüyle önünü kesti ve uzanan bir sürü el görünmeyen vücuda saldırmaya koyuldu. Biletçi de, boynunu yakalamış geriye bükmekteydi.

Kalabalık gittikçe büyüyerek Görünmeyen Adam'ın üstüne çullanıyordu. Bir ara boğuk boğuk:

«Acıyın, acıyın,» diye söylendiğini duydular.

Kemp olanca gücüyle kalabalığa doğru haykırdı:

«Geri çekilin, budalalar. Yaralandı o. Geri çekilin.»

Halk gerileyince, doktor diz çökerek yerdeki görünmeyen kolları tuttu.

İriyarı işçi elinde kanlı küreği ile söze karıştı:

«Bırakma onu. Numara yapıyor.»

Doktor dikkatle, dizini yerde yatan görünmeyen vücudun üzerinden kaldırdı.

«Numara yapmıyor. Ben tutarım onu.» Kemp'in yüzü çürük içinde kalmıştı. Dudağı da kanıyordu. Görünmeyen Adam'ın görünmeyen yüzüne dokunduğunda: «Ağzı ıslak,» dedi. «Tanrım!»

Yere uzandı. Yeni gelenlerle sayıları daha da artan meraklılar birbirlerini itip, kakıyorlardı. Hanın kapıları ardına kadar açılmıştı.

«Soluk almıyor. Kalbi de atmıyor. Yan tarafı.. Oh!..»

Kürekli işçinin kolu altından bakan yaşlı bir kadın:

«Şuraya bakın!» diye bağırdı ve buruşuk parmağıyla bir ortaya çıkmakta olan damarları, sinirleri, kemikleri gösterdi.

Herkes büyülenmiş gibi bakarken cansız bir el ortaya çıktı. Polis:

«Bakın, bakın. Ayakları da belli oluyor,» dedi.

Böylece, el ve ayaklarından başlayarak az sonra etkisini azar azar gösteren bir zehir gibi bütün vücudu görünür oldu. İlk defa damarlar, sonra da sırayla kemikler, kılcal damarlar, et ve deri ortaya

çıkmıştı. Omzunun ve göğsünün parçalanmış olduğunu gördüler.

Kemp ayağa kalkınca, yerde otuz yaşlarında genç bir adamın çıplak ve yaralı cesedi kaldı. Elleri kenetlenmişti. Gözleri de açıktı. Yüzünde öfke ve korku okunuyordu.

Biri: «Yüzünü örtün. Tanrı aşkına örtün yüzünü!» dedi.

Handan getirilen bir masa örtüsüyle yüzünü örttüler ve ölüyü hana taşıdılar. İşte orada, karanlık yatak odasındaki kirli yatakta yatan ve çevresini cahil ve heyecanlı kişilerin sardığı bu adam, Griffin'di. Yara, bere içinde kalmış, ihanete uğramıştı. Acımamışlardı ona. İlk defa görünmez olmayı başaran Griffin, dünyanın bugüne kadar gördüğü en büyük fizikçi, işte böyle bir felâketle mesleğine ve hayata veda ediyordu.

SON SÖZ

GÖRÜNMEYEN ADAM'IN kötüye kullandığı garip deneyi böylece sona erdi. Eğer kendisi üzerine daha çok bilgi edinmek isterseniz Port Stowe yakınındaki hana gidip hancıyla konuşmanız gerekir. Hanın önündeki tabelâda, bir şapka ve bir çift çizme resmiyle, bu kitabın adı olan **'Görünmeyen Adam'** yazısını göreceksiniz. Hancı, al yanaklı, yuvarlak burunlu, şişman ve kısa boylu bir adamdır. Ne kadar çok içki içerseniz, o da size başından geçenleri, avukatların, 'kendisine kalan serveti' nasıl elinden almaya çalıştıklarını ayrıntılarıyle anlatacaktır.

«Bana kalan paranın kimlere ait olduğunu ispatlamaya uğraştılar ama boşuna. Sonra da bir beyefendi, küçük bir ücret karşılığında, başımdan geçenleri her gece Kraliyet Müzik Salonunda anlatmamı istedi,» diye söze başlayacaktır.

Anlattıkları arasında şifreyle yazılmış üç kitabın bulunup bulunmadığını sorarak sözünü kesebilirsiniz. İnkâr etmeyecek ve herkesin kitapların kendisinde bulunduğunu sandığını, fakat böyle olmadığım söyleyecektir.

«Ben, Port Stowe'a kaçarken Görünmeyen Adam onları benden alıp sakladı. Kitapların bende olduğunu herkesin kafasına sokan, Bay Kemp'tir,» diyerek; sonra da gözlerinizin içine bakacak, gözlüğüyle sinirli sinirli oynayarak yanınızdan ayrılacaktır.

Kendisi bekârdır. Bekârlığa öylesine alışmıştır ki, handa hiç kadın yoktur. Şimdi düzgün bir görünüme sahip olması gerektiğinden gömlek ve ceketlerinin düğmeleri tamamdır. Ama, pantolon askıları hala sicimdendir. Hanını iyi bir biçimde yönetmektedir. Hareketleri yavaştır ve çok düşünür. Köyde, akıllılığıyla, cimriliğiyle, İngiltere'nin güneyindeki yolları çok iyi bilmesiyle tanınır. bahı ve her gece saat

Hanın, müşterilere kapalı olduğu her pazar sabahı ve her gece saat ondan sonra elinde çok az suyla karıştırılmış cin bardağı olduğu halde oturma odasına geçer. Kapıyı kilitler, perdeleri indirir ve masanın altına da bakarak iyice yalnız olduğu kanısına varınca dolabı açar. Dolaptan bir kutu alır, içindeki çekmeceden kahverengi deri kaplı üç cilt kitap çıkarıp masanın üzerine koyar. Kitap kapakları bir süre toprağın altında gömülü kaldıkları için aşınmış, bazı sayfalardaki yazılarda içine geçen çamurlu su ile silinmiştir. Hancı, koltuğuna oturur ve

kitaplara bakarak ağır ağır piposunu doldurmaya başlar. Sonra bir tanesini alıp sayfalarım karıştırır. Dudakları kımıldarken kaşları çatıktır:

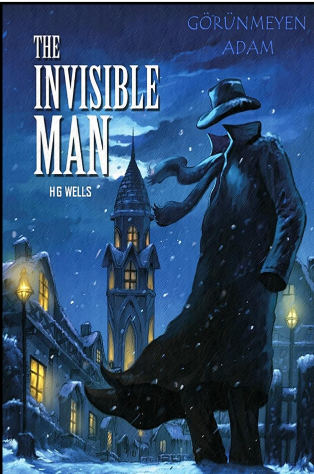
«Hay Allah! Havada küçük bir 2 sayısı, çarpı işareti falan filan... Tanrım! Bilgili bir adamın yazacağı şey mi bunlar?»

Az sonra geriye yaslanır; piposundan çıkan dumanın arkasından, odada başkaları için görünmez olan şeylere gözleri dalar.

«Gizlilik dolu bunlar. Olağanüstü şeylerle dolu. Bir kere onları çözebilsem.. Ben onun yaptıklarını yapmazdım..» diyerek piposundan bir soluk çeker.

Artık derinlere dalmıştır. Kemp durmadan, kitapların kendisinde olup olmadığını sorup durmuştur. Ama, görünmezliğin ve bir sürü başka şeylerin sırları yazılı olan bu kitapların varlığını hancı dışında bilen yoktur. O ölünceye kadar da kimse bilmeyecektir.

BİTTİ


GÖRÜNMEYEN
ADAM
THE
INVISIBLE
MAN
H G WELLS